

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

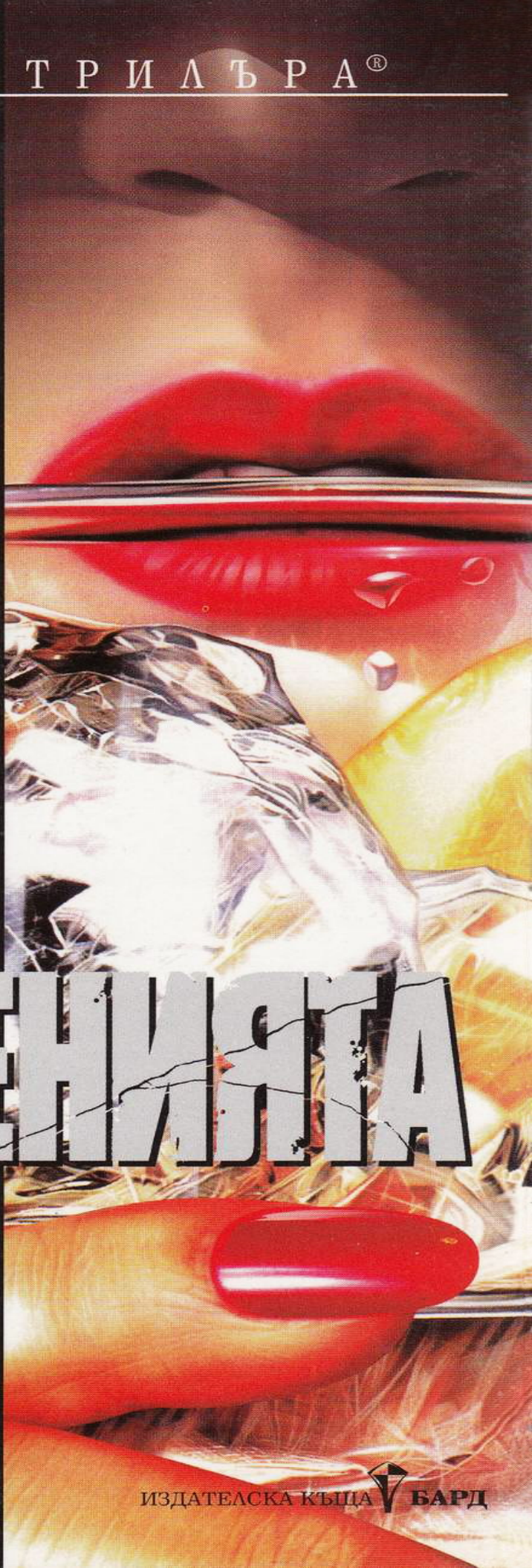
ОТ АВТОРА НА
НЕЩО ГНИЛО В ЕЛ ЕЙ

СТЮАРТ
УУДС

ПОДОЗРЕНИЯТА
УБИВАТ

Стоун Барингтън се завръща!

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

СТЮАРТ УУДС ПОДОЗРЕНИЯТА УБИВАТ

Превод: Иво Тодоров

chitanka.info

Стоун Барингтън се завръща!
Загадка, забулена в напрегнато действие!

Симпатичният детектив Стоун Барингтън е отново в затруднено положение. Смъртта покосява хора около него и той подозира, че убиецът е някой от престъпниците, които е изпратил зад решетките.

Стоун обаче не пренебрегва богатия си любовен живот, гарниран с опасни красавици.

Тази история държи в напрежение от начало до край, преминавайки през каскади от обрати, модно облечени мафиоти и задни улички.

„Подозренията убиват“ е сто процента криминале, в което удачно се сливат пищния блясък на 90-те години и тъмната страна на успеха.

1

Болката се беше загнездила дълбоко в гърдите на Стоун Барингтън. Напомняше ту на сърдечна болка, ту на дископатия. Почувства я за първи път в началото на миналата зима, когато Арингтън Картър му се обади по телефона и сложи край на връзката им. Сега вече тя беше омъжена за друг мъж, живееше в неговата къща и гледаше неговия син. Не можеше повече да се вижда с нея, освен заедно със съпруга ѝ; но не можеше да мисли за нея, без да изпитва болката.

Не му се вярваше, че болката ще се запази до следващата пролет. Тя обаче не минаваше. Нещо повече — изостряше се. Той се срещаше по няколко пъти седмично с Дино, винаги в ресторанта на Илейн. Дино му беше най-близкият приятел. Е, не точно. И Илейн му беше приятелка и вечерите с нея и Дино в ресторанта ѝ бяха единствените светли мигове през седмицата. Адвокатските му ангажименти напоследък бяха отегчителни — влачеше едно дело за нанесени телесни повреди, едно кокалче, което му бяха подхвърлили „Удман и Уелд“ само защото по него нямаше толкова месо, че да храни фирма с тридесет съдружници и още стотина сътрудници. Готвеше се за процес, защото очакваното споразумение между страните така и не се осъществи. Отчайващо. Всичко беше отчайващо. И така, болката продължаваше да се обажда, успокояваше я единствено с бърбън. Напоследък доста редовно я смекчаваше с бърбън. Сега пак беше в ресторанта на Илейн, седеше с Дино на маса номер 5 и си поръчваше поредната доза обезболяващо.

— Хайде да отидем на един купон — предложи Дино.

— Там ще си вземеш поредната чаша.

— Нямам ищах за купон на ченгета — отвърна Стоун.

— Не става дума за купон на ченгета.

— Ти нямаш познати, които да не са ченгета — отсъди Стоун.

Дино успя да привлече погледа на келнера и му даде знак, че иска сметката.

— Познавам всякакви хора — каза.

— Каж ми поне двама, които да не са полицаи или мафиоти.

— Не става дума и за мафиотски купон — избягна отговора Дино.

— Кой организира партито?

— Дава го помощник на окръжния прокурор. — О, в такъв случай ще трябва ние самите да си носим пиене.

— Казва се Мартин Б-р-у-ъ-м — произнесе той буква по буква, — Бруъм. Мисля, че има доста парички.

— Не се ли занимаваше той с процеса на Данте? — Данте беше гангстерски бос; неговият процес се очертаваше като най-важния след този на Готи.

— Днес следобед съдът е произнесъл присъдата на Данте.

— Нямам представа.

— Не следиш ли вече новините?

— Не особено.

— Купонът е в чест на присъдата.

— Как така не го познавам този Бруъм?

— Може би защото той се върти в по-отбрано общество от твоето. И се среща с изпаднали адвокати само в съда.

— Ти кого наричаш изпаднал адвокат?

— На тази маса колко адвокати има?

— Аз не съм пропаднал адвокат, а просто се занимавам с пропаднали дела. Това са съвсем различни неща.

— Както кажеш — отвърна Дино, стана от стола и взе шлифера си. — Хайде да се махаме оттук.

— Хич не ми се иска — изпъшка Стоун.

— Е да, на теб не ти се иска да правиш нищо, отчаян проклетник. Не мога да те понасям повече такъв! Ако сега не си облечеш шлифера и не тръгнеш веднага с мен, да знаеш, че просто ще те застрелям. И никой няма да ме подведе под отговорност, защото ще съм извършил съвършено оправдано убийство.

— Е, добре — съгласи се Стоун, стана неохотно от масата и взе връхната си дреха. — Но само една чаша, ако оня тип предлага прилично пиене, след това изчезвам оттам.

Апартаментът се намираше в квартала Ист Сикстиз, мезонет, който определено надхвърляше представата за жилище на един

помощник окръжен прокурор.

— Ти се оказа прав — каза Стоун, след като оставиха шлиферите си на една прислужница. — Явно има парички човекът. Само картините по стените в тази стая струват поне един милион долара.

— Ти какво, да не си му застрахователен агент? — прошепна Дино. — Защо не се опиташ просто да си прекараш добре?

— Каж ми нещо повече за този тип — каза Стоун.

— Вървят разни приказки, че се готви за главен помощник на окръжния прокурор, а също и че ще се кандидатира за титулярното място, ако старият прокурор реши някога да се оттегли.

— Ще остарее, докато чака това да стане — отбеляза Стоун.

Един хубав мъж на около четиридесет години забеляза Дино и прекоси помещението, придружен от висока блондинка, облечена в костюм от „Шанел“.

— Радвам се, че успя да дойдеш, Дино — каза, докато се здрависваше. — Нали си спомняш Дана?

Жената подаде ръка на Дино.

— Кой е този господин? — попита тя, като погледна Стоун.

— Това е Стоун Барингтън, Дана. Стоун, да ти представя Мартин и Дана Бруъм.

Стоун се ръкува с тях и механично им каза по едно „Здравейте“.

— Слушал съм за вас, Стоун — каза Бруъм и поведе гостите си към бара. — Нали вие бяхте партньор на Дино в 19-то управление преди време?

— Преди време — отвърна като ехо Стоун. — След моето напускане те бяха направо длъжни да го издигнат, никой не искаше да се качи с него в полицейската кола.

— Сега сте към „Удман и Уелд“, нали?

— Работя като техен юридически съветник — отговори Стоун, — но за разлика от вас, „Удман и Уелд“ едва ли знаят това. — В напълно трезво състояние Стоун със сигурност не би направил подобна забележка.

Бруъм се засмя.

— Какво ще пиете? — „Уайлд търки“ с лед, ако има.

Бруъм взе една кристална гарафа и сипа двойна доза на Стоун:

— Това е „Уайлд търки“, една класа над стандартното.

Стоун опита уискито и веднага отбеляза, че мъжът беше прав. Една бутилка от това питие струваше тридесет долара. Бруъм започваше да му харесва.

— Забавлявайте се, вижте се с хората — каза Бруъм и отиде да посрещне една новопристигна двойка.

Стоун се огледа наоколо. Помещението беше претъпкано с хора. Някой свиреше доста сносно на пиано.

— Виждам поне четирима полицаи — обърна се той към Дино.

— И какво от това? Освен тях има сума ти цивилни.

— Така е, ако броиш помощниците на окръжния прокурор за цивилни. Кой е високият мъж до камината?

— Том Дийкън, шеф е на следствието в окръжната прокуратура.

— Не ми харесва — отбеляза Стоун.

— Преди това срещал ли си се с него?

— Не.

— Какво ти става напоследък, по дяволите?

— Много му шарят очите.

— Нали е от окръжната прокуратура.

Коктейлът видимо беше започнал по-отдавна, ако се съди по това, че яденето беше свършило и всички присъстващи вече се бяха почерпили с по няколко чаши.

Стоун беше пийнал поне колкото всеки от присъстващите, но далеч не беше така общителен като тях. Потърси да се усамоти в някое тихо ъгълче. Остави Дино в компанията на Дана Бруъм и прекоси няколко помещения, докато стигна до хубаво подредена библиотека. Видя пред веселия огън в камината две дълбоки меки кресла с облегалки за ръцете и се насочи към едното от тях. Настани се, доволен, че е останал сам, и едва тогава забеляза, че другото кресло не беше свободно.

В него беше седнала с подвити под себе си крака кестенява жена в раиран костюм, която четеше на светлината от огъня книга с кожена подвързия. Жената погледна към него, повдигна мъничко чашата си в знак на поздрав и се върна към книгата си.

— Така ще си развалите очите — обади се Стоун.

— Променила си се, мамо — хвърли му бегъл поглед тя.

— Извинявайте. Какво четете? — „Любовникът на лейди Чатърлей“.

— След гимназията не съм я чел — каза той.
— А аз изобщо не съм я чела — отвърна тя.
— Когато бях на шестнадесет, ми се стори страхотно еротична, но тогава всичко ми изглеждаше така.
— Спомням си — тя леко се усмихна, без да вдига очи от книгата.
— Къде сте били на шестнадесетгодишна възраст?
— В „Спенс“. „Спенс“ беше едно от най-изисканите частни училища в Манхатън.
— А след това?
— В „Йейл“.
— Право ли следвахте?
— Да. Работя за Мартин.
— Странно, нямате вид на помощник на окръжен прокурор.
— Нищо по-приятно от това не съм чувала за себе си през тази година.
— Това означава, че не се срещате с подходящите мъже.
— Вие сте не само много галантен, но и прозорлив!
— Но не съм в състояние да отгатна как се казвате.
— Сюзан Бийн.
— От Л.Л.Бийнс ли?
— Не, нито от Мерил, Линч, Пиър, Фенър и Бийнс. Просто от един обикновен род Бийн. А вие?
— Аз съм Стоун Барингтън.
— Май съм чувала името ви. Предполагам, че сте от великите Барингтън от Масачузетс.
— От малките Барингтън от Масачузетс — тръсна глава Стоун.
— И по какъв начин са оказали в този голям град?
— Съвсем лесно — тук съм се родил. Родителите ми се преместили от Масачузетс тук преди да се родя.
— Гладен ли сте?
Да, беше, откри за свое учудване; в ресторанта на Илейн почти не беше докоснал яденето си. — Да.
— Тук сандвичите бяха привършили още преди идването ми. Искате ли да отидем някъде да хапнем?
— Съгласен.

Тя стана от креслото и се оказа по-висока, отколкото бе предположил.

Освен това беше много красива.

— Имате ли връхна дреха? — попита я Стоун, след като стана на свой ред от креслото.

— Да.

— Хайде да отидем да я вземем.

Хвана я под ръка и за миг си помисли, че постоянната му болка беше изчезнала. Е, поне малко, не изцяло.

Поведе я към изхода, като се стараеше да избегне сбогуването с домакините. Дино му намигна тайно на изпроводяк. Миг след това двамата излязоха на улицата.

— Почти единадесет часът е — погледна часовника си Стоун. — Не зная дали по това време ще намерим тук някъде отворено заведение.

— Живея само на две пресечки оттук — каза тя, — а наблизко има приятен китайски ресторант, от него можем да си поръчаме храна за вкъщи.

— Чудесно — съгласи се той.

— Е, не е чак чудесна, но ти я доставят вкъщи.

— Нямах предвид китайските специалитети.

2

Крачеха бавно и разговаряха. Стоун с удоволствие слушаше нейния нисък и мелодичен глас.

— Спомням си, че работите като адвокат, но съм забравила за коя фирма.

— Аз съм адвокат на свободна практика.

Тя се засмя.

— В „Йейл“ ни учеха, че на свободна практика всъщност означава, че не искат да те вземат на работа в сериозна адвокатска кантора.

— Сигурно е така, но аз имам извинението, че съм работил четиринадесет години като полицаи и сравнително късно преминах от прилагането на законите към адвокатурата. Сега съм юридически съветник на „Удман и Уелд“, но си имам самостоятелен офис.

Тя се намръщи.

— Звучи малко странно, нали?

— Така е, не споря.

— А, разбрах — значи ти им вършиш мръсната работа, тази, с която самите те не смятат за необходимо да се заемат.

— Бързо схващаш.

— Точно така казват за мен в окръжната прокуратура: „Сюзан Бийн е много бърза.“ Но и не само това се говори за мен.

Спряха, за да изчакат зелената светлина на светофара.

— И какво друго казват за теб?

— Някои смятат, че съм живата съвест на службата, а други — че съм таралеж в гащите. Всъщност си мисля, е това е почти едно и също нещо. — По какво работиш сега? — Бях първа помощничка на Мартин Бруъм на процеса по делото на Данте — отговори тя. — Моите поздравления — каза Стоун, — постигнахте голяма победа.

— Има такова нещо.

— Като че ли не си много доволна от това.

— Напротив, много съм доволна, че спечелихме — каза. — Само дето не съм очарована от начина, по който го направихме.

Понечи да я попита какво по-точно иска да каже, но точно тогава стигнаха до нейния блок. Тя потърси ключовете за входната врата и отключи. В асансьора натисна копчето за последния етаж, белязано с буквите МА.

— О, луксозна мансарда — отбеляза Стоун. — Доста луксозно жилище за адвокат от окръжната прокуратура.

— Не, просто мансарден апартамент на дванадесетия етаж, това е единственото значение на инициалите.

Асансьорът спря на последния етаж и тя отключи вратата на апартамента си. Беше малък — всекидневна със столова, спалня и кухня. Малка тераса гледаше към улицата, но отсрещната висока сграда закриваше всякакъв поглед към небето.

Тя отиде в кухнята, извади от едно чекмедже лист с менюто на ресторанта и се настани до телефона.

— Доверяваш ли се на моя избор? — попита.

— Разбира се, само моля да не е много люто.

Тя набра номера на заведението и продиктува поръчката. Замълча за малко и после закри с длан слушалката:

— Казват, че момчето, което доставя храната, не е на работа тази вечер. Ще имаш ли нещо против да отидеш да я вземеш? Много близо е.

— С удоволствие — отговори Стоун.

— След колко време? — попита тя отново. — Двадесет минути, добре — и затвори телефона. — Да ти дам нещо за пиене? Двадесет минути всъщност означава след по ловин час.

— Чаша вино, може ли?

Тя извади бутилка шардоне от хладилника и я подаде на Стоун, заедно с тирбушон.

— Отвори го ти, аз съм доста вързана в ръцете.

Стоун отвори бутилката и наля вино за двамата. Съблече сакото си и го метна върху фотьойла; после двамата се настаниха на дивана.

— Доста неща поръча — каза Стоун.

— Такава съм, карам предимно на остатъците от поръчките за вкъщи — отвърна тя. — Така, та каква завладяваща мръсна работа вършиш за „Удман и Уелд“ в момента?

— Едно дело за нанесени телесни повреди — отговори.

— Мръсната работа далеч невинаги е завладяваща.

— Интересно ли е делото?

— Ни най-малко. Дъщерята на един клиент на „Удман и Уелд“ е пострадала в автомобилна злополука, но застрахователната компания на виновния за катастрофата шофьор отказва да изплати обезщетение за понесените от нея болки и страдания.

— Това е обикновената им практика.

— А теб какво те чака в офиса, след като изпратихте Данте в затвора?

Тя въздъхна.

— Нямам представа. Мисля си, че трябва да се откажа. Тази работа ме изхабява, разбираш ли?

— Мисля, че те разбирам, но Мартин Бруъм сега изглежда в период на възход. Няма ли да те вземе със себе си? — О, да, но самата аз не съм убедена дали искам това.

Струва ми се, че съм била твърде голяма идеалистка, когато започнах работа в кабинета на окръжния прокурор. Тогава си мислех, че става дума за борба на добрите срещу лошите. А сега вече хич не съм сигурна дали изобщо има добри хора — Животът е една сива зона — каза Стоун.

— Сива като дървени въглища и става непрекъснато все по-черна — засмя се тя. — Питаш ли те вече дали си женен?

— Не. Не съм.

— Разведен?

— Пак не.

— Заклет ерген? Божичко! Да не си гей?

— Пак не.

— Защо не си се женил никога?

— Сигурно просто съм имал късмет. — От доста време насам използваше този стандартен отговор по въпроса.

— А ти?

— Стара мома на тридесет и две — отвърна тя.

— Предполагам, че не поради липса на предложения.

— Така е — каза със странен поглед. — Мога ли да те целуна?

Стоун се засмя:

— И друг път са ме целували, но никога досега не са ми искали разрешение.

— Мога ли?

— Въпросът е излишен.

Тя се наведе над него, докосна с пръсти лицето му и го притегли към себе си.

Устните ѝ бяха плътни и търсеци, езикът ѝ проникваше от време на време в устата му. Той я обгърна и притисна към себе си, но тя се освободи от прегръдката му и погледна часовника си.

— Аха, вечерята ни вече изстива — Изправи се и му подаде връхната дреха. — Продължението ще следва след китайските специалитети. Аз ще наредя масата и ще направя чай, а ти побързай.

Стоун навлече шлифера си.

— Ето — каза тя, вземи моите ключове, за да не ти се налага да ми звъниш и да ти отварям.

Стоун прибра връзката в джоба си, целуна Сюзан и излезе. Ресторантът беше на пресечка и половина от сградата. Там му се наложи да почака още малко, докато приготвят поръчката. Най-сетне му я подадоха в голям хартиен плик. Разплати се, излезе от ресторанта и с бърза крачка взе разстоянието до блока на Сюзан. Прекоси фойето и повика асансьора. Светлинките на таблото показваха, че се намира на най-горния етаж. Асансьорът са задвижи бавно. Във всички тези ниски блокове асансьорите са много бавни, помисли си Стоун. Асансьорът спря на шестия етаж, потегли отново и най-сетне отвори врати пред него. Стоун натисна копчето за мансардния етаж и кабината запълзя нагоре.

В апартамента се чуваше музика, а от кухнята идваше силно свирене — явно от кипналата вода в чайника.

Стоун остави плика с храната на масата, захвърли шлифера си и закрачи към свирещия чайник. Лампата в кухнята не беше запалена, единственото оскъдно осветление идваше от лампиона в хола. Потърси пипнешком ключа за осветлението, но не можа да го намери. Тръгна слепешката към печката, за да спре газта. Сюзан сигурно е в банята, каза си наум. Сега вече беше съвсем близо до целта си, чайникът свиреше непоносимо силно.

Направи още една крачка и ненадейно се подхлъзна.

Тупна тежко на пода и изохка от болката в лакътя. Опря се на ръката си; за да се изправи, но подът се оказа хлъзгав и той падна повторно. Сигурно е разляла нещо, помисли си. Чайникът продължаваше да пици.

Успя да се хване за кухненския плот, изправи се на крака и спря газта. Пиццето постепенно заглъхна. Тръгна назад към вратата на кухнята, без да пуска плота.

Зашари отново по стената за електрическия ключ, този път го напипа и включи осветлението.

Погледна ръцете си и се слиса от гледката — целите бяха изцапани с червена боя. Продължи да се държи, за да не се подхлъзне отново, и съвсем бавно се обърна и погледна към кухнята. Целият под беше залят с нещо червено, но не беше боя.

Близко до стената видя Сюзан Бийн — просната по гръб и вперила неподвижни очи в тавана. На гърлото ѝ зееше грозна рана. Той направи крачка към нея, коленичи и улови с пръсти китката ѝ, за да напипа пулса. Не долови абсолютно нищо. Даде си сметка, че вече е късно и за опити за изкуствено дишане. Всичко беше свършено, главата ѝ беше почти изцяло отрязана.

Стоун бързо се изправи на крака, като използва за опора каквото му попадна под ръка. Стигна до телефона в кухнята и започна да набира номера на мобифона на Дино, но бързо се отказа.

— Не — каза на глас и набра 911.

— Какъв е вашият спешен случай? — отговори женс ки глас.

— Записвате ли? — попита той.

— Съобщението ви се записва, господине. Какъв е вашият спешен случай?

— Казвам се Стоун Барингтън, бивш полицаи. Съобщавам за извършено убийство в мансардния апартамент на... — потърси с очи наоколо, откри разписка за плащане на газ и продиктува адреса. — Убитата се казва Сюзан Бийн, бяла, тридесет и две годишна. Трябва да изпратите полицаи от отдела за разследване на убийства и съдебен следовател.

— Прието, господин Барингтън — А... кажете на полицаите, че вероятният престъпник е мъж, без автомобил, по всяка вероятност е все още някъде наблизо.

— Прието. Патрулът тръгва.

Стоун затвори телефона и веднага набра номера на мобифона на Дино.

— Бакети слуша — чу гласа на приятеля си. По долитация от слушалката шум си даде сметка, че още не си беше тръгнал от партито.

— Обажда се Стоун. Насадих се на убийство, на около три квартала от партито. — След това му продиктува адреса от разписката за газ.

— Обади ли се на 911?

— Да.

— Ще дойда възможно най-скоро.

— Мисля, че в момента на моето идване престъпникът се е намирал в блока. Обзалагам се, че все още е някъде наблизо.

— Ще огледам внимателно. Не пипай нищо на местопрестъплението, Стоун, остави това на моите хора.

— Съгласен.

— Тръгвам моментално.

Стоун затвори телефона, приседна на един стол до масата за вечеря и се опита да не мисли за това, което беше станало в съседното помещение. Беше потресен. През годините на работата си като полицаи от отдел „Убийства“ беше видял доста мъртъвци, но нито веднъж не му се бе случвало жертвата да го целуне минути преди смъртта си.

3

Първи пристигнаха детективите. Стоун ги въведе в апартамента и ги придружи до кухнята. „Тя е тук“ — каза, след което се върна на мястото си до масата. Полицайте влязоха в кухнята, но мигом се върнаха. Единият беше здравеняк, над метър и деветдесет, а другият. — доста по-нисък, но набит, с червендалесто лице.

— Стани — каза му по-ниският.

— Какво?

— Стани!

Стоун се изправи на крака.

Ниският полицаи заби едно дясно кроше в челюстта на Стоун.

Стоун се завъртя, падна върху масата и преди да се усети, двамата полицаи се хвърлиха отгоре му и щракнаха белезниците.

— Какво правите, по дяволите? — ядоса се Стоун.

Вдигнаха го да седне на стола, след което ниското ченге го удари отново.

— Мръсен убиец! — кресна му ниският, но този път здравенякът го възпря.

— Кротко, Мик — каза. — Ще го насиниш, а ние не обичаме да оставяме следи.

Стоун седеше безмълвен.

— Защо си я убил? — попита ниският заплашително.

— Не съм я убивал, заварих всичко така, както го виждате и вие — отговори Стоун.

— Тогава защо целият си изцапан с нейната кръв? — попита ниският и отново замахна с юмрук.

Високият детектив улови китката му и каза спокойно:

— Не ме принуждавай да ти слагам белезници, Мик.

Ниското ченге му отвърна с убийствен поглед:

— Само да посмееш!

— Стой настрана от него — заповяда високият.

Другият неохотно се отдръпна.

— Моите извинения, господине — каза едрият полицаи. — Аз съм детектив Андерсън, това е детектив Кели.

— Той извади бележника си. — Как се казвате?

— Стоун Барингтън.

Андерсън вдигна очи от бележника и попита:

— Господин Барингтън, бихте ли ми казали какво се е случило тук?

— Отидох да взема храната от китайския ресторант и когато се върнах тук, я намерих така, както я виждате сега. В кухнята се подхлъзнах и паднах — затова съм целият в кръв. След това се обадох на 911.

— Мръсен лъжец! — викна Кели и отново се хвърли към Стоун.

Андерсън го сграбчи за реверите и го притисна към стената.

— Повече няма да те предупреждавам, Мик!

Някой почука силно отвън.

— Иди да отвориш — каза Андерсън на партньора си и го изблъска към вратата.

Кели я отвори рязко и в стаята влезе Дино Бакети.

— Къде е убитата? — попита той.

— Там е, лейтенант — Кели посочи с ръка към кухнята.

— Добре ли си, Стоун? — обърна се към него Дино.

— С белезници на ръцете — отговори Стоун.

— Кели, свали му белезниците — нареди Дино.

— Ама, лейтенант...

— Прави каквото ти казвам.

Кели извади от джоба си ключовете и махна белезниците.

Стоун се изправи и разтри китките си, а после повали на пода Кели с юмручен удар в носа.

— Всичко е наред — каза Дино, — успокойте се. — Кели с мъка се изправи на крака, от носа му течеше кръв, но това не му попречи да налети на Стоун. Дино го удари с отворена длан по челото и го просна отново на пода.

— Казах да се успокоите! — Кели този път се надигна съвсем бавно. Дино се обърна към Андерсън: — Виждал ли си подобно нещо, Анди?

— Какво да съм виждал? — попита Андерсън.

Дино се приближи към Стоун и огледа внимателно челюстта му.

— Добре ли си?

— Сега вече съм добре — отговори Стоун.

— Целият си в кръв. От тебе ли е?

— Не.

— Добре. Да седнем и да обсъдим какво е станало.

Четиримата се настаниха около масата.

Кели попиваше с носна кърпичка кръвта по лицето си.

— Този май ми е счупил проклетия нос — изрече, без да се обръща към никого.

— И заслужено — обади се Стоун.

— Анди — каза Дино.

Андерсън извади бележника си и го сложи върху масата.

— Да започнем отначало — обърна се към Стоун той. — Бихте ли ми казали адреса си, господин Барингтън?

Стоун продиктува адреса си и започна отново разказа си от партито в дома на Мартин Бруъм. Докато даваше показания, пристигнаха двама униформени полицаи, двама цивилни и лекар от следствието.

Андерсън се пресегна за плика с храната от ресторанта, откъсна прикачената разписка и я подаде на един от униформените:

— Иди в ресторанта и уточни кой и по кое време е направил поръчката, кой и кога е взел храната, искай подробно описание на човека.

Полицаят взе разписката и излезе. Стоун възобнови показанията си. Андерсън изчака Стоун да завърши разказа си и попита:

— Това ли е всичко? Нещо друго?

— Казах ви всичко, — смятам, че в момента, когато аз се върнах тук с храната, престъпникът все още е бил в сградата.

— Какви основания имате да мислите така?

— Когато повиках асансьора, той беше на последния етаж, а този апартамент е единственият на дванадесети етаж. Освен това, след като потегли надолу, асансьорът спря на шестия етаж, преди да слезе на партера. На кой етаж беше асансьорът, когато вие пристигнахте тук?

— На партера.

— Ами, излиза, че ако не е бил ползван междувременно от някой живеещ в блока или от посетител, значи престъпникът е изчакал на

шестия етаж, докато аз се кача на последния, след което е повикал асансьора и е слязъл с него до партера.

— Доста хладнокръвно — отбеляза Дино.

— Наистина много хладнокръвно — съгласи се Стоун.

Завърна се полицаят, който бе направил проверката в ресторанта.

— Поръчката за храната е била направена по телефона, от някоя си Сюзан Бийн. Времето на поръчката е отбелязано на разписката — докладва той и остави на масата разписката. — Половин час след това за храната е отишъл един мъж, почакал е още пет минути, — след което е платил и си е излязъл. Мъжът е бил висок над метър и осемдесет и пет, рус и добре сложен. Бил е облечен с шлифер.

Андерсън погледна отбелязаното на разписката време на телефонното обаждане, направи някакви сметки наум и каза:

— Това потвърждава истинността на вашите показания, господин Барингтън.

— Премежете водата в чайника — каза Стоун.

— Какво?

— Преди да тръгна за ресторанта, Сюзан ми каза, че ще направи чай. Нека да проверим за колко минути ще кипне същото количество вода. Това ще ни помогне да получим точна представа за времето.

— Иди да свършиш това, Мик — нареди Андерсън и Кели се запъти към кухнята.

Останалите продължиха обсъждането, докато чайникът засвири. Андерсън погледна часовника си и каза:

— Според мен — три минути и половина.

— Колко вода имаше в чайника? — обърна се Стоун към Кели.

— Три чаши — отвърна намусен Кели.

— Единият сценарий се очертава така — започна Стоун. — Убиецът е влязъл малко след моето излизане — не повече от три минути и половина след мен. Убил я е, след което чайникът е започнал да свири. Тогава той е спрял газта.

— Това пък защо? — попита Кели.

— Просто защото никой не би могъл да остане вътре и да слуша непрекъснатото пицане на чайника — отговори Стоун. — Хайде да пресметнем: имам пет минути път до ресторанта, там чаках още пет минути, и още пет за обратния път — това прави 15–18 минути! Най-вероятно е престъпникът да е бил все още в апартамента в момента на

моето връщане тук. Ако е така, изниква въпросът какво е правил той през тези петнадесет минути?

— Тарашувал е из апартамента — каза Андерсън. — Дали не става дума за обир?

— Аз огледах внимателно спалнята — обади се вторият униформен полицаи. — Всичко е в идеален ред. На тоалетката има кутия с доста красиви бижута.

— Значи не става дума за обир — каза Андерсън — Какво ли е търсил убиецът?

— Нещо, което е представлявало ценност за него — изрече Дино, като стана от мястото си и отиде до бюрото в хола. Провери едно по едно всички чекмеджетата, включително и кантонерката за папки, след което се върна при другите. — Всичко е в идеален ред. Нищо не подсказва дали убиецът е намерил нещо.

Кели се намеси:

— Но защо убиецът е запалил отново газта, преди да излезе, а? Защо ще го прави?

— За да ни заблуди за последователността на събитията във времето — обясни Стоун. — Искал е да ни накара да мислим, че е напуснал апартамента веднага след като я е убил. Вероятно ни е проследил от къщата на Бруъм дотук или поне е тръгнал подире ни, докато сме вървели насам.

— Да си забелязал някого? — попита Дино.

— Не, но предполагам, че ни е проследил, изчакал е да изляза и след това се е качил нагоре.

— А как е успял да влезе тук? — попита Кели.

— Просто е позвънил и тя може би си е помислила, че съм аз, независимо че ми беше дала ключ за входната врата.

— Смяташ, че тя му е отворила?

— Възможно е той да я е изблъскал със сила, но не е изключено тя да го е познавала — каза Стоун.

— Добре де, а той откъде накъде ще знае кога ще се върнеш ти? — попита Кели.

— Въобще не е знаел, мислел е, че съм си тръгнал и няма да се връщам. Имал е късмет. Мога да се обзаложа, че той е влязъл в асансьора точно в момента, когато съм го повикал. Сигурно се е уплашил.

— Възможно е — замислено изрече Дино. — Анди, нареди на патрулните да разпитат всички живеещи в блока. Да изяснят точно кой и кога е влизал или излизал.

— Слушам, лейтенант — каза Андерсън.

— Мисля, че вече е време да събудя Мартин Бруъм — заключи Дино, поглеждайки часовника си.

— Онзи тип от окръжната прокуратура ли? — попита Кели. — Защо?

— Бих искал да хвърля един поглед на нейния офис — отговори Дино. — Тръгвай, Стоун, ще те закарам у вас.

Не можем да те оставим да се разхождаш по улиците целият в кръв, на бърза ръка ще те арестуват. — После се обърна към Кели: — Извини се на господин Барингтън за държанието си.

Лицето на Кели стана моравочервено.

— Извинявам се — каза. — Помислих, че вие сте престъпникът.

— Би трябвало да знаеш, Мик — каза Андерсън, — че господин Барингтън е бивш детектив от 19-то полицейско управление — беше партньор на лейтенант Бакети.

Кели помръкна.

— Наистина съжалявам — произнесе със сведени очи.

— Съжалявам за носа ти — отвърна Стоун, като се погрижи думите му да не прозвучат прекалено сериозно.

4

Стоун се събуди от звъна на телефона.

Обърна се в леглото и погледна с полуотворено око към часовника. Едва минаваше десет. Понадигна се, колкото да се опре на лакът. Беше будувал до четири сутринта, заседналият в главата му образ на убитата Сюзан Бийн не му даваше мира. После неусетно се беше унесъл и проспал цялата сутрин. Вдигна слушалката на телефона.

— Ало.

— Дино е.

— Добро утро.

— Можа ли да поспиш?

— Малко. Откри ли нещо в кабинета на Сюзан?

— Там цареше идеален ред, също като в апартамента ѝ. Никой не би могъл да твърди, че нещо липсва. Бруъм беше доста разстроен. Изглежда, че е бил твърде привързан към нея.

— Нещо по убийството?

— Нищо ново засега. Освен че единствено престъпникът е ползвал асансьора в сградата, тъй като никой от живеещите в блока не е излизал по това време.

— Макар че това не ни помага.

— Не. Няма нито отпечатъци, нито други улики.

— Той сигурно е бил здравата изпръскан с кръв — каза Стоун.

— Прав си, но патрулните не са засекли никого наблизо. Има обаче още нещо.

— Какво?

— Къде е Алма?

Алма беше секретарката на Стоун, работеше при него от самото начало на адвокатската му кариера, след като напусна полицията.

— Трябва да си е в офиса — отговори Стоун.

— Обади ѝ се долу, без да прекъсваш връзката с мен — каза Дино.

Стоун натисна копчето за изчакване на телефона и набра вътрешния номер на Алма. Никой не отговори.

Той включи отново Дино:

— Не отговаря. Снощи писа до късно мой материал по делото, не изключвам да се е успала тази сутрин.

— Късно снощи, след полунощ, докато ние сме били в апартамента на Бийн, по алеята до вашия блок е била нападната жена. Според описанието възможно е да е била Алма. Ударена е по главата с нещо като чук.

Стоун стана от леглото.

— Къде се намира тя сега? В какво състояние е?

— В болницата „Ленъкс хил“, изглежда доста зле. Алма има ли роднини?

— Само една сестра — живее в Уестчестър — отговори Стоун.

— Жертвата няма никакви лични документи, но е с часовник „Картие“, прилича на този, който ти преди време подари на Алма.

— Веднага тръгвам към „Ленъкс хил“ — каза Стоун.

— Обади ми се, ако наистина е Алма — поръча Дино и затвори телефона.

Стоун се приготви набързо, даде изцапаните си с кръв дрехи на домашната прислужничка да ги занесе на химическо чистене, после взе такси до болницата „Ленъкс хил“ и застана пред гишето за информация.

— Аз съм Стоун Барингтън — каза на жената зад бюрото. — Тази сутрин ми се обадиха от полицията да проверя за една жена, чието описание отговаря на секретарката ми. Постъпила е снощи във вашата болница, с рана на главата.

— Моля да изчакате минутка — отвърна жената и проведе кратък разговор. — Сега ще слезе доктор Томпсън.

Моля, седнете и го изчакайте.

Стоун продължи да крачи нервно, докато докторът се появи след около пет минути. Ръкуваха се и Стоун каза:

— Бих искал да видя ранената жена с неизяснена самоличност, която е постъпила снощи при вас. Не е изключено да е моята секретарка Алма Ходжс.

— Опишете ми я — помоли докторът.

— Към 173 см на ръст и около 63 кг, петдесетгодишна, с леко посребрени черни коси. Беше облечена с раиран костюм.

Докторът кимна утвърдително.

— Прилича на нашата пациентка. Съжалявам много, но жената почина преди двадесет минути.

Краката на Стоун омекнаха.

— Раните ѝ бяха жестоки — продължи докторът. — Била е ударена поне пет-шест пъти с тъп предмет, вероятно с чук. Полицията смяташе, че може би става дума за грабеж, защото не са намерили до нея нито ръчна чанта, нито лични документи.

— Бих искал да я видя — каза Стоун.

— Ще ви заведа долу — отвърна докторът.

Слязоха с асансьора в сутерена и докторът го поведе към моргата. Извадиха от хладилната камера носилката с трупа и отгърнаха покривалото.

Много спокойно лице, помисли си Стоун, направо е красива. Беше доволен, че не му се налага да оглежда премазаната задна част на главата ѝ.

— Да, това е Алма Ходжс — каза и кимна утвърдително с глава.

— Има ли роднини? — попита докторът.

— Има сестра. Ще говоря с нея и после ще се погрижа да уредя формалностите.

— Следобед ще направим аутопсията. Предполагам, че утре рано сутринта вече ще можете да вземете тялото.

Стоун благодари на доктора и напусна болницата. Върна се вкъщи с такси и слезе в офиса си. На бюрото на Алма цареше пълен ред. Към напечатания предната вечер материал беше прикрепена бележка „До утре“.

Стоун тежко се отпусна на стола до бюрото, извади телефония указател на Алма и откри номера на сестра ѝ. Възможно най-внимателно ѝ съобщи неочакваната тежка вест и предложи услугите си да се погрижи за формалностите. Жената му благодари, но каза, че зет ѝ работи в погребално бюро и ще го помоли да се заеме с уреждането на погребението. Стоун поднесе дълбоките си съболезнования, и подчерта, че Алма е била винаги много лоялна, че високо я цени, че много ще му липсва.

Когато постави слушалката, Стоун се усети напълно изтощен от този тежък разговор. Миг след това телефонът иззвъня.

— Стоун Барингтън — вдигна слушалката той.

— Добро утро, Стоун, Франк Мадокс те безпокои — произнесе мъжки глас. Мадокс беше адвокатът на застрахователната компания, срещу която Стоун водеше делото.

— Кажи, Франк.

— Упълномощен съм от моя клиент да предложи половин милион долара обезщетение на клиентката ти.

— Неприемливо предложение — каза Стоун, който вече си беше избрал стратегия на поведение, в случай на предложение от тяхна страна. — Аз съм готов за процеса. — „Всъщност нямам абсолютно никаква готовност за това“ — помисли си Стоун. — Ще предам предложението на клиентката ми, заедно с настойчивата ми молба да не го приема.

Мадокс въздъхна тежко.

— Какво би ви задоволило, Стоун? Кажи ми някаква приемлива за вас сума, ще я съобщя на моя клиент.

— Ще ви струва един милион долара, плюс триста хиляди за адвокатски хонорар. Това е сметката, Франк.

Не си прави труда да ми предлагаш нещо компромисно, ще се видим утре в съда.

— Почакай малко, Стоун, не затваряй — каза Мадокс и превключи линията.

Стоун зачака, очевидно Франк разговаряше с клиента си.

— Разбрахме се — дочу след малко гласа на адвоката в слушалката.

— Държа да получа чек от вас до края на работното време днес — каза Стоун. — Докато парите не бъдат преведени, няма да отменям утрешното съдебно заседание.

— Мисля, че мога да го уредя — съгласи се Мадокс. — Ще ти изпратят чека в офиса днес следобед.

— Изпрати го на Бил Егърс от „Удман и Уелд“ — рече Стоун, — защото ще отсъствам днес, а и секретарката ми няма да я има в офиса.

— Добре, ще приложя всички необходими документи — приключи разговора Мадокс и затвори.

Стоун се обади в „Удман и Уелд“ и помоли да го свържат с Бил Егърс — неговия партньор.

— Бил Егърс слуша.

— Здравей, Бил, Стоун се обажда.

— Добро утро, Стоун. Ще ходиш ли на делото утре?

— Не, те току-що приеха да изплатят един милион обезщетение плюс моя хонорар. Ще изпратят чека до теб днес следобед. Бъди така добър да уведомиш клиентката за постигнатото споразумение. Бих ѝ се обадил лично, но днешният ден ми е направо кошмарен.

— Разбира се, ще ѝ се обадя. Това е страхотно споразумение! Какво се случило при теб?

— Снощи, след работа, Алма е била нападната на улицата. Починала е тази сутрин.

— О, Господи! Много съжалявам, Стоун, зная, че бяхте много близки с нея.

— Така е. Потресен съм. Мисля да изключа телефоните тук и да се махна.

— Точно така, направи го. Искаш ли да ти намеря човек, за да ти върши секретарската работа? Мога да говоря с началника на нашия личен състав.

— Благодаря ти, ще ти бъда задължен — съгласи се Стоун. — Но не я изпращай тук днес.

— Добре. Още веднъж — много съжалявам, Стоун. Приемай нещата по-спокойно.

— Благодаря ти, Бил — каза Стоун и затвори телефона. Вместо да бъде окрилен от постигнатото споразумение, той се усещаше силно потиснат. За дванадесет часа бяха убити две негови познати, на едната от които държеше особено много. Придърпа телефонния секретар и записа ново съобщение: „Аз съм Стоун Барингтън. Днес няма да бъда в офиса. Ако ми оставите съобщение, ще ви се обадя утре.“

Изкачи се с тежка стъпка до жилището си, изключи телефоните и рухна изнемощял на леглото.

5

Стоун се събуди по здрач. Облече се с панталони в защитен цвят, риза и мокасини, след което отиде в кухненския бокс и си приготви чай с пълна лъжица мед. Слезе с чашата в ръка в кабинета си на долния етаж и се настани в едно от креслата, обърнати към градината. Чу звънеца от входната врата и се протегна към домофона до креслото.

— Кой е?

— Дино.

— Качвай се, аз съм в кабинета — каза Стоун и натисна копчето, с което се отваряше входната врата.

Дино се появи след малко, съблече сакото си и го хвърли върху дивана... — Здравей. Искаш ли чаша чай?

— Искам чаша скоч — натърти Дино.

— Сипи си.

Дино отвори скритото зад ламперията малко барче, приготви си чаша уиски с лед и се настани на креслото до Стоун.

— Няма ли да светнем? — попита Дино.

— Здравчът ми е приятен — отвърна Стоун, — нека да поседим малко така.

— Сега как се чувстваш?

— Като човек, когото са нашибали здравата с бейзболна бухалка.

— Ходи ли до болницата?

— Да, наистина беше Алма. Извинявай, забравих да ти се обадя и да ти кажа.

— Някакъв гражданин е намерил дамската й чанта, захвърлена в кофа за боклук на няколко пресечки от тук. В нея има над стотина долара и кредитни карти.

— Нищо ли не е взето?

— Можем само да гадаем.

— Изглежда безсмислено.

— Зная.

— Беше много жизнерадостен човек — произнесе замислено Стоун. — Дори и в дните, когато ме сполитаха куп неприятности, тя приемаше нещата много спокойно и винаги успяваше да ми вдъхне кураж, да ме ободри.

— Много приятна жена беше — съгласи се Дино. — Винаги съм я харесвал.

Седяха смълчани и наблюдаваха как тъматата поглъщаше градината и се запалваха светлините на къщите зад нея, от другата страна на залива Търтъл бей.

— Стоун — обади се по едно време Дино.

— Да?

— Виждаш ли някаква връзка между двете убийства?

— Знаеш ли, и аз разсъждавах върху този въпрос.

Май съм единствената връзка помежду им.

— И на мен ми хрумна това — каза Дино. — Хайде да поразмислим — има ли ти някой такъв зъб, че да е готов да убива твои познати?

— Не се сещам за подобен човек.

— Нито пък аз.

— Не е възможно да са свързани — каза Стоун. — Просто става дума за ужасно, случайно съвпадение.

— Мисля, че си прав, но съм длъжен да взема предвид и другата възможност.

— Зная.

— Това винаги тегне като дамоклев меч върху всяко настоящо или бивше ченге.

— Кое?

— Другата възможност — отвърна Дино с тежка въздишка. — Мисълта, че някой, когото си пипнал и пратил зад решетките, ще се върне да те преследва, да ти го върне тъпкано. Това според мен е най-големият кошмар на всяко ченге. След страха да не бъде убит при изпълнение на служебния дълг, разбира се.

— Не бях се замислял върху това досега.

— За какво си говорихте със Сюзан Бийн снощи, Стоун? Досега не стана дума за разговора ви.

— Обичайните приказки по време на първа среща — отговори Стоун. — Какво работиш? Откъде си? Ей такива неща. Не изглеждаше

да е във възторг от работата си.

— Защо така?

— Каза ми, че мисли да напусне работата си в Окръжна прокуратура.

— На мен пък Мартин Бруъм ми каза снощи, че имало добри възможности да се издигне, да направи кариера.

— Същото ми спомена и тя, но май кариерата нямаше особено значение за нея. Струва ми се, че беше сериозно разочарована от системата, не ѝ харесваше начинът, по който е била принудена да работи.

— Какво по-точно имаш предвид?

— Не зная, просто тя каза така. Нямахме време да навлезем в подробности. Нали знаеш как става с идеалистично настроените хора, Дино — доста от тях не могат да се примирят с нещата, които виждат отвътре в системата. Трябва да си доста дебелокож, за да не ти прави впечатление всеки ден.

— Да, и на мен в началото ми беше много терсене.

— На теб? Странно.

— Какво? Ти да не мислиш, че винаги съм бил такъв, какъвто ме виждаш сега — честен, твърд, но и циничен полицаи? И аз, също като теб, трябваше да си изградя защита срещу мръсотията.

— Е, нека да е така, както казваш.

Отвъд градината светнаха прозорците на къщата точно срещу дома на Стоун. През широкия прозорец видяха, че в стаята влиза жена, облечена в строг делови костюм.

— Наблюдавай това, Дино — сръга го Стоун.

— Какво да наблюдавам?

— Жената от отсрещната къща.

— Защо?

— Така, наблюдавай я. Сигурен съм, че ще ти бъде интересно.

Дино видя как високата жена с дълга червена коса започна да се съблича.

— Прав си — съгласи се, — наистина е интересно.

— Гледай, гледай — каза му Стоун.

Жената грижливо окачи костюма си, после свали комбинезона, разкопча сутиена, освободи се от чорапогащите и бикините, след което

постави съблеченото си бельо в кош за пране. Голото ѝ тяло беше слабо, но стройно и красиво, с високи и твърди гърди.

— Охо — възхитен възкликна Дино.

— Бива си я, а?

Жената отвори един килер, извади оттам прахосмукачка, включи я в мрежата и се залови да почиства стаята.

— Какво прави, по дяволите? — попита Дино.

— Почиства. Това се повтаря два-три пъти седмично — връща се от работа, съблича се чисто гола и почиства спалнята си с прахосмукачка. После изчезва от погледа за малко — предполагам, че чисти и останалите стаи в апартамента. След време се връща в спалнята, прибира на място прахосмукачката и отново изчезва. Понякога леко ми маха с ръка.

— Искаш да кажеш, че знае, че я гледаш ли?

— Ами според мен поне половината от съседите я гледат — каза Стоун.

Дино рязко се изправи в креслото.

— Я виж там — гласът му беше напрегнат.

— Това правя, гледам я — отвърна Стоун.

— Не става дума за нея, там има някакъв тип.

— Къде?

— До вратата на стаята.

Стоун се взря и видя, че Дино има право: в полумрака под касата на вратата се таеше тъмна фигура.

— Може да е приятелят ѝ.

— Не, виж го само как стои. Изглежда тя не си дава сметка за присъствието му.

— Да, тя не го вижда, а шумът от прахосмукачката сигурно ѝ е попречил да го чуе.

Жената продължаваше да чисти, обърната с лице към прозореца. Мъжът излезе от сянката и направи няколко крачки към нея. Беше нисък и слаб, с гъста ситно къдрава коса — почти като на африканец, но иначе беше бял.

— По дяволите — изпъшка Дино, — държи нож в ръката си.

Сега и Стоун забеляза оръжието. Мъжът приближи зад жената, хвана я с ръка през гърлото, издърпа я рязко назад и повдигна нагоре брадичката ѝ.

Дино скочи от креслото, отвори широко прозореца, извади пистолета от кобура и изкрещя:

— Да не си посмял, копеле!

Стоун остана прикован към креслото. Мъжът отсреща гледаше право към тях.

Дино се прицели и стреля два пъти. В горния десен ъгъл на отсрещния прозорец се появиха две дупки.

— Привлече вниманието му — каза Стоун.

Мъжът изглежда не обърна никакво внимание на факта, че някой го наблюдава. Резна напреко с ножа изпънатото гърло на жената и кръвта шурна по голото тяло. Тя се свлече надолу, но мъжът продължаваше да дърпа нагоре главата ѝ, за да разтваря раната на гръкляна.

— Пусни я или ще те застрелям на място, копеле! — изкрещя Дино.

Мъжът не се подчини, а заотстъпва назад, без да пуска жената, държеше тялото ѝ като щит пред себе си.

След още няколко крачки я пусна и изчезна от стаята.

— Звъни веднага на 911! — викна Дино и навлече палтото си. — Аз отивам отсреща. Знаеш ли адреса ѝ?

— Не зная номера на апартамента, ще трябва да го налучкаш — рече Стоун и вдигна слушалката на телефона.

— Остани тук и внимавай да не напусне къщата през градината — каза Дино и изтича към вратата.

— Дино! — спря го Стоун.

— Какво има?

— Познавам този тип — каза Стоун. — Зная кой е убиецът.

— После — махна с ръка Дино и изчезна надолу по стълбите.

Стоун съобщи за убийството, после взе от едно заключено чекмедже пистолета си и застана да наблюдава задния вход на отсрещната къща. Надяваше се, че ще има възможност да стреля по престъпника. След около две минути съзря Дино и един униформен полицаи в спалнята на жената. Дино му даваше някакви наставления, после униформеният изчезна от стаята. Дино посегна към телефона и набра някакъв номер.

Стоун забеляза, че неговият телефон мига, и вдигна слушалката:

— Дино?

— Ела тук — каза Дино и затвори.

Стоун затъкна пистолета в колана си, грабна палтото и излетя от апартамента.

6

Докато тичаше към отсрещната страна на квартала, Стоун внимателно оглеждаше всеки срещнат, надявайки се да съзре престъпника със ситно къдравата коса. Не беше никакъв проблем да открие къщата — пред нея вече бяха паркирани в две редици черно-бели полицейски коли с мигащи светлини. Униформен полицаи охраняваше входа. Стоун му показа картата си на полицаи в оставка и получи разрешение да влезе.

По пощенските кутии във входното антре разбра, че къщата е била разделена на отделни апартаменти. Видя отворената врата на партерния апартамент и забърза нататък. В коридора пазеха двама униформени полицаи.

— Лейтенант Бакети горе ли е? — попита Стоун, размахвайки картата си.

— Да — отвърна единият полицаи.

Стоун изтича нагоре по стълбите. Посрещнаха го още един униформен и двамата цивилни детективи, с които се беше сблъскал в апартамента на Сюзан Бийн — Анди Андерсън и Майкъл Кели.

— Ти какво търсиш тук? — строго го попита Кели.

Без да му обръща внимание, Стоун продължи към вътрешността на къщата. Озова се на горния етаж на един приятно обзаведен мезонет. Прекоси коридора към спалнята и се натъкна на непокритото с нищо тяло на жената — кожата ѝ беше тебеширено бяла, на гърлото ѝ зееше рана.

— Картината е почти същата като при Сюзан Бийн — каза Дино, вдигайки поглед към Стоун. — Престъпникът е десняк, раната е много дълбока, нанесена е отляво надясно.

— Успяхте ли да го хванете? — попита Стоун. — Не се появи от задната страна на къщата, нито пък го видях по пътя си насам.

— Не — отвърна Дино. Взе чантата на жената от едно кресло и прекрачи през трупа, като внимаваше да не стъпва върху прогизналия от кръв избелял килим. — Ела насам — и го поведе по коридора към

една стая, която очевидно служеше за кабинет. Едната стена на помещението беше заета от библиотека, другите две бяха украсени с хубави картини. Пред прозореца към улицата имаше старинно бюро. — Седни — нареди Дино и отвори чантата на жената.

Стоун се настани и попита:

— Как се казва?

Дино разгръщаше портфейла.

— Миранда Хирш — прочете и подаде на Стоун една визитна картичка. — Действащ вицепрезидент на банка „Манхатън“, директор на отдела за заеми.

— Много висок пост — отбеляза Стоун, загледан във визитката.

— Познаваше ли я?

— Единствено от гледките през прозореца — отвърна Стоун.

— Докато си я зяпал, не си ли забелязал присъствието на мъж в апартамента ѝ?

Стоун поклати отрицателно глава:

— Не, никога досега. След изпълнението с прахосмукачката тя винаги дърпаше пердетата.

— И тези на долния етаж ли?

— Да — Колко пъти си я гледал гола?

— Знам ли, трябва да са към четиринадесет-петнадесет пъти.

— Късметлия си, че тази вечер бях с теб — каза Дино, — в противен случай Кели и Андерсън можеха да те набедят, да те изкарат пощурял от страст заради нейните изпълнения.

— Да, това не е лоша идея, така може да открием мотива на престъплението — каза Стоун. — Ще трябва да се разпитат всички от моята страна на блока. Нищо чудно престъпникът да живее тук, със сигурност имало и други очевидци.

— Не е изключено, но никой не се е обадил. Чакай, преди да тръгна насам, ти каза нещо, каза, че си разпознал престъпника.

— Така е, но не мога да си спомня къде съм го виждал, проклет да съм.

— Хайде, хайде, Стоун, мисли, напъни се!

— Нали това правя — отвърна раздражен Стоун, забол очи в носовете на обувките си. — Струва ми се, че май бяхме заедно с теб.

— Какво заедно?

— Заедно го преследвахме. Арестувахме го заедно, сигурен съм в това. Но беше много, много отдавна.

— Чакай, чакай, подсажи ми още нещо.

— Не мога да си припомня цялата картина — процеди Стоун. — Няма ли да ме оставиш да си помисля малко на спокойствие?

И двамата се умълчаха.

— Мителдорфер! — изстреля по едно време Дино.

— Какво?

— Мителдорфер се казваше. Счетоводителят, който беше убил жена си.

— Хърбърт Мителдорфер! — възкликна Стоун, — Как се сети, дяволите да те вземат!

— Беше ѝ прерязал гърлото — каза Дино, — по това се досетих. Преди колко ли години беше това?

— Преди единадесет или дванадесет — отвърна Стоун.

— По това време нямаше смъртна присъда и му дадоха доживотна.

— Няма осъден на доживотен затвор, който да не бъде помилван — продължи Дино. — А той е лежал достатъчно дълго в затвора, за да го освободят под гаранция.

— В кой затвор го изпратиха?

— Не си спомням точно. „Денмора“ ли, „Атика“ ли?

— И аз не се сещам. Трябва да проверим.

Дино веднага взе мобилния си телефон и започна да набира номера, но спря.

— Стоун, ти сигурен ли си, че това беше Мителдорфер. Проклет да съм, ако мога да си спомня как изглеждаше.

— Също като този престъпник, така изглеждаше.

Дино отново се зае с телефона.

— Обажда се Бакети. Намерете досието на Хърбърт Мителдорфер — и продиктува името буква по буква. — Преди единадесет-дванадесет години е бил осъден за убийство. Докладвайте ми в кой затвор е бил изпратен и какво е положението му в момента. Няма да затварям, чакам на телефона. — После погледна към Стоун. — Обзалагам се, че са го пуснали миналата седмица.

— Не бих се учудил — каза Стоун.

— Спомняш ли си нещо повече за този тип? — попита Дино.

— Не особено. Не беше много едър; бих казал, че беше дълбоко разстроен, на ръба на психияването.

— Добре де, но какво, по дяволите, ще има против теб?

— Не си ли спомняш, че аз го арестувах?

— Да, но нали бяхме заедно; а той не е тръгнал да убива мои познати засега.

— Засега — натърти Стоун.

Дино помръкна.

— Господи!

Стоун промърмори нещо под носа си.

— Какво каза?

— Най-лошите страхове се сбъдват, превръщат се в кошмар наяве, това казах.

Дино караше с малко над сто и шестдесет километра в час по магистралата, която пресичаше Ню Йорк, когато видя в огледалото за обратно виждане мигащите светлини на полицейската кола. Стоун си помисли, че Дино всеки път кара така, сякаш току-що е откраднал автомобила. — Ах, дяволите да го вземат — изпъшка Дино. Бръкна в жабката за сигналната светлина, закрепил я на покрива и я включи в гнездото на запалката. Пътният полицай забеляза сигналите от колата на Дино и изключи своите.

Бакети удари рязко спирачки и едва не се блъсна в следващия го автомобил, след което спря на ситния чакъл по банкета.

— Дино — ядоса се Стоун, — по тази магистрала ограничението е 110 км в час. Толкова ли не можеш да караш с около сто и двадесет, като нормален човек?

— Като теб например, дете никога не караш бързо — озъби се Дино.

Зад страничното стъкло откъм шофьора се появи пълното лице на младия полицай.

— Ти пък какво искаш? — попита весело Дино, показвайки служебната си карта.

— Искам шофьорската ви книжка и талона — доста сухо отвърна полицаят.

— В момента виждаш единствения документ, който можеш да се надяваш, че ще ти покаже — каза Дино. — Ако можеш да четеш, ще разбереш, че съм лейтенант от полицията на Ню Йорк. В момента отивам по служебна задача в затвора „Синг Синг“.

— Покажете си шофьорската книжка и талона и не ме карайте да повтарям — процеди полицаят през зъби.

Дино бръкна в страничния си джоб за мобилния телефон, като с това си движение принуди полицая да отскочи назад и да посегне за пистолета си.

— Виж какво ще ти кажа — изрече бавно Дино, — сега ще се обадим на полковник Джо О'Брайън в управлението в Поукипси и ще го уведоим, че конният полицаи — той хвърли поглед към идентификационната карта на младежа — Варковски се държи на магистралата като начинаещ задник и възпрепятства провеждането на разследване на тройно убийство. — Докато говореше, започна да натиска бутоните на телефона.

— Добре де, добре — вдигна ръце полицаят. — Обаче карайте по-бавно, става ли?

— Виж какво, Варковски — дръпнато изрече Дино. — Ако ме изчакаш на това място, след няколко часа отново ще ме видиш да карам с над сто и шестдесет километра в час. — Затвори с трясък вратата на колата, потегли бързо и остави полицаия в облак прах на банкета край пътя.

— Винаги съм твърдял, че си ненадминат в уменията да си създаваш приятели, Дино — обади се Стоун.

— Да, да, да — промърмори Дино, загледан в стрелка та на спидометъра, която отминаваше 160.

— Наистина ли се познаваш с полковник О'Брайън от Поукипси?

— Миналата година държа реч на една вечеря, на която присъствах, но лично не се познаваме.

В Поукипси поеха по пътя към „Синг Синг“, показаха служебните си карти на пропуска и пазачите ги насочиха към място за паркиране.

— Всъщност някой знае ли, че идваме тук? — попита Стоун, след като излязоха от колата.

— Преди да тръгнем насам ее обадох в канцеларията на охраната на затвора. Трябва да търсим началника на охраната.

Влязоха през врата с надпис „Посетители“, показаха служебните си карти и попитаха за началника на охраната.

— Трябва да предадете оръжията си — уведоми ги де журният.

Дино веднага подаде пистолета си, а Стоун разгърна палтото си, за да покаже, че не носи оръжие.

Появи се цивилен мъж на около петдесет години, със здраво телосложение и подстриган на канадска ливада, махна на Дино и

Стоун да го последват през една врата, после я заключи зад гърба им. Без да си направи труда да се представи, мъжът попита:

— И така, вие искахте да се срещнете с?...

— С Хърбърт Мителдорфер, капитане — отговори Дино, като сви рамене към Стоун, озадачен от хладното посрещане.

— Почакайте малко — каза мъжът и вдигна слушал ката на един телефон, закрепен на стената на коридора.

— Джонсън? Доведи Хърби Мителдорфер в първа приемна долу, дошли са му гости. — Върна слушалката на място и ги поведе по коридора към друга затворена врата.

— Мителдорфер ваш подопечен ли е? — попита Дино.

— Аха.

— Дали случайно не е бил извън затвора снощи?

Капитанът спря пред една врата.

— Той снабдява канцеларията с всичко необходимо; излиза да пазарува в града и винаги се прибира в затвора до 17 ч.

— И вчера ли?

— И вчера.

Капитанът отключи, въведе ги в стаята и тресна вратата зад гърба им.

Дино се настани на един метален стол и опря лакти на масата.

— Какво му става на този тип? — попита. — Хубавичко посрещане на хора от нюйоркската полиция, а?

— Ти не прочете ли името му, изписано на идентификационната карта? — попита го Стоун.

— Не.

— Казва се Варковски — осветли той приятеля си.

— Вар... — Дино запъна по средата на името.

— Пиши ни късметлии, ако успеем да се измъкнем оттук, без да ни натресат някоя присъда — каза Стоун.

Минаха повече от десет минути, преди да се отвори вратата и един надзирател да въведе в стаята невисок, слаб човечец.

— Не се притеснявай, Хърби — каза надзирателят, — след като свършите, излез и заключи вратата след себе си — и подаде един ключ на затворника.

Хърбърт Мителдорфер беше висок не повече от 170 см, с оплешивяло теме и побеляла над слепоочията коса. Беше късо

подстриган, нямаше я вече онази буйна и ситно къдрава грива от спомените на Стоун.

— Е — погледна затворникът към Стоун и Дино, — на какво дължа тази чест?

— Седни — нареди му Дино. — Искаме, да ти зададем няколко въпроса.

— Май четох във вестниците, че, уви, сте подали оставка, господин Барингтън — каза Мителдорфер, докато седеше. — Сега така ли си прекарвате времето — правите посещения на затворници?

— Само по специални поводи — отвърна Стоун. — Както разбирам, ти си станал доверено лице тук.

— Още от втората година след влизането ми в затвора — поясни Мителдорфер. — Такъв тип съм аз, внушавам доверие.

— Къде беше снощи, Хърбърт? — обади се Дино.

Мителдорфер избухна в смях, а Стоун едва се сдържа да не се засмее заедно с него.

— Както вие бихте се изразили, за снощи имам наистина желязно алиби — заяви затворникът.

— Така ли? Алиби за какво?

— Това вие ще кажете. Нямам представа защо сте дошли тук.

— Разкажи ми как мина вчерашният ти ден.

— Лесен въпрос. Станах в шест часа, взех душ, закусих и отидох на работа. Прекъснах за четиридесет и пет минути, за да обядвам, после продължих работата си.

Приключих в четири и половина и до вечерята в шест написах няколко писма и гледах телевизия. След като вечерях, четох два часа в библиотеката, после се прибрах в килията си и четох, докато заспах.

— Вчера изпълнявал ли си някакви поръчки извън затвора? — попита Дино.

— Това вече го казах — отвърна Мителдорфер.

— Колко време си в този затвор?

— Скоро ще станат дванадесет години.

— Значи ти предстои да се явиш на изслушване пред комисията, за да те пуснат под гаранция, така ли?

— Да.

— Е, ако не искаш да дойда тогава и да предупредя заседателите, че не си се променил кой знае колко отпреди, най-добре ще е да

започнеш да отговаряш на въпросите ми малко по-охотно.

— Моите извинения — отговори дисциплинирано Мителдорфер.

— С удоволствие ще отговоря на всеки ваш въпрос.

— Често ли излизаш извън затвора?

— Един-два пъти седмично, в зависимост от събраните поръчки.

— Какви поръчки изпълняваш?

— Купувам всякакви канцеларски материали и каквото е нужно за офиса. Посещавам магазините за компютри. Понякога ми се разрешава да си правя лични покупки.

— Какво пазаруваш за себе си?

— Купувам си бельо и чорапи, батерии за транзистора, по някоя нова четка за зъби. Понякога си вземам и от любимия ми сладолед „Хаагендас“, тук не ни сервират такива неща.

— Имаш ли син?

— Не.

— А други роднини от мъжки пол, които да са доста по-млади от теб?

— В тази държава — не.

— А къде?

— В Германия — там имам племенник, син на сестра ми.

— На колко е години?

— Мисля, че на около тридесет. Виждал съм го един единствен път, когато гостувах на сестра си. Тогава той беше съвсем млад.

— Как се казва?

— Ернст Хаусман.

— Идвал ли е някога в САЩ?

— Не. Със сестра ми разговаряме по телефона няколко пъти годишно. Предполагам, че щеше да ми каже, ако синът ѝ е идвал тук.

— Къде живее той?

— В Хамбург, но не зная адреса му. Мисля, че работи в една цигарена фабрика.

— Обществено полезна работа, а? За да помага на човечеството? Мителдорфер само сви рамене.

— Той не се чувства призван да изкупва греха ми.

— Имаш ли някакви въпроси, Стоун?

— Господин Мителдорфер — започна Стоун, — пишете ли си с някого постоянно, освен със сестра си?

— Да — каза Мителдорфер след кратко колебание, — с една жена, с която съм работил преди. Пишем си от време на време.

— С някой друг?

— Не.

— Посещава ли ви някой редовно?

— Същата жена, никой друг — отговори той.

— Как се казва тя?

— Надявам се, че няма да я намесите във вашите истории — погледна ги Мителдорфер умолително.

— Как се казва? — настоя Дино.

— Елоиз Енцбърг — гласът на затворника беше мек.

— В Ню Йорк ли живее?

— Да.

— Къде?

След като каза на Дино адреса на жената в квартала Ист Ейтис, Мителдорфер продължи:

— Надявам се, че няма да я посетите. Тя е много мила и почтена, ще изпадне в шок, ако полицията почука на вратата ѝ.

— В какво се състои работата ви тук?

— Завеждам канцеларията — отговори Мителдорфер. — Поддържам деловодството на затвора, а също така набирам и обучавам затворници, които да вършат канцеларската работа.

— Госпожица Енцбърг знае ли за какво престъпление си осъден? — попита Дино.

— Да, знае. Беше чела за мен във вестниците, когато ме арестувахте. След процеса тя започна да ми пише.

На Стоун започваше да му става леко неудобно. Мителдорфер сега беше един такъв кротък дребен мъж, съвсем различен от този, когото помнеше. Излежаваше присъдата, държеше се прилично и не даваше никакви основания да го преследват.

— Аз приключих, Дино. Готов ли си да си вървим?

Дино сякаш не го чу, беше вперил поглед в затворника.

— Сега си спомних нещо за теб, Хърбърт. Изпита истинско удоволствие от убийството на жена си, нали така? Тя се чукаше с някой друг, ти беше разбрал за това и с кеф ѝ преряза гърлото. Нали така?

Мителдорфер втренчи поглед в масата.

— Моля ви — каза.

— Хайде да вървим, Дино — подкани го Стоун.

— Добре, махай се оттук — заповяда Дино на Мителдорфер.

Затворникът стана от стола и без да обели дума, излезе от стаята.

Чуха как заключва вратата след себе си.

Стоун стана и понечи да я отвори.

— Заключено — подхвърли. — Чудя се колко ли време ще му трябва на капитан Варковски, докато се сети да ни пусне оттук?

Чакаха почти цял час появата на Варковски. След като капитанът отключи вратата, Стоун реши, че е най-разумно да застане между него и Дино.

През целия обратен път Дино караше като бесен.

8

Точно когато пресичаха реката по моста в „Харлем“, иззвъня мобилният телефон на Дино. Той го измъкна и се обади, но веднага отдалечи слушалката от ухото си.

Стоун чуваше ясно, че говори жена; тя направо пищеше.

— Не викай така! — кресна Дино, без да приближава телефона до ухото си.

— Аз съм! — викна колкото ѝ глас държи жената.

— Мери Ан? Какво става?

Тя продължи да вика, но поне спря да пици и Стоун ясно чуваше думите ѝ.

— Някакъв мъж ме нападна преди малко! Стрелях по него и го улучих!

— Добре ли си?

— Не съм пострадала, ако това искаш да разбереш.

— Къде се случи това?

— На улицата, точно пред блока.

— Сега къде се намираш?

— У нас, в апартамента.

— Аз съм в Уестсайд, ще бъда при теб след петнадесет минути.

Ще изпратя полицейска патрулна кола. Заклучи вратата и не пускай никого освен полицаите.

— Добре.

Дино изключи телефона и включи отново светлинния сигнал.

— Чу, нали? — обърна се към Стоун.

— Чух всичко.

Дино набра някакъв телефонен номер. — Говори Бакети. Кой е дежурен? — И след кратка пауза продължи: — Андерсън? Тръгвай незабавно към моя апартамент — и продиктува адреса си. — Първо обаче прати там патрулна кола. Някой е нападнал жена ми, ще пристигна там след петнадесет минути.

След като приключи разговора, Дино се съсредоточи върху шеметния слалом сред натовареното движение по магистралата „Хенри Хъдсън“.

Стоун пристегна плътно колана и опря ръце в таблото пред себе си, Открай време си знаеше колко лесно е да намери смъртта си в кола, управлявана от Дино; сега си задаваше въпроса дали този момент не е настъпил.

Дино напусна магистралата и пресече Уестсайд по Седемдесет и девета улица. После сви по „Сентрал Парк Уест“ до Шестдесет и пета улица и навлезе в парка, където се видя принуден да кривне в една отбивка, за да се включи в движението. „Адски ми се ще това чудо да имаше сирена“ — промърмори почти на себе си Дино, После задмина цяла дузина коли, проби си нахално път в отсрещното платно и като по чудо се размина с катастрофата. Две минути след като прекоси парка, навлезе откъм забранената страна на улицата пред блока си, остави безгрижно колата точно пред един противопожарен кран^[1] и се втурна към апартамента. Стоун го следваше по петите.

Портиерът на блока ги забеляза.

— Гореще вече има двама униформени, господин Бакети — извика, когато те притичаха към асансьора. Две минути по-късно бяха в апартамента и Дино прегръщаше Мери Ан, която далеч не изглеждаше объркана.

— Нищо ми няма — каза тя. — Не прави от мухата слон.

Дино седна на дивана до нея.

— Хайде сега ми разкажи какво се случи.

— На ъгъла на пресечката към нас слязох от таксито и тръгнах към блока. Почти бях стигнала до входната, врата, когато забелязах онзи тип — идваше от противоположната посока. Изразът на лицето му беше особен, заплашителен. Когато се приближи на няколко стъпки от мен, извади от джоба си голям сгъваем нож и го отвори. Аз вече си бях пъкнала ръката в чантичката, — Тя посочи оставената на едно кресло чантичка, от едната ѝ страна в кожата личеше дупка. — Стрелях по него още преди да успее да ме нападне, улучих го и той се обърна.

Но не беше лошо ранен, можеше да тича, и веднага побягна.

— Къде го уцели?

— Нямах много време за прицелване, стрелях в главата му. Мисля, че го раних в ухото.

— Кое ухо?

— Ами... лявото. Това е дясно, това е ляво... да, в лявото. Когато побягна, притискаше длан към ухото си, видях, че през пръстите му се процежда кръв.

Дино се обърна към единия от униформените полицаи:

— Слез долу и провери за следи от кръв по тротоара.

Не допускаяй някой да стъпи върху тях. Искам да вземете проба за изследване.

Полицаят изтича.

— А ти — посочи Дино втория полицаи — се обади по телефона в управлението и поискай да изпратят веднага експерт, за да вземе проби от кръвта.

Полицаят отиде до телефона и мигом започна да набира номера.

— Сега по-добре ли се чувстваш? — попита Дино жена си.

— Идеално — отговори тя.

— Достатъчно добре ли си, за да ми отговориш на един много важен въпрос?

— Съвсем добре съм. Какво толкова искаш да научиш?

— Искам да разбера: откъде си се сдобила с пистолет, по дяволите? — строго повиши глас Дино.

Мери Ан сърдито отмести поглед.

— Татко ми го даде.

— Взела си пистолет от баща си?!

Стоун знаеше, че бащата на Мери Ан е италианец, човек от старата школа, с много връзки, с широк диапазон от интереси в бизнеса — от легалния до този, който заобикаляше закона, притежаваше доста познати сред хората, които не се разделяха с пистолетите си.

— Да, взех го — озъби му се тя, — защото знаех, че ти няма да ми разрешиш да нося пистолет.

— О, чудесно — каза подигравателно Дино. — Като познавам баща ти, не бих предположил, че си е направил труда да ти извади разрешително за носене на оръжие.

— Ако искаш да знаеш, направи си този труд — отвърна му Мери Ан. — Щом не ми вярваш, виж разрешителното, в чантата ми е.

— Слава Богу, че не си се застреляла. Ти не умееш да боравиш с пистолети.

— Слушай, Дино, има ли смисъл да ти казвам, че ако нямах пистолет, сега щях да лежа просната долу на тротоара, наръгана с голям нож?

— Е, добре де, добре — примирително вдигна рамене Дино, след като видя, че не може да излезе на глава с нея този път. — Можеш ли да опишеш външността на нападателя си?

— Около четиридесетгодишен, към метър и седемдесет висок, жилав и със ситно къдрава коса, като на африканец.

— Чернокож ли е?

— Не, но косата му е такава, като на африкански евреин.

— Африкански евреин ли? Какво значи това?

— Така наричахме в гимназията еврейските момчета със ситно къдрави като на негри коси.

— А иначе приличаше ли на евреин?

— Не особено. Все пак беше с тъмна коса, почти черна.

— С какво беше облечен?

— Носеше шлифер, изглеждаше доста нов, разбираш ли? Без нито една гънка, все едно току-що го е взел от парно гладене.

— Нещо друго?

— Не, шлиферът му скриваше другите дрехи. Беше еднореден, това си спомням със сигурност.

Пристигнаха детективите Андерсън и Кели и Дино ги информира за последните събития.

— Анди, вземи телефона и се разпорежи да пуснат бюлетин с описанието на престъпника до всички служби за издирване. Информирайте всички болници в Манхатън да очакват появата на лице с подобно описание, с рана от куршум в главата, по всяка вероятност — в лявото ухо. Непременно ги уведовете, че е въоръжен с нож, така че да действат много предпазливо. Не бих искал този тип да намушка някоя медицинска сестра.

Андерсън се отправи към телефона, а през това време Кели мълчаливо се опря на стената.

— Слава Богу, че детето е било на училище — промърмори сякаш на себе си Дино. После написа нещо в бе лежника си, откъсна страницата и я подаде на Кели. — Иди до това училище и прибери

сина ми. Написал съм ти адреса. — Детективът тръгна незабавно. — Мери Ан, засега няма да мърдате никъде със сина ми, ако се налага, непременно да ви придружава полицаи.

— Я стига, Дино — нацупи се тя. — Този тип няма да се върне. Няма чак толкова глупави крадци.

Дино забодде поглед в пода.

— Не ме карай да ти говоря за него, чуваш ли?

Стоун се приближи до дивана, където бяха седнали.

— Мери Ан — каза тихо, — този не е обикновен крадец.

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

— Това е нашият тип — натърти Стоун, като се обърна към Дино.

— Да, зная — отвърна Дино. — Най-лошите страхове се сбъдват.

[1] В Съединените щати това е строго забранено. — Б. ред. ↑

9

Кели доведе сина на Бакети. Шестгодишният малчуган беше одрал кожата на майчиния си род и изглеждаше като малък сицилиански принц. Дино освободи Кели, после взе в скута си момчето и му разказа какво се беше случило следобед.

— А ти защо не му скроиш някой номер? — попита момчето.

Дино въздъхна тежко и погледна към Стоун.

— Личи си, че е прекарал уикенда при дядо си. — После продължи разговора със сина си: — Защото, Бен, аз съм офицер от полицията, ние не кроим номера на този или онзи. Работата ни е да арестуваме провинилите се и да ги пратим в затвора, запомни това. Хайде сега, иди да си измиеш ръцете за вечеря. Чичо Стоун ще остане да хапне с нас. — Момчето слезе от скута на баща си и се затича към стаята си.

— Благодаря ти, ще остана с удоволствие — каза Стоун.

Мери Ан се извини и тръгна към кухнята.

— Хайде да отидем в кабинета ми — предложи Дино, — да пийнем по нещо.

Стоун последва приятеля си в хубава малка стая, облицована с орехово дърво, където Дино му предложи любимия бърбън, а за себе си приготви чаша шотландско уиски. Не приличаше на кабинет или жилище на нюйоркски полицай. Имаше богата библиотека, с много книги по история, по история на изкуствата и биографии. Явно Дино притежаваше неподозирани от повечето хора широки интереси.

Стоун знаеше, че тъстът на Дино е наел този апартамент за дъщеря си при доста мъгляви обстоятелства, най-мекото казано. Апартаментът беше в една сграда в Истсайд, строена на кооперативни начала от забогатели англосаксонски протестанти. Обикновено не се приемаха молби за включване в подобни сгради от хора, чиито фамилни имена завършват на гласни букви. Стоун бързо пресметна наум, че на свободния пазар този апартамент не би струвал по-малко от един и половина-два милиона долара. Знаеше, че сложна корпоративна

завеса прикрива купувача на апартамента и осигурява правата на дъщеря му като собственик, и беше убеден, че до днешния ден едва ли някой полицай от Ню Йорк е прекрачвал прага на жилището. За миг си помисли какво ли би станало, ако Дино някога стане обект на задълбочено служебно разследване.

— Дойде ли ти нещо наум по тази история? — попита го Бакети.

Стоун първо си помисли, че Дино има предвид апартамента, но се усети навреме.

— Ами... не. Мителдорфер определено има сериозно алиби. Мисля си, че би трябвало да проверим племенника му от Хамбург, да се уверим, че наистина се намира в Германия. Няма да е лошо да погледнем и списъка на посетителите на Мителдорфер в затвора. — Тук направи гримаса и продължи: — Е, ако успеем да го получим от капитан Варковски, разбира се.

Дино вдигна чашата си за на здравица:

— Майната ти.

— Благодаря — поклони се театрално Стоун. — А ти измисли ли нещо?

Дина поклати глава отрицателно.

— Не съвсем. Не е ли зловещо, че престъпникът прилича на младия Мителдорфер?

— Така е. Затова си мисля, че неговият племенник от Хамбург не е лоша следа. Не бих се учудил, ако се окаже, че е емигрирал или пък че фигурира в списъка на посетителите на Мителдорфер. Освен това, много ми е интересно да разбера дали Мителдорфер няма и други роднини в САЩ, особено собствен син, за чието съществуване не е споменавал.

— Това да ти е първата работа утре — каза Дино. — Знаеш ли, хубавата част от всичко това, дето става, е, че те накара да се замислиш и за нещо друго, освен за разбитото си сърце.

— О, я стига, Дино! — направи отегчена физиономия Стоун.

— Слушай какво ще ти кажа, приятел, според мен ти вече си надживял връзката с Арингтън.

— Мислех си, че я харесваш.

— Вярно. И наистина я харесвам. Но дори ако се беше оженил за нея, тя пак щеше да ти избяга с Ванс Колдър, а това щеше да ти се отрази още по-зле.

— Първо, аз не съм зле, а и Арингтън не е такава, каквато я представяш — възрази Стоун. — Вярно е, обърках нещата — не се реших в подходящия момент, а след това, докато се наканя...

— И докато се наганиш, какво?

— Бях решил да ѝ поискам ръката, когато тръгнем на разходка с платноходката. Бях го решил твърдо. Но тогава снежната буря я задържа в Ню Йорк и, не щеш ли се появи Колдър... ами, той беше добра възможност, а и тя нямаше основания да очаква, че аз ще бъда по-добра партия от него.

— Така значи, търсиш вината в себе си?

— Да.

— Обвини нея и ще ти стане по-леко. Най-добрият начин да направиш поносимо отсъствието на една жена, е да се настроиш против нея, да я намразиш.

— Ще опитам, няма да забравя съвета ти — каза Стоун.

— Смяташ ли, че има някакви шансове тя да напусне Колдър?

— Не. Има син от него. Вързана е вече.

— Е, няма да е първият случай, в който хора с дете се развеждат.

— Не си мисли, че и това не ми е минавало през ум.

— Защо просто не се вдигнеш до Лос Анджелис при нея?

— Аз не използвах момента навремето, а и тя направи своя избор. Сега просто трябва да свикна с положение то.

— Сигурен ли си, че детето ѝ е от Колдър, а не от теб?

— Нали направиха всички тестове, Дино. Тя не би ме излъгала за подобно нещо.

— Е да, жените никога не лъжат.

— Защо ще ме лъже? Би дошла при мен, ако детето беше мое. Така се бяхме разбрали. А ти защо задълба по тази тема?

Дино сви рамене.

— Прецених, че този разговор може да ти бъде от полза.

— Е, прав си наистина, сега се чувствам по-добре.

— Говориш като някакъв свит скапаняк — каза Дино, след което смени темата. — Ще отделя един човек да те пази, да знаеш.

— Не е необходимо.

— Напротив! Знаеш, че този тип ви е проследил вечерта, когато е убил Сюзан Бийн.

— Тук си прав.

— Притеснявам се, че би могъл да разпознае Мери Ан някъде в града.

— Разбирам как се чувстваш.

— Ясно е, че е порботил предварително, има добра представа за начина ни на живот, очевидно ни е следил.

— Това наистина е опасно.

— На всичко отгоре не знаем колко време ще продължи тази история. Може да си е набелязал и други наши познати. Ти имаш ли връзки с момичета?

— Не, с никого.

— Не приличаш на себе си, Стоун.

— Все пак така е по-добре, нали — поне не съм принуден да се обаждам на жените и да ги предупреждавам, че някакъв луд кръвопиец броди на свобода и се забавлява.

— Той е луд, нали?

— Във всеки случай това, което върши, говори, че е ненормален, дори и да е отмъщение.

— Хрумна ли ти, че една от жертвите му изобщо не те познава? Тя просто е имала нещастieto да живее срещу теб.

— Да. Излезе ли нещо от проверката на живеещите от моята страна на блока?

— Не — поклати отрицателно глава Дино, — нищо.

Всички са почтени граждани.

— Той определено я е видял през прозорците от задната страна — замислено произнесе Стоун. — В никакъв случай не я е избрал случайно.

— Искал е ти да наблюдаваш всичко — съгласи се Дино, — както и аз, може би.

— По-гадно нещо от това не бях виждал през живота си.

— Много добре разбирам чувствата ти.

Дино взе телефона и натисна един от запаметените номера.

— Бакети на телефона, свържете ме с Андерсън. Анди? Искам утре да изкопаеш досието на Хърбърт Мителдорфер. Убил е жена си преди дванадесет-тринадесет години. Искам да разпиташ някогашните му съседни от стария район, заселен с немци, мисля, че беше в Ист Ейтис. Поговори със съседите му, със собствениците на магазинчета, с всички, които си го спомнят. Най-вече провери някой знае ли дали е

имал семейство, особено син или племенник; разбери нещо за приятелите му, поговори с тях... Искам да узная всичко, каквото си спомнят хората за него. Иди и на последното му работно място.

Там има една дама — Елоиз Енцберг, тя е работила с него, може би все още работи там. С нея говори много внимателно и учтиво, виж дали няма да се изпусне нещо за него. Откакто излежава присъдата си в „Синг Синг“, тя му пише редовно. Освен това поискай от надзирателите на затвора списък с посетителите на Мителдорфер за последните две години. Докладвай ми незабавно, щом откриеш нещо, искам да знам всяка подробност. Не затваряй все още. — Дино прикри микрофона на слушалката и се обърна към Стоун: — Сещаш ли се за още нещо?

Стоун повдигна вежди.

— Кажи им да разберат кои са били приятелите на Мителдорфер в затвора и дали някои от тях са били пуснати на свобода неотдавна.

— Добра идея — кимна Дино и даде съответните инструкции на Андерсън. — Не се сещам за нищо друго, което бихме могли да направим — каза на Стоун, след като свърши разговора. — А ти?

— И аз — поклати глава Стоун. — Освен, че трябва да внимаваме, трябва много да внимаваме.

10

Звънецът на входната врата разбуди Стоун.

Обърна се в леглото и хвърли поглед към часовника — показваше 9.00 ч., а после се пресегна към слушалката и натисна копчето за домофона: — Да?

— Господин Барингтън?

— Да.

— Аз съм Джоан Робъртсън, от „Удман и Уелд“. Бил Егърс ме изпраща, за да ви помагам в секретарската работа.

— Да, да. Сега ще ви отворя. Влезте вътре, моля, намерете кухнята и си направете кафе. Ще слеза при вас до двайсетина минути. — Той натисна копчето за отварянето на входната врата.

Измъкна се с мъка от леглото, обръсна се, взе душ, облече се и изтича по стълбите надолу. Там, до кухненската маса, седеше и пиеше кафе стегната четиридесетгодишна жена, със започнала да побелява коса.

— Добро утро — приветства го тя. — Ще пиете ли кафе с мен? Направила съм цяла кафеварка.

Стоун се ръкува с жената и любезно отвърна:

— Благодаря, с удоволствие. — Сипа си чаша кафе и се настани до масата. — Страшно приличате на... как се казваше тази актриса?

— Джун Елисън ли?

— Точно тя.

— Всички все това ми казват.

— Имате абсолютно същия глас. Да не сте нейна дъщеря?

— Не, освен ако родителите ми не са ме лъгали цели четиридесет и пет години.

— Боб обясни ли ви каква работа ще извършвате при мен?

— Само ми каза, че се нуждаете от секретарка, поне за около седмица-две. Освен това ме предупреди да се старая да не ви се харесам твърде много, защото няма никакво намерение да ме отстъпва за по-дълъг срок.

Стоун се засмя. В този момент иззвъня окаченият на стената телефон.

— Моля? — вдигна слушалката той.

— Стоун? Сара Бъкминстър се обажда.

Нейният английски акцент погали слуха му като мек камбанен звън и предизвика в отговор трептене по цялото му тяло.

— Вие сте самозванка — постара се да говори твърдо той, — защото сега истинската Сара Бъкминстър се на мира в Тоскана и сигурно в момента подготвя гроздето от новата реколта за производство на кианти.

— Да, така беше до вчерашния ден — през смях каза Сара.

— Какво, да не си се завърнала наистина?

— Точно така.

— Господи, минаха...

— Шест години и половина. По дяволите, какво пра виш, как си?

— Карам я все някак.

— И аз. Ще ме поканиш ли на обяд?

— Печелиш. В 13.00 ч. В „Четири сезона“, става ли? Ще празнуваме.

— Разбира се. До скоро.

— Чао. — Стоун окачи слушалката и се върна при ма сата. — Извинете — каза на Джоан, — една стара приятелка най-неочаквано се е завърнала.

— Нейната изненадваща поява очевидно ви достави голяма радост — отбеляза Джоан...

— Личи си, нали. Наистина много се зарадвах. Та така, тъкмо ви казвах... — Прекъсна ги звънецът на входната врата. — Моля да ме извините отново. — Вдигна слушалката на домофона:

— Да, моля? — Затвори и се обърна към Джоан: — Ще отида да видя кой е.

Прекося хола, приближи до вратата и погледна. Навън нямаше никой. Огледа внимателно улицата, но не забеляза минувач, който да се интересува от неговата къща. Затвори вратата и понечи да се върне в кухнята, когато забеляза на пода във входното антре малък жълт плик. Вдигна го и го огледа — беше телеграма на „Уестърн Юниън“. Върна се в кухнята и хвърли телеграмата на масата, седна на мястото си и отпи от изстиващото кафе.

— Телеграма е — каза, вземайки отново плика.
— Много странно — обади се Джоан.
— Какво му е странното? — попита и се зае да отваря плика.
— Ами, вече не се работи с телеграми. Искам да кажа, че наистина можете да изпратите телеграма по пощата, но според мен факсовете вече отдавна са превърнали телеграмите в отживелица.
Стоун разтвори сгънатата като плик жълта хартия.
Беше старовремска телеграма, от онези със залепени върху хартията телеграфни ивици. Текстът гласеше:

ЖАЛКО, ЧЕ НЕ УЦЕЛИХ СНОЩИ. ТОВА НЯМА
ДА СЕ ПОВТОРИ. ВПРОЧЕМ, ЗНАЕШ ЛИ, ЧЕ КЪЩАТА
ТИ Е ПОД НАБЛЮДЕНИЕ НА ПОЛИЦИЯТА?
ТВОЯТ НАЙ-ЛОШ КОШМАР

Стоун препречете написаното, направо не можеше да откъсне очи от текста.

— Добре ли сте, господин Барингтън? — попита Джоан. — Пребледняхте.

Стоун усети, че е бял като платно.

— Много съжалявам — каза.

— Какво има, лоши новини ли?

— Боя се, че е така — отговори. — Бихте ли изчакали тук, Джоан? Каквото и да стане, не излизайте от къщата и не се приближавайте до входната врата.

— Добре — тя впери изумен поглед в него.

Стоун отиде в кабинета си и оттам се обади на личния телефон на Дино.

— Бакети слуша.

— Дино, Стоун се обажда.

— Добро утро. По-добре ли се чувстваш сега?

— Допреди минутка, да, бях по-добре.

— Какво се е случило? — попита напрегнато Дино.

— Получих съобщение от престъпника — каза Стоун и му прочете текста на телеграмата. — Пъхнал я е под входната ми врата преди пет минути.

— Не затваряй — предупреди Дино и превключи на друга линия.
Докато чакаше, на Стоун му призля от мисълта в каква беля можеше да вкара Джоан Робъртсън.

— Чакаш ли? — дочу гласа на Дино.

— Да.

— Изпратих ново, по-подробно описание за полицията от твоя квартал — каза Дино. — Нямам представа какво повече бих могъл да сторя засега.

— Има още нещо — каза Стоун.

— Давай!

— Направих една голяма грешка. След смъртта на Алма, Бил Егърс ми предложи да изпрати на нейно място човек, докато си намеря постоянна секретарка. Жената дойде още тази сутрин. Съвсем бях забравил за нея.

— По дяволите!

— Така е — съгласи се Стоун.

— Трябва непременно да я измъкнем оттам — каза Дино.

— Какво предлагаш?

След кратък размисъл Дино попита:

— В онзи твой гараж няма ли място за една кола?

— Има. Нали съм се накарал да си купувам, разчистил съм кашоните пред гаража.

— Добре, ще изпратя кола без опознавателни полицейски знаци; ти имай грижата да отвориш вратата на гаража. Нека да вкарат колата вътре, ти настани дамата на задната седалка и те ще я изведат. Ще ги предупредя да внимават много да не ги проследят.

— Чудесно — отвърна Стоун. — Кажим им да ми се обаждат, като приближат къщата.

— Добре.

Стоун окачи слушалката и се върна в кухнята.

— Джоан, боя се, че няма да мога да се възползвам от: услугите ви, поне за сега.

— Ваша воля — отговори жената и стана от мястото си.

— Не, не, седнете. Сега ще чакам да ми изпратят кола, която да ви върне във вашия офис.

— О, няма нужда, господин Барингтън. Не е далеч, а и времето навън е толкова приятно.

— Боя се, че е много необходимо даже — каза Стоун. — Ще ви вземе полицейска кола.

— Полицейска кола? Не ви разбирам.

— Няма да влизам в подробни обяснения, само ще ви помоля да ми се доверите.

— Както кажете — сви рамене тя.

Телефонът иззвъня и Стоун вдигна:

— Ало.

— Анди Андерсън е. Вече сме на вашата уличка.

— Благодаря — каза Стоун, — сега ще отворя гаража — Елате с мен — обърна се към Джоан Робъртсън.

Тя стана от мястото си.

— Добре.

Стоун я поведе към гаража надолу по задното стълбище и през залата за гимнастика. Натисна копчето и вратата започна да се издига със скърцане. След миг в гаража влезе кола, управлявана от Мик Кели, до него седеше Анди Андерсън. Стоун отвори вратата и помогна на Джоан да се настани на задната седалка.

— Моля ви да се снишите на седалката и да останете така, докато детектив Андерсън не ви каже да се изправите.

Джоан се засмя.

— Нищо по-странно не ми се беше случвало.

— Правим го заради вашата сигурност, повярвайте ми.

Благодаря ви, че дойдохте да ми помогнете. Аз ще ви се обадя, когато нещата се оправят. — После затвори вратата и даде знак на Андерсън. — Тръгвайте! — Колата потегли към улицата и Стоун веднага спусна вратата на гаража.

На връщане към кухнята се досети, че има насрочена среща за обяд, която не би и помислил да отмени.

11

Стоун изчака да стане 12.30 и се обади на Алекс фон Бидер, един от собствениците на „Четири сезона“.

— Здравей Алекс, Стоун Барингтън се обажда.

— Добро утро, Стоун. Резервация за обяд ли искаш?

— Да. Имам уговорка за 13 ч. С една млада дама — Сара Бъкминстър се казва.

— Художничката ли?

— Именно.

— Много е добра, имам две нейни картини.

— Бива си я. Проблемът обаче е, че съм възпрепятстван да дойда. Затова ще ти бъда много благодарен, ако я настаниш до някой интересен посетител, за да и бъде забавно...

Фон Бидер се засмя:

— Разбира се.

— Моля те и да й дадеш моя телефонен номер с молба да ми се обади.

— Разбира се.

— Тя си пада по шампанското, сервирай й половин бутилка добро шампанско. Запиши го на моята сметка.

— Ще се погрижа за всичко, не се безпокой.

Стоун му благодари и затвори телефона. Стомахът му стържеше. Ядосваше се, че провали обяда.

Тъкмо си похапваше сандвич с шунка, когато телефонът иззвъня.

— Ало.

— Сара е. Разбирам, че ме караш да те чакам.

— Ужасно съжалявам. Вярвай ми, нямах търпение да обядвам с теб, но ме сполетя нещо... крайно неприятно.

— Значи какво, сама ли трябва да се справя с бутилката „Във-Клико“?

— Боя се, че засега не виждам друга възможност.

— След обяда мога ли да дойда при теб?

— Не, не прави това в никакъв случай.

— Какво ще кажеш за вечеря?

Той се подвоуми.

— Къде си отседнала?

— Едни приятели ми оставиха на разположение апартамента си.

Заминаха на пътешествие в Европа.

Стоун се замисли за тази възможност.

— Нали не си затворил телефона?

— Не, извинявай, обмислям нещо.

— Чак толкова ли ти е трудно да решиш, Стоун?

— Не, разбира се. Умирам да те видя. Само че...

— Какво?

— Не трябва да ни виждат заедно.

— Стоун, ти да не си се оженил междувременно?

— Ами, нищо подобно.

— С някой друг ли живееш?

— Не. Просто съм попаднал в много трудно положение и не искам да те въвличам и теб.

— Тогава, какво ще кажеш за една приготвена от мен вечеря.

Доста добре се научих да готвя в Италия.

— Сигурна ли си, че това няма да те затрудни?

— Ни най-малко — засмя се тя и му продиктува адреса си.

— Аз какво да донеса?

— Можеш да се погрижиш за виното.

— Бяло или червено?

— Червено. Италианско, нещо солидно.

— За колко часа?

— Осем часа, става ли?

— Добре, нека да е в осем. Още веднъж — моля за прошка.

— Ще ти дам възможност да се реабилитираш — каза тя и затвори телефона.

Стоун се обади на Дино.

— Бакети слуша.

— Стоун се обажда. Дино, имам идея.

— Да?

— Този тип хич не е глупав, явно ме следи и е разкрил твоите хора, които наблюдават къщата ми.

— Съгласен съм с теб.

— Спомняш ли си Сара Бъкминстър?

— Англичанката, с която ходеше ли? Естествено. Само че тя не беше ли отпътувала за чужбина, за да се отърве от теб?

— Върна се и се разбрахме да вечеряме при нея. Тя разполага с апартамента на свои приятели — в квартала Севънтис, на Пето авеню. В осем часа трябва да отида там.

— Ще проверя дали някой не те следи.

— Не, той ще очаква да направим именно това. Затова е по-добре да поставиш твои хора в блока — един отвън на улицата и един във фойето при портиера. Ако някой ме проследи, той няма, да знае в кой апартамент отивам и ще се принуди или да разпитва портиера, или да се навърта наоколо и да ме чака да изляза. И в двата случая може да ни излезе късметът да го спипаме.

— Дай ми точния адрес.

Стоун му го продиктува.

— Добре. Обади ми се веднага щом стигнеш там.

— Как са Мери Ан и Бен?

— Отидоха в къщата на баща ѝ в Бруклин; един от неговите хора всеки ден води Бен на училище и го връща обратно.

— Ясно, те поне са в безопасност.

— Така е, бих искал да го видя тоя тип как ще се справи с хората на тъста ми. Обади се довечера.

Стоун затвори телефона и се зае отново със сандвича си.

В късния следобед Стоун слезе в мазето. Спря се на бутилка „Маси Амероне“ 91 като най-добре отговаряща на вкуса на Сара, след което прегледа рафтовете с най-специалните вина. Откри скътаната за особени случаи бутилка „Круг“ 66 и се върна в кухнята, за да я изстуди в лед. В 19.30 часа уви двете бутилки в салфетки и ги сложи в малка пазарска чанта. Облече се с бежови панталони на райе, кашмирено поло и леко сако от туид, обу меки мокасини. Извади от чекмеджето на тоалетката 9-милиметров автоматичен пистолет, сложи го при бутилките и го покри добре със салфетки, след което взе чантата и излезе от апартамента.

На улицата се огледа внимателно и в двете посоки.

Видя само неколцина минувачи до пресечката, разпозна двамата полицаи в паркирания на отсрещната страна на улицата обикновен

седан. Стигна пеша до Трето авеню и там махна с ръка на едно такси; през цялото това време се озърташе да види дали не го следят. Правеше всичко, което престъпникът би очаквал от него да прави.

Качи се в таксито и каза на шофьора:

— Вижте какво искам от вас: отначало завийте надясно по Петдесет и девета улица, прекосете моста, после направете обратен завой и отново минете по моста, после поемете по Първо авеню до Седемдесет и девета, по нея до Пето авеню, а там ще ви кажа какво следва. Ако не ми задавате въпроси защо искам това, ще получите десетачка отгоре.

Шофьорът сви разбиращо рамене, затвори с длан устата си, след което — направо да не повярваш, изпълни съвсем точно указанията на Стоун. На Пето авеню Стоун го помоли да спре една пресечка преди блока на Сара, щедро възнагради шофьора и с пазарската чанта в ръка, безгрижно пресече булеварда. Движението към центъра беше доста натоварено, по тротоара имаше много хора. Не би могъл да попречи на когото и да било да го проследи.

Стоун намери търсения адрес. Портиерът му отвори входната врата. Зад портиерската масичка във входа имаше двама униформени. Стоун забеляза, че сакото на пониския от двамата му беше възтясно и под лявата мишница имаше подозрителна подутина.

— Кажете, господине — обади се по-възрастният, който определено изглеждаше напрегнат.

— Казвам се Барингтън — каза Стоун. — Идвам при госпожица Бъкминстър.

Мъжът вдигна слушалката на домофона, уведоми за пристигането на Стоун и после му каза, че може да се качи горе.

Стоун веднага позна мъжа в асансьора:

— Добър вечер, Анди — каза му, след като вратата се отвори, — Тази униформа ти отива.

— Благодаря много — отвърна Андерсън. — Дали пък няма да направя кариера, ако си сменя професията?

— Мик къде е?

— Отвън на улицата — сигурно си похапва кнедлички.

— Не бих се учудил, ако е така.

— Мислиш ли, че оня тип те е проследил?

— Ако е успял да го направи, значи много го бива. Аз не можах да го забележа.

— Дано да е успял. Много ми се ще да го спипаме.

— От твоите уста в Божиите уши.

— Готово, стигнахме най-горе, на шестнадесетия етаж.

Вратите на асансьора се отвориха и Стоун пристъпи в малкото антре.

— Внимавай, Анди — каза и натисна звънеца.

12

Отвори му облечен в черен костюм иконом.

— Добър вечер, господин Барингтън — приветства го той. — Аз съм Уилям. Моля да ме последвате. — Преведе го през една дълга галерия с хубави картини, след което го въведе в просторна и красиво обзаведена всекидневна. — Седнете, моля — каза Уилям.

— Госпожица Бъкминстър е в кухнята, след миг ще се присъедини към вас. Мога ли да ви предложа нещо за пиене?

Стоун му подаде пазарската чанта.

— Тук има изстудена бутилка шампанско и една бутилка червено вино. Ще ви помоля да отворите бутилката червено, за да подиша, а за нас да донесете шампанското и чаши.

— Веднага, господин Барингтън — поклони се Уилям, пое чантата и се запъти към кухнята.

Стоун бавно разгледа картините. За първи път в живота си виждаше такава богата колекция в частен дом.

Голяма картина на Моне с водни лилии заемаше по-голямата част от едната стена. Подредени в редици картини с по-малки размери покриваха почти изцяло другите стени. Стоун разпозна произведения на Пикасо, Мане, Брак, Дейвид Хъкни и Люсиен Фройд. „Божичко — не се сдържа и промърмори гласно Стоун. — Не бих искал да отговарям за застраховката им.“ Една картина досами камината прикова погледа му и той откри в нея познатата от детството му творба на собствената му майка „Парк Вашингтон скуеър“. Остана дълго пред нея, заплепен от майсторството на четката и играта на светлините. „Тук си в добра компания, майко“ — каза пак сам на себе си.

— Стоун!

Обърна се и видя идващата с протегнати към него ръце Сара Бъкминстър. Беше облечена в сепъл панталон и копринена блуза. Стоун я прегъна и целуна. Тя го отдалечи малко от себе си и го огледа.

— Боже мили, с годините си станал по-хубав.

Стоун се смути:

— А ти — още по-красива.

Тя се обърна с лице към картината на Матилда Стоун и закачливо му смигна:

— Знаех си, че ще я откриеш веднага.

— Да ти кажа, за последен път съм я виждал... знам ли, да съм бил единадесет-дванадесетгодишен. — Направи широк жест с ръка и попита: — И кой притежава всичко това?

— Джек и Хилъри Бийкън — отговори Сара. — Той е изпълнителен директор на компанията за безжични телефони „Селтел“. Известна ли ти е?

Стоун кимна утвърдително.

— Всъщност дори използвам техни апарати и съм много доволен от качеството им.

— Притежават една от най-добрите частни колекции живопис в Америка. Не си мисли, че си видял всичко — имат още неща в този огромен апартамент от седемнадесет стаи, а и доста картини са дадени под наем на разни музеи.

— Поразяващо!

В този момент Уилям внесе върху поднос бутилката „Круг“, два изящни бокала за шампанско, малко сандвичи и още нещо, загърнато в салфетка.

— Ела да поседнем — покани го Сара и го привлече към дивана пред веселия огън на откритата камина.

Уилям наля шампанско в чашите и кимна с глава към салфетката върху подноса:

— Предполагам, че е ваш, господин Барингтън?

Стоун трепна.

— Може би това е нещо за мен? — усмихна се Сара.

— Опасявам се, че грешиш — отвърна Стоун. — Шампанското е за теб.

— Уилям — каза Сара, — двамата с Марта сте свободни. Понататък ние с господин Барингтън ще се справим сами.

— Ако имате нужда от нас, позвънете ни, госпожице Бъкминстър — поклони се Уилям.

— Не бих си позволила, чувствайте се свободни с Марта.

— Благодаря ви, госпожице. Лека нощ. Лека нощ и на вас, господин Барингтън.

— Лека нощ, Уилям, благодаря за... — кимна Стоун към салфетката от подноса.

Икономът излезе и ги остави насаме.

— Така, умирам от любопитство да разбера какво се крие под салфетката — каза Сара.

— Изпаднах в доста неловко положение — отговори Стоун. — Просто забравих, че го оставих в чантата при виното.

Сара придърпа подноса към себе си и започна да развива плата — О, Боже! — възкликна стресната при вида на оръжието. — Със същия успех можеше да използваш и някоя гърмяща змия. — Хвана с два пръста пистолета за дулото и го подаде на Стоун. — Скрый го някъде.

Стоун го пое и го затъкна в колана зад гърба си.

— Спомням си, че и преди ходеше въоръжен, Стоун, но тогава беше полицаи. Сега обаче за какво ти е?

— Боя се, че попаднах в доста деликатно положение — отговори Стоун.

— Заради някой ревнив съпруг ли?

— Нищо подобно. Помниш ли Дино?

— Че как мога да забравя този страшен малък мъж?

— Преди доста години ние с Дино арестувахме и пратихме зад решетките един убиец, който сега явно е решил да ни го върне тъпкано.

— И кой е този тип?

— Всъщност, не сме сигурни. Знаем само, че той... напада наши близки.

— Поради тази причина ли не дойде в ресторанта?

— Точно така. Толкова се зарадвах, когато ми се обади, че съвсем забравих, че трябва да внимавам с кого се срещам. Тази история започна съвсем наскоро и все още не съм свикнал с мисълта, че не бива да излагам и на най-малката опасност други хора.

— Е, това вече е наистина много интересно, нали?

— Нямам никакво желание да става прекалено интересно.

— Нали не смяташ, че ме излагаш на опасност, като вечеряш с мен?

— Бях достатъчно предпазлив да не се оставя да ме проследят, а освен това, във входа на блока има полицаи. Един от тях обслужва

асансьора.

Сара прихна да се смее.

— Наистина е забавно. Трябва да ти призная, че никога досега не ми бяха сервирали шампанско с пистолет — каза тя и отпи от чашата. — А виното е наистина превъзходно. — Наведе се към него, целуна го и добави: — Както и ти, впрочем.

— Кога се върна?

— Вчера, все още не мога да се оправя напълно от часовата разлика. Пътувах през Лондон и се отбих за няколко дни при нашите.

— И кога имаш намерение да се връщаш в Тоскана?

— Не съм решила. Върнах се тук, за да покажа работите си — през следващата седмица откривам изложба, която включва всичките ми произведения от последните шест години.

— Нямам търпение да ги видя — вметна Стоун.

— Ще ти ги покажа преди откриването, обещавам ти.

Така, вече знаеш, че през всичките тези години се бях уединила в Тоскана и работех. Разкажи ми ти какво прави през това време.

— Добре, съвсем накратко. Само ми припомни с какво се занимавах, когато се разделихме.

— Май все още беше в полицията, макар да бях чула, че си напуснал. Спомням си, че тогава наследи онази приятна стара къща от една твоя леля. Ако не се лъжа, беше започнал да си я ремонтираш сам.

— О, да, страхотната ми леля. Така е, с една полицейска заплата не можех да си позволя да наема хора за ремонта.

— Освен това, тогава се възстановяваше след раняване.

— Точно така.

— Къде те бяха простреляли?

— В коляното.

— Е, не е било на много опасно място, значи.

Стоун се засмя.

— И така, напуснах полицията с пълна пенсия за инвалидност. В интерес на истината ме принудиха да го направя... Не бях се справил по най-добрия начин с едно разследване и някой беше решил да не им се мотая повече там.

— И без друго си беше един доста невъзможен полицай — през смях каза Сара.

— Точно така смятаха и в управлението на полицията на Ню Йорк.

— И след това какво? Привърза се към луксозния живот ли?

— Нали бях завършил право, налегнах си парцалите да зубря и взех изпита за адвокатската колегия. Сега съм юридически съветник на „Удман и Уелд“.

— Фирмата ми звучи познато, изглежда е доста престижна. А какво означава всъщност съветник?

— Означава, че аз поемам най-деликатните проблеми на техните клиенти. Не работя в кантората на фирмата, имам си собствен офис.

— Звучи доста привлекателно.

— Понякога наистина е така.

— Това означава ли, че печелиш добре?

— Дори повече, отколкото съм си мечтал някога. Завърших ремонта и обзавеждането на къщата. Бих могъл да кажа, че почти се къпя в лукс.

— Сега се обличаш много по-добре — присви очи Сара, поглаждайки сакото му.

— Ще ми се да мисля, че съм станал по-добър във всичко.

— Това ще го проверим — изкиска се гърлено тя. — Ела сега в кухнята да ме гледаш как готвя.

— С удоволствие — отвърна. — Само че мога ли преди това да се обадя по телефона? Обещах на Дино да му звънна.

— Разбира се — каза Сара и посочи с ръка. — Телефонът е там.

Стоун отиде до апарата и набра номера на Дино. Отговори му телефонният секретар и той остави съобщение: „Дино, обажда се Стоун. В апартамента на Сара съм — и повтори номера на телефона. — Долу всичко изглежда нормално. Андерсън обслужва асансьора. Звънни ми само в случай че има нещо важно.“

После взе бутилката с шампанското и последва Сара към кухнята.

13

В кухнята блестяха достойни за скъп ресторант уреди и гранитни плотове. Сара настани Стоун на един стол, откъдето да може да я наблюдава, и се развихри. Сипа в тиган с дълга дръжка обилна порция зехтин и докато се загрее, иаряза домати, чесън и пресен босилек.

Когато зехтинът беше готов, Сара пусна в тигана шест филийки италиански хляб и ги запържи от двете страни.

После нареди филийките върху дървена чиния и ги заля с гъстия сос от домати, чесън и босилек. Вдигна блюдото и се отправи към вратата.

— Идвай с мен.

Стоун взе бутилката „Амероне“ и я последва през хвърчащата вратичка до много приятен кът за хранене, където ги чакаше подредена за двама маса.

— Собствениците обичат да обядват тук — каза на Стоун. — Иначе отгатък — тя махна с ръка към вратата — има по-голяма столова, с маса за осемнадесет души.

Стоун запали свещите на масата. Двамата седнаха с лице към прозореца, откъдето се виждаше Сентрал парк и светлините на къщите от южната част на града. Наля вино в чашите и вдигна наздравица:

— За щастливата ни среща!

— Чудесен тост! — отвърна Сара и отпи от чашата си.

— О, това е направо страхотно! Какво е виното? — „Амероне“.

— Възхитителен аромат. Сега си хапни италианска брушета.

Стоун си отрязва от хлебчето и го опита.

— Чудесно е. Бързо го приготви, но наистина е страшно вкусно.

— Радвам се, че ти харесва. Нали ти казах, научих се на доста неща в Тоскана.

— Къде по-точно беше ти?

— В областта Кианти — това е на север от Сиена, пада се малко на юг от Флоренция.

— Знаеш ли, досега не съм бил в Европа.

Сара го погледна безкрайно учудена.

— Не ми се вярва.

— Така е, докато бях полицай, все не можех да си позволя такава пътуване, а сега пък съм постоянно зает.

— Ще се справим с този недостатък — подхвърли тя — веднага след откриването на изложбата ми.

— Сигурно ще е много приятно — отвърна той, довършвайки последната брушета.

— Така ще стане, уверявам те. — Тя вдигна неговата чиния. — Основното ядене е във фурната, сега ще го донеса.

Стоун отпи малко вино. Погледът му се зарея към парка. Помисли си, че и неговата къща е много хубава, но няма такава прекрасна гледка.

Сара донесе топлото ядене.

— Това са канелони — поясни тя, като му сервира малки палачинки, пълнени със ситно смляно свинско месо. Заля ги с гъст сметанов сос, след което сипа и на себе си.

— Ти май трябва да се откажеш от рисуването и да се заемеш с готвене — каза Стоун.

Справиха се без да бързат с канелоните, след което Сара поднесе за десерт каноли — сладки ролца с шоколад и плодове. Щом завършиха вечерята и изпиха виното, Сара го измъкна от масата и го поведе през апартамента към горния етаж.

— Да ти покажа стаята за гости — измърка нежно.

Введе го в една обзаведена с вкус спалня и го прегърна през врата. — Сега следва друг десерт — и го целуна.

Стоун си мислеше, че никога не се е чувствал по-добре. Вечерята беше превъзходна, а след като усети гърдите ѝ и почувства палавия ѝ език, направо...

Точно тогава се чу някакво бръмчене.

— Какво беше това? — попита той.

— Домофонът — промърмори тя и продължи да го целува. — Не му обръщай внимание.

— Мисля, че трябва да отговориш — каза Стоун.

— Забрави.

— Може да е нещо сериозно, Сара.

— Добре де, добре — отдръпна се недоволно и отиде да отговори. — Ало. Кажу, Дан. Не, сега не мога. Не, не, невъзможно.

— Какво има? — попита Стоун.

Тя закри с длан слушалката и каза:

— Дежурният иска да сляза долу, за да говоря с полицията.

— Отговори му, че слизаш веднага — посъветва я Стоун.

— Да не се полудял?

— Моля те, кажи му, че слизаш веднага.

— Слизам веднага — каза тя и окачи слушалката. — Какво се разиграва тук, по дяволите? За какво ѝ е на полицията да говори с мен?

— Ти стой тук. Аз ще сляза — реши Стоун.

— И кога ще се върнеш? — жално попита Сара.

— Веднага щом ми се удаде възможност. А докато ме няма, не отваряй вратата никому, сериозно ти казвам — никому, освен на мен.

— Започваш да ме плашиш, Стоун.

— Не се притеснявай, всичко ще бъде наред. Ще се върна бързо.

Излезе тичешком от апартамента. В коридора натисна копчето на асансьора и погледна нагоре към светещите цифри на етажите, за да види дали е тръгнал. Асансьорът не бе помръднал от партера. Натисна отново копчето — пак нищо. Опита вратата вляво от себе си, видя, че води към стълбището и се затича надолу.

Докато слизаше, измъкна пистолета, зареди и пушна предпазителя. Слизането от шестнадесетия етаж му отне няколко минути. Най-сетне стигна до партера, прилепи ухо до вратата към фойето и се заслуша. Не чу нищо подозрително.

Открехна леко вратата и огледа фойето. Не видя никого, нямаше хора и зад плота на портиерната. Кабината на асансьора зееше с отворени врати. Стоун свали предпазителя на пистолета, хвана го с две ръце пред себе си и бавно пристъпи напред. Не откри никого зад гарнитурата, приближи се до плота на портиера и се надвеси над него. „Боже мили!“ — възкликна, без да иска на глас: Повдигна плота и отвори ниската вратичка, която водеше отзад. Полицията и един от портиерите лежах в локва кръв. Бързо се увери, че и двамата са безжизнени.

Изправи се и едва тогава забеляза две неща: в едната стъклена врата имаше дупка от куршум, а от дясната страна пред блока мигаха

сигнални светлини. Излезе навън и видя полицейска кола без опознавателни знаци.

Вратата на шофьора беше широко отворена, червената сигнална лампа на таблото мигаше. Автомобилите безпрепятствено се движеха покрай нея по Пето авеню. Къде бяха Кели и Андерсън, дяволите да ги вземат? Докато отиваше към колата, мина покрай два паркирани автомобила.

— Господин Барингтън?

Обърна се по посока на гласа и забеляза портиера, приклепнал между двете паркирани коли.

— Истински ужас, господин Барингтън!

— Какво стана? — бързо попита Стоун.

— Дойде един мъж с пратка за някого и аз му отворих външната врата. Той се насочи към портиерната и без да продума и дума, застреля полицаия и опря дулото на пистолета в главата на Дан. После видях как Дан вдигна слушалката на домофона. Аз избягах на улицата и след малко чух втори изстрел.

— И после какво стана?

— След около минута дочух отново изстрели. Мъжът, когото бях пуснал в блока, излезе тичешком навън, притича покрай мен и прескочи оградата на парка. Миг след него изтича навън офицерът, който обслужваше асансьора, и взе да се озърта на всички страни. Аз му извиках, че мъжът избяга в парка и той се втурна натам.

После видях, че червената светлина на онази кола мига, от нея излезе друг мъж, предполагам, че беше полицай, и хукна подир онези двамата.

— Да си чул мъжът от колата да е викал за помощ? — попита Стоун.

— Не, не съм.

Стоун отиде до полицейската кола, откри микрофона и го включи:

— Координатор?

— Координаторът слуша, кой се обажда?

— Аз съм Барингтън, бивш полицейски офицер. — После продиктува адреса на местопроизшествието. — В сградата има двама убити — един полицай и един цивилен.

Други двама полицаи преследват престъпника в Централ парк. Изчакайте. — После се обърна към портиера:

Как изглеждаше човекът, когото пусна в сградата?

— Нисък, носеше топла канадка с качулка. Не го разгледах много добре.

Стоун включи отново микрофона:

— Престъпникът е бял мъж, нисък на ръст, облечен е с канадка с качулка. Въоръжен и опасен. Единият от полицаите, които го преследват, е облечен в портиерска униформа, другият е с цивилни дрехи. Поискайте да изпратят сериозно подкрепление в парка, в участъка между Двадесет и втора и Седемдесет и пета улици; също и една патрулна кола за жилищния блок. Освен това, открийте лейтенант Дино Бакети от 19-то управление и му предайте бързо да дойде тук.

— Вие къде ще бъдете?

— Ще пазя във фойето на блока.

— Прието. Край.

Стоун остави микрофона в колата и се обърна към портиера:

— Ела с мен. Ще чакаме във фойето, докато пристигнат полицаите.

— Слушам.

Върнаха се във входа на сградата и Стоун се приближи до асансьора.

— Странно защо убиецът не се е изкачил нагоре с асансьора.

Портиерът огледа кабината и каза:

— Асансьорът е заключен, ключът от него ще да е бил у полицейския офицер.

— Друг ключ няма ли? — попита Стоун.

— Има, в горното чекмедже на бюрото — посочи с ръка портиера. Личеше му, че няма никакво желание да се приближава до самото място.

Стоун взе ключа и го мушна в джоба си. Дочу звука на приближаващите полицейски коли. Вдигна слушалката на домофона, прегледа списъка на живеещите и набра номера на апартамента на Сара. Оттам никой не отговори, независимо от продължителното звънене.

Стоун остави слушалката, провери номера на апартамента и го набра отново. Същият резултат.

Когато вдигна глава от домофона, видя как от две спрели отвън патрулни коли изскочиха униформени полицаи и се затичаха с извадени пистолети към входа на блока. Даде си сметка, че те едва ли го познават и в техните очи ще бъде просто един въоръжен цивилен човек. Затова остави пистолета си върху плота, отдалечи се от него, извади полицейската си карта и я вдигна високо. Щом влязоха той им извика: „Аз съм в акция!“, за да не го застреля някой прекалено нервен полицаи. Полицаите се спряха.

— Какво става тук? — попита един от сержантите.

— Аз съм полицаи в оставка — отговори Стоун. — Пистолетът ми е върху плота в портиерната. Там лежат двама убити — един полицаи и един цивилен. Цивилният е от портиерите на блока.

Сержантът свали надолу оръжието си.

— Казваш се Барингтън, нали? Беше в Деветнайсти, заедно с Бакети, а?

— Точно така.

Полицаят погледна зад плота на портиерната.

— Господи! — възкликна. — Кой ги е застрелял?

— Другият портиер е видял как престъпникът е изтичал от блока, прекосил е улицата и е прескочил през оградата в парка. Детективите Андерсън и Кели са тръгнали да го преследват. Аз се обадох от колата на Кели — поисках да изпратят подкрепление в парка, между Двадесет и втора и Седемдесет и пета улици. Помолих освен това диспечера да намери лейтенант Бакети и да му каже да дойде тук.

— Значи на нас не ни остава нищо друго, освен да чакаме съдебния лекар?

— Бих искал двама души да се качат с мен горе. Всичко това се случи, докато вечерях с моя приятелка на шестнадесетия етаж, и като

слязох, помолих дамата да остане горе. Преди малко ѝ звънях по домофона, но тя ме ми отговори.

Сержантът се обърна към хората си:

— Гарсия — с мен, другите останете тук да пазите.

— Мога ли да си взема пистолета? — попита Стоун, сочейки към оръжието си.

— Разбира се — кимна сержантът.

— Има ли ключ за шестнадесетия етаж — обърна се Стоун към портиера.

— Там зад плота, в касата за ключовете.

Стоун пристъпи внимателно покрай трупове, намери ключовете за етажите, прибра оръжието и като се отправи към асансьора, взе да търси нужния му ключ във връзката. Деблокира асансьора и натисна копчето за етаж.

— Аз съм Макелъни — представи се сержантът.

— Спомням си те — отговори Стоун, — тъкмо беше постъпил, когато аз напуснах полицията. Бързо си се издигнал.

— Каква е тази дяволска история тук, господин Барингтън? — смени темата сержантът.

— Някакъв тип иска да се докопа до Бакети и до мен.

Проследил ме е вечерта дотук, а с Андерсън и Кел му бяхме устроили засада. Номерът ни обаче не мина.

— Той ли се е опитал да нападне съпругата на Бакети?

— Същият.

Асансьорът спря и те излязоха на площадката пред апартамента.

Сержантът се огледа наоколо и подсвирна леко.

— Вътре трябва да е жената, която остана да ме чака.

Освен това тук живеят и двама прислужници — мъж и жена, но не зная в коя част на мезонета са стаите им.

Предлагам вие двамата да огледате долния етаж, а аз ще се кача на горния. Ако не намерите никого, елате горе при мен.

— Ясно — одобри сержантът.

Стоун отключи вратата и леко я откряна. Премина възможно най-тихо през галерията, но все пак трите чифта обувки не пресякоха съвсем безшумно мраморния под.

Когато стигнаха във всекидневната, Стоун махна с ръка на двамата полицаи да огледат етаж, а после се отправи към горния.

Полицайте извадиха пистолетите си и започнаха огледа.

Стоун свали предпазителя на пистолета си и бързо заизкачва безшумно по стълбите. Вратата на спалнята на Сара беше отворена, той промуши глава вътре и се огледа, след което бързо се отдръпна. Успя единствено да види, че леглото вече не е оправено. Приклепна и пристъпи в спалнята с насочен напред пистолет. На втората крачка го стресна пронизителен писък.

Стоун бързо се обърна и се оказа с насочен пистолет към голата Сара Бъкминстър.

— Стоун! Какво правиш, дявол да те вземе?

Стоун свали пистолета.

— Сама ли си? Има ли някой друг в апартамента?

— Разбира се, че съм сама. Да не си въобразяваш, че щом излезеш, аз ще си доведа друг мъж тук?

Стоун въздъхна тежко и натисна предпазителя на пистолета.

— Какво става, за Бога? — рязко попита тя.

— Ти защо не отговори, когато ти звънях по домофона? — зададе въпрос на свой ред Стоун.

— Защото бях под душа — каза Сара. — Искях да се освежа след вечерята.

Стоун я притисна към себе си в продължителна прегръдка.

— Прощавай, че те уплаших. Най-добре е сега да се облечеш и да слезем долу. Полицията пристигна.

Той я остави да се облече и излезе от стаята. Когато стигна до долния етаж, двамата полицаи тъкмо се появяваха от различни страни във всекидневната.

— На този етаж няма никого — каза сержантът. — А ти откри ли нещо?

— Дамата си е горе, нищо не ѝ се е случило. Предполагам, че прислужниците са в техните си стаи.

Дочуха стъпки откъм галерията и веднага насочиха натам пистолетите си.

— Ей, аз съм, Бакети! — Дино се появи с вдигнати ръце и всички въздъхнаха с облекчение. — Наред ли е всичко? — попита.

— Да — отвърна Стоун. — Бях се притеснил, защото звъннах по домофона от портиерната на Сара, но тя не ми отговори.

— А долу какво е станало, по дяволите? — попита Дино.

— Престъпникът се е появил тук, заявил, че носи пратка и портиерът го пуснал през входната врата. Онзи отишъл направо към бюрото на портиера и застрелял твоя полицай, след което опрял дулото на пистолета до слепоочието на другия портиер и го накарал да се обади на Сара и да я повика да слезе долу. Вместо нея обаче слязох аз и намерих два трупа. Оцелелият портиер ми каза, че Андерсън и Кели тръгнали да преследват престъпника в парка. После се обадох да изпратят подкрепа. Това е всичко.

— Как смяташ, дали е разбрал, че сме му устроили засада тук? — попита Дино.

— Предполагам, че не. Мисля, че е застрелял полицаия само за да стресне портиера. Не мога да си обясня обаче къде се е намирал Андерсън в момента, когато онзи е влязъл във входа — асансьорът беше блокиран.

— Гадна история! — процеди Дино. — Е, какво, нашият човек премина от нож на пистолет, става все по-опасен.

— Така изглежда.

Дино вдигна поглед към стълбището и това накара Стоун да се обърне. Сара слизаше при тях.

— Сара, сигурно си спомняш Дино Бакети? — каза Стоун.

— Естествено — отвърна тя и му подаде ръка.

— А това е сержант Макелъни.

— Здравейте — поздрави и него вежливо тя. — А сега някой може ли да ми каже какво се разиграва тук?

— Боя се, че работата е много лоша — обясни Стоун. — Онзи тип, за когото ти говорих, е убил тук един полицай и вашия портиер, Дан. Сега полицията го търси в парка.

— Дан? Този мил човек?

— Да, съжалявам.

Коленете на Сара омекнаха и тя се свлече върху едно канапе. Стоун приседна до нея.

— Слушай ме сега, веднага трябва да те изведем оттук. Искам да си събереш багажа възможно най-бързо.

Дино ще те закара в моя апартамент.

— Ама защо аз да изчезвам оттук? — попита тя. — Мен не ме заплашва нищо.

— Грешката е моя, моля за извинение. Казах ти, че онзи тип напада близки на мен и Дино хора. Сега ме е страх, че и ти си в опасност. Той вече знае къде живееш.

— Стоун има право, Сара — намеси се Дино. — Трябва да те изведем оттук. Сградата има ли гаражи?

— Има — отговори тя. — Входът им е от другата страна на блока.

— Добре, ще ви взема със Стоун оттам с моята кола.

— Поискай от портиера карта за отваряне на вратата на гаража — предупреди го Сара. Не даваше вид да е загубила присъствие на духа.

— След десет минути ще съм там — каза Дино. — Първо искам да дам някои разпореждания, за да сме сигурни за входа на блока. Макелъни, охранявай ги с твоите хора, докато аз не ги кача в колата.

— Слушам, лейтенант — козирува сержантът.

— Отивам да си събера багажа. — Сара се изправи и тръгна нагоре по стълбите.

Стоун я последва.

— Вземам си само най-необходимото — каза Сара, докато хвърляше дрехите си в една чанта. — После ще се върна за останалото.

— Не бих искал да се връщаш тук, докато не спипаме този тип — възрази Стоун. — Затова си прибери всичко.

След десет минути слязоха с асансьора в гаража. Двамата полицаи ги охраняваха с извадени пистолети. До колата ги чакаше Дино. Наместиха багажа на Сара в отворения багажник и веднага потеглиха към Търтъл бей.

— Сега поне сме сигурни, че онзи не наблюдава къщата — подхвърли Дино. — Все още е някъде в парка, ако не са го хванали вече.

— Дано да излезеш прав — обади се Стоун.

Легнаха си изтощени и заспаха веднага. След бурните събития от вечерта Стоун не се чувстваше лирично настроен и предположи, че и на Сара не ѝ е до това. По-късно, някъде призори, му се присъни еротичен сън с нея. Почти беше стигнал до кулминацията, когато разбра, че всъщност не спи и не сънува. Отвори очи. Кестенявите коси на Сара покриваха корема му, устните ѝ докосваха слабините му, а той галеше бедрата ѝ.

— Не, недей повече — каза и я привлече към гърдите си, — няма да остане нищо за теб.

— Искам да има много за мен — прошепна тя, обсипа го с целувки и го придърпа върху себе си.

Стоун целуваше гърдите ѝ и се опитваше да овладее тялото си, но много скоро разбра, че възбудата му е твърде силна. За по малко от минута и двамата шумно свършиха и се отпуснаха с лице един към друг. Тя го прегърна и се притисна плътно до него.

— Ти си типичен американец — каза.

— Тоест?

— Също като мен си, много си шумен. Докато англичаните — те не казват нищо секси.

— Значи — бам, бам и мерси, мадам?

— Ами, само бам, бам.

Стоун се засмя:

— А какво ще кажеш за италианците?

— Те са самозадвижващи се — каза тя. — Има един стар виц — италианецът използва спортния автомобил като продължение на пениса си, докато англичанинът го използва като негов заместител.

— Излиза, че имаш интерес да си в Щатите — каза Стоун, — Аз дори нямам собствена кола.

— Е, това обяснява доста неща — засмя се тя.

— Макар че имам намерение да си купя. В крайна сметка, нали си имам гараж.

— Наистина е жалко гаражът да стои празен — съгласи се тя. После плъзна ръка надолу и започна да го гали нежно. — Май ще е най-добре да те използвам още веднъж, преди да си почнал да си пилееш енергията в бързо каране.

— Да знаеш, че съм поостарял. Сега може и да не стане толкова бързо отново.

— Мисля, че не си прав. — Стисна леко пръсти.

Видя ли? Реагира добре.

— Изглежда, имаш право — задиша тежко Стоун.

Тя го възседна и каза:

— Аз ще управлявам.

Звънецът на входната врата извади Стоун от унеса.

Обърна се, видя, че стрелките на часовника показват 7.15 часа, натисна копчето на домофона и измънка едно „Да?“ — Аз съм детектив Томас Дийкън от Манхатънското отделение на прокуратурата — чу нисък глас.

Нещо познато, помисли си Стоун и след малко се сети, че Дино му беше показал един мъж с подобно име на партито в дома на Мартин Бруъм. Спомни си, че не го бе харесал още от пръв поглед.

— Искам да поговорим — рече Дийкън.

— Да сте чували някога нещо за работно време? — попита Стоун.

— По това време вече повечето хора са на крака.

— Звънни ми пак след 9 часа — каза Стоун. После видя до себе си голата Сара и се поправи: — Не, след 10 — и затвори слушалката.

Звънецът веднага звънна отново.

— Какво има? — изръмжа Стоун.

— Искам да говоря незабавно с теб, Барингтън.

— Ходи се чукай — отвърна Стоун и прекъсна връзката. Обърна се в леглото, прегърна Сара и мигновено заспа.

Телефонът го събуди отново, но този път вече минаваше девет.

— Ало?

— Обажда се Дино.

— Здравей. Имахте ли късмет снощи да спипате на шия престъпник?

— Не — отговори Дино, — макар хората ми да претърсваха парка почти до сутринта. Онзи явно ще да е намерил някаква дупка и

се е покрил. Хората ми пазят всички изходи в парка, надяваме се по някое време да тръгне да излиза.

— А разбра ли какво е станало с Анди Андерсън снощи?

— Блокирал е асансьора и отишъл до тоалетната за помощния персонал. След като чул изстрелите, веднага е излязъл с изваден пистолет. Анди решил, че ще може да пипне престъпника, но онзи изтичал навън, прекосил булеварда и се скрил в парка. Анди не могъл да стреля по него, страхувал се е да не улучи някой пешеходец. Предполагам, че Кели се е затворил в колата и е реагирал бавно, дори не е повикал подкрепление. Много добре, че ти се сети за това.

— Надявам се престъпникът да се стресне — каза Стоун. — Сега вече сигурно ще размисли два пъти, преди да опита отново.

— Особено ако Анди е успял да го рани. Това ще му е вече второ раняване, след като и Мери Ан го е уцелила.

Жалко обаче, че не са го улучили в гърдите.

— Спомняш ли си онзи тип Дийкън, дето ми го пока за на партито на Мартин Бруъм?

— Да.

— Ами, тази сутрин, преди още да пукне зората, беше цъфнал пред вратата ми.

— И какво искаше от теб?

— Не знам, казах му да върви на майната си.

— Сигурно ще е било нещо във връзка със смъртта на Сюзан Бийн.

— Ако е така, май е позакъснял, нали?

— Аха.

— Не теб звъня ли ти?

— Не.

— Мисля просто да го отпратя към районното полицейско управление.

— Не го дразни излишно, Стоун.

— Че защо не? Той не си ли позволява да се държи нагло с мен? С теб никога не сме тропали по вратите на хората в седем сутринта, нали така?

— Освен когато сме отивали да ги арестуваме. Да знаеш, че сигурно ще се върне при теб с онези от отряда за борба с тероризма.

Впрочем, Мартин Бруъм е новоназначеният главен заместник-окръжен прокурор.

— Не съм разбрал.

— Днес следобед ще го обявят. Носи се слух, че старият прокурор ще се оттегли и така ще даде летящ старт на Бруъм за изборите.

— Ще повярвам на това само когато го видя със собствените си очи — възрази Стоун. — Само онази с косата може да накара стария прокурор да напусне поста си. Че и това дори не е сигурно.

— Какво ще кажеш да вечеряме заедно довечера?

— Хайде да ти отговоря по-късно. Твоите хора продължават ли да ме пазят?

— Преди малко изпратих две коли при твоя дом, едната от тях няма никакви полицейски обозначения — каза Дино. — Ако някой те следи, тази кола на свой ред ще тръгне подир него.

— Благодаря ти, Дино — изрече топло Стоун. — Задължен съм ти. Но трябва да те помоля за нещо. Не бих искал по никакъв начин Сара да пострада. Ще се разпоредиш ли едната от тези коли да я пази ден-два?

— Разбира се. В крайна сметка нали излезе, че той преследва наши близки, а не теб или мен. Ще възложи тази задача на Андерсън и Кели.

— Благодаря ти.

— Трябва да вървя. Обади ми се следобед.

— Добре. — Стоун стана от леглото, остави Сара да спи и отиде да вземе душ. След като се изкъпа и облече, слезе в кухнята. Направи си кафе, препече си един геврек и разгърна вестник „Таймс“. Снощните събития явно се бяха случили след приключването на броя, но убийствата на Сюзан Бийн и на съседката му Миранда Хирш бяха отразени прилично, макар и не дотам изчерпателно. И за двете жени имаше некролози.

Входният звънец звънна и Стоун отговори по домофона.

— Томас Дийкън. Сега дали вече е достатъчно късно?

— Минете откъм входа на офиса ми — каза Стоун, — ще ви отворя там.

Затвори слушалката и взе чашката кафе със себе си.

Докато слизаше по стълбите, все се чудеше какво ли ще иска този от него, по дяволите.

Стоун посрещна Дийкън и придружаващия го мъж на входа откъм улицата, въведе ги в офиса и ги покани с жест да седнат.

— Така — провлече, след като се настани Стоун, — и какво искате?

— Това е детектив Симънс — представи колегата си Дийкън — Ние разследваме убийството на Сюзан Бийн.

— Мисля, че това разследване се води от 19-то полицейско управление — възрази Стоун.

— Нашето разследване отменя тяхното — отвърна Дийкън.

— Като чуе това, лейтенант Бакети ще остане доста изненадан.

— Не ми пука дали Бакети ще се изненада — процеди Дийкън. — Имам някои въпроси и ви съветвам да ми отговорите точно и да не увъртате.

— Слушай, Дийкън — започна с леден глас Стоун, — ако искаш да ти съдействам, ще ти кажа, че си тръгнал по грешен път. Първо ме будиш призори, после ми идваш в къщата, пренебрегваш полицейското разследване и се държиш като гестаповец. Ако искаш да разговаряш с мен за каквото и да било, първо започни с общоприетите любезности.

— Господин Барингтън, моля да извините нашето нашествие в такъв ранен час тази сутрин. Убит е високопоставен служител от кабинета на окръжния прокурор. Ще ви бъдем особено благодарни, ако се съгласите да отговорите на някои наши въпроси, чиято цел е да изясним събитията през онази нощ.

Стоун реши, че това вече е друго нещо и изрече снизходително:

— С удоволствие ще ви помогна с каквото мога.

— Благодаря. Бихте ли описали какво правихте във въпросната вечер, след като излязохте от къщи?

— Разбира се. През онази вечер напуснах дома си към 19.30 часа. Взех такси до ресторанта на Илейн, който се намира на Второ авеню, между Осемдесет и осма и Осемдесет и девета улица. Имахме среща с лейтенант Дино Бакети, за да вечеряме заедно. По-късно,

мисля, че беше малко след 22.30 часа, той предложи да отидем на тържеството в дома на Мартин Бруъм. Ако не се лъжа, пристигнахме там към 22.45 часа. Веднага след като ни представиха на домакините, аз си взех чаша с питие, отидох в библиотеката и там намерих Сюзан Бийн. Поговорихме си малко и решихме да отидем някъде да вечеряме. Тъй като повечето от близките ресторанти бяха вече затворени или затваряха, госпожица Бийн ми предложи да отидем в нейния апартамент и да си поръчаме китайска храна. Когато се обадохме по телефона в ресторанта, ни казаха, че нямат възможност тази вечер за доставка на храната вкъщи и госпожица Бийн ме попита дали бих отишъл да взема поръчката от заведението.

Съгласих се, отидох за храната и когато се върнах, заварих госпожица Бийн на пода в кухнята, с прерязано, гърло. Обадох се на 911, съобщих за убийството и изчаках на място идването на полицията.

Симънс трескаво записваше думите на Стоун.

— Казахте, че сте се срещнали с лейтенант Бакети за вечеря, нали така?

— Да.

— И какво излиза, само няколко часа по-късно сте щели да вечеряте с госпожица Бийн.

— Когато се срещнах с лейтенант Бакети в ресторанта на Илейн, не бях гладен, хапнах само малко салата.

— Разбирам — каза Дийкън така, сякаш не разбираше нищо и кимна на Симънс да отбележи това противоречие.

Стоун вдигна очи нагоре и въздъхна.

— Кога и къде се запознахте за първи път с госпожица Сюзан Бийн? — продължи с въпросите си Дийкън — Същата онази вечер, в дома на Мартин Бруъм.

— Не сте ли се срещали преди това?

— Не.

— Да сте чували за нея?

— Най-малкото — не си спомням.

— В качеството си на адвокат нали се явявате на съдебни процеси?

— Да.

— Никога ли не сте имали нищо общо с госпожица Бийн в адвокатската си практика?

— Не.

— Преди години, доста скоро след като сте напуснали полицията и в началото на адвокатската ви работа, вие сте представлявали в съда човек на име Марвин Хърбърт Ван Флийт.

— Точно така.

— Не си ли спомняте кой беше адвокат на противната страна?

— Мисля, че се казваше Пол Хейвърти.

— А спомняте ли си кой му беше помощник?

— Не. Искам да кажа — беше една млада жена, не си спомням името ѝ — Стоун примигна. — Да не е била Сюзан Бийн?

— Сега спомнихте ли си?

— Спомням си, че беше една пълничка млада дама, непривлекателна на външен вид. Не беше много словоохотлива, особено спрямо мен.

— Става дума за Сюзан Бийн.

— Така ли? Но тя изглеждаше съвсем различно, когато я срещнах в дома на Мартин Бруъм.

— Значи сте се познавали със Сюзан Бийн отпреди, все пак?

— Мога да предположа, че тогава са ни запознавали.

— И колко пъти сте се срещали на обществени места с нея след това, след първата ви среща в съда?

— Нито веднъж.

— Повтарям въпроса си, господин Барингтън — колко пъти?

— Нито веднъж.

— Вие нали сте редовен посетител в ресторанта на Илейн?

— Поне по два пъти седмично ходя там.

— От колко време насам?

— Вече доста години.

— Забравихте ли, че и Сюзан Бийн е редовна посетителка там?

— Никога не съм знаел това.

— Не си ли спомняте да сте я виждали там?

— Не. — Стоун започна да се замисля накъде бие Дийкън.

— Но поне веднъж сте я заприказвали на бара при Илейн, завели сте я вкъщи след това и сте правили секс, нали?

Стоун се стресна от въпроса и се помъчи да открие в паметта си и най-беглия спомен за подобна случка. Знаеше, че в ресторанта на Илейн се беше срещал с жени, някои от тези срещи наистина бяха

завършвали в кревата; подобно нещо обаче не му се беше случвало от дълго време, поне не след като бе напуснал полицията.

— Нямам никакъв спомен за подобна случка — отговори.

— В такъв случай, дали няма да се изненадате, че Сюзан Бийн си спомня подобно развитие на събитията?

— Несъмнено, ще бъда изненадан. И кога трябва да се е случило това?

— Спомняте ли си да сте се срещали със жена на име Джийн Мартинели?

— Нищо не ми говори това име.

— Госпожица Мартинели също е на работа в кабинета на окръжния прокурор, и тя е редовна посетителка на ресторанта на Илейн, често е била там заедно със Сюзан Бийн. Спомня си, че ви е виждала неведнъж. Разказа, че сте си тръгнали от ресторанта заедно със Сюзан Бийн, а на следващия ден е разбрала от нея, че сте отишли в нейния апартамент и сте имали сексуални отношения.

Отричате ли това?

— Нямам спомен за подобно нещо — каза Стоун. — И кога трябва да се е случило?

— Без значение — отвърна Дийкън.

— Без значение за какво?

— Не е свързано със смъртта на Сюзан Бийн.

— Напротив, смятам, че има важно значение — възрази Стоун.

— Е, да кажем, че е станало преди процеса на Ван Флийт.

— Говорите за преди повече от шест години значи?

— Приблизително.

— И по какъв начин случката, за която вие твърдите, че се е състояла, би могла да е свързана с убийството на Сюзан Бийн?

— След като няма никаква връзка, господин Барингтън, защо тогава ни излъгахте?

— Не съм ви лъгал! — възрази вече малко наежен Стоун. — Вие твърдите, че макар и за кратко, преди години съм имал връзка със Сюзан Бийн. На което аз ви отговорих, че нямам никакъв спомен за подобна връзка. Което си е чистата истина.

— Когато заговорихте госпожица Бийн в библиотеката на Мартин Бруъм, вие всъщност възобновихте познанството си с нея, нали така, господин Барингтън?

— Не съм имал никакви основания да възприемам нещата по този начин.

— Всъщност, когато сте се представили на Сюзан Бийн, тя не ви ли каза, че се познавате отпреди?

— Не. Нямахме и намек за подобно нещо.

— Бихте ли ми разказали за какво си говорихте с нея?

Стоун напрегна паметта си.

— Когато се настаних на фотьойла, в съседство с нейния, тя четеше някаква книга и поговорихме за това.

Спомням си, че говорихме и за фамилията ѝ — Бийн. Тя ми каза, че е помагала на Мартин Бруъм в процеса срещу Данте, аз я поздравих за присъдата. Това е горе-долу всичко, което си спомням.

— А за какво си говорихте по пътя към апартамента ѝ?

— Общо взето за нищо съществено, нищо особено не си казахме.

— Стана ли дума за работата ѝ?

— Да, между другото.

— Тя сподели ли нещо по този въпрос?

— Спомням си, че останах с впечатлението, че мисли да се откаже от тази работа.

— Какво от нейните думи ви насочи към подобно впечатление?

— Не си спомням точно, стори ми се уморена и изтощена от работата. Не изглеждаше да е вдъхновена от произнесената присъда срещу Данте.

— Нали си давате сметка, че тя е отишла на това тържество именно за да отпразнува присъдата над Данте?

— Несъмнено.

— А пък казвате, че не била доволна от присъдата?

— Ясно си спомням, че на празненството тя се беше усамотила в библиотеката и четеше книга, вместо да взема живо участие. Освен това, съвсем не съм твърдял, не е била доволна от изхода на процеса, просто казах, че не беше вдъхновена от това.

— Нещо ми убягва, господин Барингтън, не го разбирам.

— И какво е то?

— Защо ви е да убивате жена, за която казвате, че не сте срещали от повече от пет години?

Стоун скочи на крака от изненада.

— Не съм убил Сюзан Бийн и не съм имал никакъв мотив да я убивам. — Погледна към Симънс, който продължаваше прилежно да записва разговора, и допълни:

— Запишете това, моля.

— Записвам то — отвърна Симънс.

Стоун остана прав и се обърна към Дийкън:

— Мисля, че с това приключихме.

— Съжалявам, че показвате нежелание да отговоряте на въпросите ми, господин Барингтън.

— Напротив — възрази Стоун, — Настоявам да запишете, че отговорих на всичките ви въпроси. Ако искате повече информация около събитията, свързани с убийството на Сюзан Бийн, съветвам ви да се обърнете към следователите от Деветнадесети полицейски участък. Направил съм пълно изявление пред тях. А за другите ви въпроси към мен ви препоръчвам моя адвокат Бил Егърс от „Удман и Уелд“.

Дийкън също се изправи на крака. — „Удман и Уелд“, така ли? Изискана фирма. Предполагам, че няма да изпаднат във възторг, ако ги въвлечете в тази каша.

— Вече ви пожелах приятен ден — отвърна Стоун, отвори външната вратата и едва издържа на изкушението да забие на изпроводяк един ритник в задника на Дийкън.

С излизането си от къщи Стоун откри нагоре по улицата колата на полицаите под прикритие и влезе в нея.

— Колата на Андерсън и Кели някъде тук ли е?

— Да — отговори шофьорът.

— Можеш ли да се свържеш по някакъв начин с тях, но без да използваш радиото?

— Мога да им се обадя по мобилния телефон — предложи полицаят.

— Ако обичаш.

Полицаят набра номера и подаде телефона на Стоун.

— Андерсън — отговориха от другата страна.

— Анди, Стоун се обажда. Намирам се в другата кола.

— Видях те.

— Ние сега ще потеглим. Моля те след пет минути да звънеш на входната врата на апартамента ми. Ще слезе госпожица Бъкминстър, закарай я до ресторанта на Йлейн, нали го знаеш къде се намира?

— Карал съм там лейтенант Бакети — отговори Андерсън.

— Гледай да не те проследи някой.

— Ясно.

Стоун изключи телефона и го върна на полицая.

— Така, потегляме към Второ авеню, по средата между Осемдесет и осма и Осемдесет и девета улица. Не карай направо, повърти се малко; аз ще гледам за опашка.

— Ясно — каза полицаят и включи на скорост. — Искаш ли да използвам сигналната светлина?

— Хайде да не се набиваме на очи — предложи Стоун.

Потеглиха първо по Трето авеню, после обърнаха към центъра. Стоун внимаваше да не ги следят.

— Карай до парка, а там обърни пак към Трето авеню — нареди Стоун.

— Както кажеш — обади се отегчено полицаят.

Така пътуваха цял половин час до ресторанта на Илейн. Малко преди да пристигнат, Стоун потърси отново Андерсън по телефона.

— Андерсън.

— Анди, моля те, след като докараш до ресторант госпожица Бъкминстър, настани се на бара, някъде по близо до витрината. Знаеш как изглежда престъпникът нали?

— Не можах да го разгледам много ясно снощи — отвърна Андерсън, — но видях портрета и описанието му.

— Бъди нащрек за него.

— Дадено.

Колата спря.

— Момчета, внимавайте за човек, който отговаря на описанието — разпореди се Стоун.

— Ясно — отвърнаха полицаите.

Стоун слезе от колата и влезе в ресторанта. Целуна Илейн и се настани до Дино на обичайната им маса.

— Ще дойде ли Сара? — попита Дино.

— След малко, Анди ще я докара. Какво ново днес?

— Помолихме полицията в Хамбург да провери местонахождението на Ернст Хаусман — племенника на Мителдорфер. Направили са справки на постоянния му адрес и в цигарената фабрика — днес си е бил на работа.

През последния месец не е отсъствал нито ден.

— Даде ли нещо проверката на предишните съседи на Мителдорфер?

— Доста от тях си го спомнят, но нямат никаква представа какви роднини има. Според тях, Хърби и съпругата му не са имали деца.

— А жената, с която е поддържал кореспонденция, с нея говори ли някой? Как ѝ беше името?

— Елоиз Енцберг. Да, разговаряли са с нея тази сутрин, изглежда са я постреснали. Нищо не знае; просто му е писала един път седмично и го е посещавала в затвора всеки месец. Носела му щрудел.

— Трогателно, създавала му е уют.

— Ти го казваш. Да знаеш, че Немският квартал вече не е като преди.

— И какъв е?

— Искам да кажа, че немците са понамалели, останали са предимно възрастни хора. Предполагам, че децата им са поели кой накъдето види. Помниш ли ресторанта „Гай Виена“?

— Разбира се, онзи, дето приготвяха телешки джолан.

— Да, и джоланите приличаха на огромни палки за барабан.

— Аха, същият.

— Имаха човек, който свиреше на цитра. Много ми харесваше музиката на цитра. Къде точно се намираше този ресторант?

— Че нали седиш точно в него сега — каза Дино.

— Тук ли беше?

— По едно време се принудиха да го затворят, тогава Илейн купи сградата и отвори своя ресторант.

— Дяволите да ме вземат, изобщо не направих тази връзка!

— Предполагам, че тогавашните любители на телешкия джолан или са измрели, или са се преместили някъде другаде — въздъхна Дино.

Илейн се присъедини към тях.

— Какво става?

— Не е зле — отвърна Стоун. — Я ми кажи, мислиш ли, че би могла да върнеш в менюто телешкия джолан?

— Ти какво, да не си нещо шваба? — попита Илейн.

В този момент в ресторанта влязоха един след друг Сара и Анди Андерсън, който веднага се настани на бара.

Дино повика един келнер и му каза:

— Виждаш ли онова високото момче, дето е на бара до витрината? Кажи на бармана да му сервира един скоч, но само толкоз. — Келнерът веднага тръгна да изпълни поръчката.

Двамата мъже посрещнаха на крака Сара, която възнагради Дино с целувка по бузата.

— Илейн — каза Стоун, — нали познаваш Сара Бъкминстър?

— Разбира се, много от отдавна — отговори Илейн и кимна любезно. После се обърна към Дино: — Разбрах за снощи.

— Че откъде, по дяволите, може да си разбрала? — строго попита Бакети. — Във вестниците няма и ред за това.

— Имам си аз собствени източници на информация.

— Е да де, и сигурно знаеш повече от мен по случая.

— Възможно е и да зная.

— Дали не би могла да ми кажеш къде да открия престъпника?
Илейн сведе глава към него и му прошепна доверително:
— Опитай в Сентрал парк.
— Днес бях удостоен с честта да ме посети някой си Том Дийкън
— каза Стоун.
— И какво искаше, по дяволите? — попита Дино.
— Изглежда, че е поел вместо теб разследването на случая.
— Ще има да чака — изръмжа Дино.
— Подложи ме на доста подробен разпит; през това време неговият партньор си водеше бележки. После ме обвини в убийството на Сюзан Бийн.
— Коя е Сюзан Бийн? — попита Сара.
— Убита е — поясни Илейн.
— И защо си я убил? — обърна се Сара към Стоун.
— Ей така, за кеф — пошегува се той. — Винаги когато имам малко свободно време, просто за кеф утрепвам по две-три жени на месец.
Сара се обърна към Илейн:
— Мислиш ли, че не трябва да оставам повече при него?
— О, не знаех, че си при него — възкликна Илейн. — Значи Стоун отново може да се сваля, това е чудесно.
Сара избухна в смях.
— Какво, отдавна ли не му се беше случвало?
— Именно — отговори Илейн, — направо не мога да ти опиша колко досаден беше станал.
— Не е вярно — протестира Стоун.
— Знаеш ли, той май отново си върна онова излъчване? — каза Илейн на Дино.
— Аха — съгласи се той, — бузките му станаха розови.
— Приятно ми е да си мисля, че съм единствената сред вас, която е видяла бузите му — каза Сара, — а те наистина са в приятен розов нюанс.
— Също като твоите — реагира Стоун и чукна своята в нейната чаша.
— Как мислиш, защо ли Дийкън си пъха гагата в тази история?
— попита Дино.

— Не смяташ ли, че зад това може да стои Мартин Бруъм? Така или иначе, Сюзан беше от техния екип.

— Това едва ли е достатъчен мотив — произнесе замислено Дино.

— Научих от Дийкън, че Сюзан е била редовна посетителка на ресторанта, обикновено седяла на бара. Ти познаваше ли я, Илейн?

Илейн сви рамене.

— Кой ще ти запомни всички посетители на бара? Идват, отиват си, после ги убиват...

— Била е приятелка на някоя си Джийн Мартинели.

— О, нея я зная — каза Илейн. — Гонила съм я от ресторанта, защото се напиваше на бара и почваше да досажда на клиентите по масите.

— Изглежда, че и тя работи в кабинета на окръжния прокурор — допълни Стоун. — Дийкън изглеждаше съвсем сигурен, че съм познавал Сюзан доста преди онази нощ, и че съм я срещал често тук. Аз обаче нямам никакъв спомен за нея.

— Преди беше дебела — подхвърли Дино.

— Значи си я познавал от по-рано?

— Мисля, че два или три пъти съм давал показания в процеси с нейно участие. Свали доста килограми и започна да се грижи за себе си, разбираш ли? Възможно е именно поради това да не си я спомняш.

— Помниш ли Ван Флийт? — попита Стоун.

— Мисля, че именно аз го застрелях — каза Дино, — как бих могъл го забравя?

— Така, веднъж аз бях защитник на Ван Флийт по едно дребно дело, тогава Дийкън и Сюзан бяха помощници на прокурора, той се казваше Хейвърти.

— Възможно — съгласи се Дино, — струва ми се, че тя започна работа в кабинета на окръжния прокурор веднага след като завърши право.

— Какво ще кажеш за идеята да се обадиш по телефона на Бруъм и да му кажеш, че аз не съм убил Сюзан?

— Ами... бих могъл, стига да съм напълно убеден в това.

— Направи го утре, Дино. Никак не ми се ще тези хора да подшушнат на журналистите, че съм заподозрян.

— Може да го свърша още сега, веднага — каза Дино и кимна с глава към вратата.

Стоун се обърна натам. Мартин и Дана Бруъм тъкмо влизаха в ресторанта.

Стоун не свали очи от Илейн, докато тя си пробиваше път през хората, за да посрещне Мартин и Дана Бруъм. Те очевидно търсеха маса, но ресторантът беше направо претъпкан. После видя, че Илейн посочи към тяхната маса.

— Дино, Илейн изглежда им предлага да седнат при нас — каза Стоун.

— Интересно ми е как ще реагират — замислено рече Дино.

Съпрузите кимнаха, видимо приемайки поканата.

— Е, какво пък — вдигна рамене Дино, — не е по различно от преди.

— Ако Бруъм мислеше, че аз съм убиецът на Сюзан, едва ли би искал да седне на една маса с нас.

— Мисля, че скоро ще разберем — каза Дино, докато съпрузите се приближаваха към масата им.

Сара се обърна към Стоун:

— Надявам се след това да намериш време и да ми обясниш каква игра се разиграва тук.

— Непременно — обеща Стоун и стана да посрещне гостите.

— Здравей Дино — поздрави Мартин Бруъм. — Здравей Стоун. Спомняш ли си Дана?

— Естествено — отвърна Стоун. — Запознайте се със Сара Бъкминстър. Нали ще седнете при нас?

Съпрузите се настаниха на масата и си поръчаха напитки.

— Вие вечеряхте ли вече? — попита Мартин.

— Все още не — каза Дино.

— Е, вечерята е от мен, ние празнуваме.

— Да, чух. Поздравявам ви. Има ли нещо вярно в слуха, че старият е решил да се оттегли и те помазва за свой наследник?

Бруъм се засмя звънко.

— Не и докато не изпусне последния си дъх.

Разучиха менюто и поръчаха. Стоун не можеше да се ориентира в настроението на Бруъм и реши да действа направо.

— Тази сутрин вашият Дийкън ми направи посещение.

— Така ли? В каква връзка?

— Ти не му ли знаеш ходовете? — попита Дино.

— По принцип, да — отговори Бруъм, местейки очи от Стоун към Дино и обратно. — Станало е нещо, за което из не знам ли?

— Дийкън изглежда си е въобразил, че той поема разследването на убийството на Сюзан Бийн — каза Дино.

— О, Дино, мога да те уверя, че няма такова нещо.

Попита ме дали може да хвърли едно око на случая; аз, естествено, му казах, че може. В крайна сметка, тя беше от нашия екип, заинтересувани сме нещата да се изчистят.

— Освен това, Дийкън изглежда смята, че аз съм убил Сюзан Бийн — обади се Стоун.

Бруъм буквално се задави с виното. Погледна към Дино и го попита:

— Ти имаш ли и най-малкото доказателство за подобно обвинение?

— Абсолютно никакво — категоричен бе Дино.

— Питам те, защото ако имаше, нямаше да е редно да сядам при вас.

— Бъди спокоен, Мартин — каза Дино. — Още през първите тридесет минути след смъртта ѝ ние изключихме всякаква възможност Стоун да има нещо общо с убийството. То е станало по време, когато Стоун е бил извън апартамента, за да донесе храната от китайския ресторант.

— Да, чух за възстановката на събитията във времето — каза Бруъм — и я намирам за много смислена. Освен това, каква подбуда би могъл да има Стоун?

— Точно така — подкрепи го Дино.

— Бъди пряк с мен, Мартин — каза Стоун. — Ако има някакви въпроси към мен, моля задай ги, ще отговоря с удоволствие.

— Искаш да кажеш въпроси извън протокола ли?

— Аз отговорих на всичките въпроси на Дийкън. Това бе протоколирано, включително и неговото обвинение, че съм извършил убийството. След това му казах да се обръща към адвоката ми и го

изхвърлих от къщи. Независимо от това, готов съм да отговоря на всеки твой въпрос — тук, в момента и пред свидетели.

След кратък размисъл Бруъм попита:

— Познаваше ли Сюзан Бийн преди да я видиш на тържеството у нас?

— Дийкън твърди, че съм я познавал. Твърди, че тя била помощничка на Хейвърти по време на процеса срещу един мой клиент. Аз наистина съм виждал помощничката на Хейгърти в съда, но не си спомням нищо за нея. Освен това Дийкън твърди, че тя е посещавала често този ресторант, че една вечер аз съм излязъл с нея оттук и съм спал с нея. И за това нямам спомен, а мисля, че бих се сетил, ако такова нещо ми се беше случило наистина.

— А не си ли спомняш да си я виждал тук, на бара? Нито веднъж?

— Не — отговори Стоун. — Има и нещо друго много странно. Илейн също не си я спомня, а тя прекарва тук доста повече време от мен.

— Е, да, предполагам, че е така.

— Обаче Илейн си спомня Джийн Мартинели, спомня си, че една вечер я е изгонила от ресторанта, защото била пияна. Доколкото разбирам, именно Мартинели е в основата на теорията на Дийкън, почиваща върху неоснователните догадки.

— Стана почти година, откакто Мартинели не е на работа при нас — произнесе Бруъм, — но иначе не ме учудва, че се е раздрънкала пред Том. Преди време двамата бяха доста близки; предполагам, че тя първа му се е обадила.

— Имаш ли други въпроси към мен? — попита Стоун.

Бруъм сви рамене.

— Хайде, Мартин — подкани го Стоун, — ще ми се да свършим с това още сега.

— Според теб кой я е убил? — попита Бруъм.

Тук се намеси Дино:

— Според нас това е един тип, когото ние със Стоун арестувахме преди доста години, но все още не можем да го докажем с абсолютна сигурност. Станаха и други две убийства. През нощта, когато умря Сюзан Бийн, беше убита и Алма — секретарката на Стоун, на

следваща — вечер — една жена, която живее в съседство с къщата на Стоун в Търтъл бей.

— Това ми е известно — каза Бруъм. — И ти смяташ, че всички тези убийства са свързани със смъртта на Сюзан ли?

— Убиецът е единственото общо в тях — обясни Дино.

— Според нас през нощта на убийството на Сюзан някой е проследил Стоун от неговата къща до вас, а после е проследил Стоун и Сюзан до нейния блок. Влязъл е в апартамента ѝ, след като е видял Стоун да излиза. Смятаме, че престъпникът все още се е намирал в сградата в момента на завръщането на Стоун от ресторанта. Когато пристигнала патрулната кола обаче, вече е бил извън блока. Аз пристигнах там десет минути по-късно. Стоун беше съобщил за убийството на телефон 911.

— Да, да, зная това — каза Бруъм.

— Имаш ли други въпроси към мен, Мартин — попита още веднъж Стоун, стараяйки се гласът му да не звучи прекалено предизвикателно.

— Сега не ми идва нищо друго на ум.

— Ако у теб възникнат евентуални въпроси, с удоволствие ще дойда с адвокатата си в твоя кабинет, за да ти отговоря — добави Стоун.

— Оценявам тази твоя готовност.

— Обаче — продължи Стоун, — ако започна да чета в пресата, че аз съм заподозрян в убийство, ще бъда наясно, че това е дело на Дийкън, и без колебание ще отида при стария окръжен прокурор, познавам го от доста години. — Последното му твърдение си беше самата истина.

— Не вярвам да се стигне дотам — каза Бруъм, — но смятам, че ти е ясно — намери ли Дийкън несъответствия и празноти в показанията ти, ще ни се наложи да си говорим отново с теб.

— В показанията ми няма никакви дупки, защото представляват чистата истина — каза Стоун.

В този момент донесоха вечерята и тя ги спаси от притеснението да продължават този разговор. Дана Бруъм бързо смени темата.

— Вие не сте ли художничката, чиято изложба ще бъде открита в галерията на Бергман? — попита тя Сара.

— Да, аз съм. — отвърна Сара. — Откриваме я през следващата седмица. Мога ли да ви изпратя покана?

Дана веднага извади от чантичката си визитна картичка и я подаде.

— Виждала съм някои от вашите по-ранни работи и ще ми бъде много приятно да се запозная с последните ви картини. Бихте ли — ми казали нещо за тях?

— Ще представя моя „Тоскански цикъл“ — отговори Сара. — Последните шест години живях там и събрах нарисуваните пейзажи, натюрморти и портрети на хора от областта Кианти. — О, много обичам тази част от Италия.

Към масата им се приближи един келнер и прошепна нещо в ухото на Дино. Лейтенантът стана от масата, за да отговори на телефонното повикване. Докато говореше, Стоун не можа да прочете нищо по безизразното му лице. Когато се завърна на масата, всички впериха очи в него.

— Позвъниха ми от управлението — обясни Дино.

Имаме заподозрян, но проверката е показала, че има желязно алиби.

— Жалко — каза Бруъм. — За кого става дума?

— Казва се Мителдорфер. Преди дванадесет години ние двамата със Стоун го пратихме в затвора за убийството на жена му.

— Какво ви подтикна да го заподозрете?

— Станахме очевидци на убийството на жената, която живееше зад къщата на Стоун. Убиецът страшно приличаше на Мителдорфер отпреди дванадесет години. Самият Мителдорфер обаче вече не изглежда така.

— Странно — обади се Бруъм.

— И на нас ни се стори така. Затова поискахме да разберем дали някой негов роднина не е замесен в този случай. Не можахме обаче да открием такъв — поне до момента. От управлението сега ме информираха, че са разпитвали съседите му. Мителдорфер изглежда чист.

— Той извън затвора ли е?

— Не, но съвсем скоро предстои да го пуснат под гаранция.

— Искаш ли да му направя спънки в комисията по време на обсъждането за освобождаването му?

Дино поклати глава.

— Не изпитвам капка симпатия към него, но не разполагам с никакви уличаващи го факти. Ако стане така, че го освободят, а той след това потвърди подозренията ни, няма да ни е трудно да анулираме освобождаването му.

Бруъм остави вилицата на масата.

— Смятате, че ще излезе от затвора и ще продължи да убива, така ли?

Дино сви рамене.

— Не можем да го твърдим със сигурност. Засега той изглежда като еднократен убиец — убил е жена си в момент на ярост, когато е разбрал, че тя му изневерява. Досега тя беше неговият единствен враг.

— Ако не броим теб и Стоун — допълни Бруъм.

19

На следващата сутрин Стоун се обличаше, когато Сара откряна вратата на банята.

— Защо не ме заведеш някъде в провинцията през този уикенд?

— Къде в провинцията? — попита Стоун.

— Където и да е — махна с ръка тя. — Забравяш, че съм англичанка, че съм като английска роза — примигна игриво. — Нуждая се от често сливане с дърветата и тревата, за да поддържам живи тъканите си. Един селски хотел ще ми дойде съвсем добре.

— Ще взема кола под наем.

— Стоун, нали ми каза, че току-що си получил голям хонорар?

— Така е.

— Купи си кола тогава.

Стоун сви рамене, но се съгласи веднага:

— Дадено.

— Ама да е хубава, моля те.

— Слушам, госпожо.

— О, колко добро момченце си ми ти.

— Ами да, не съм ли добър?

— Нали точно това ти казах преди малко?

Тя излезе гола от банята, което накара Стоун да спре да се облича и да я заяпа безсрамно.

— А, сега никакви такива — спря го тя. — Имам да ходя до галерията, трябва да почна да окачвам картините, твоите симпатяги полицаи ме чакат в гаража. Да де, само единият е симпатяга.

Стоун поднови обличането.

— Вярно, Кели май не е най-приятната компания, нали?

— Направо си е лайно — отсече тя, след което си обу панталоните и нахлузи пуловера на голо.

— Искаш ли да говоря с Дино да го замени с друг?

— Трай си, Дино и без друго ни прави страхотна услуга. Ще се оправя с Кели.

— Би могла да се справиш и с мен — прегърна я Стоун.

Тя хвана ръцете му и ги задържа.

— За това ще говорим след като повече няма да съм: принудена да живея при теб — каза. — При това ще направим на някое приятно място, което да е неутрално и да не е близо до легло.

— Съгласен — отвърна той и я целуна бързо.

— Отивай да купиш колата — потупа го по гърба Сара.

Стоун слезе от полицейския автомобил пред магазина на „Мерцедес-Бенц“ на Парк авеню, като не забрави преди това да огледа внимателно улицата.

— Ще се позабавя — каза на полицаите.

— Тъй вярно! На ваше разположение сме — козирува му хитровато единият от тях.

— Да знаеш, Кракауер, че ще се отърва от теб при първата удобна възможност — отвърна му Стоун и тръгна към магазина.

Там бяха изложени половин дузина автомобили. Загледа се в новия SLK 230 — чудесна малка спортна кола кабриолет; прецени я като много готина, но все пак с твърде малки размери. Имаше и един седан S600 — голям, мощен и доста скъп, дори му се стори прекалено.

На най-видното място се въртеше моделът E320, от средните по размер мерцедеси, чудесен светлокафяв металик.

— Ще ми позволите ли да ви покажа нещо? — попита го изникналият досама него мъж.

— Интересува ме осемцилиндров вариант на тази кола — посочи Стоун към „Мерцедес E320“.

— E320 ли? Чудесен автомобил. Ако си го поръчате днес, ще ви го доставя до четири месеца.

— О, аз имах предвид да го взема още за днес, за следобед.

— Боя се, че нямаме такава възможност.

На Стоун му стана неприятно. Преди няколко месеца беше карал E320 под наем в Лос Анжелис и бе останал много доволен от колата. Посочи един голям седан с 12 цилиндри двигател и попита:

— Колко струва?

— Сто тридесет и седем хиляди, без данъците.

Стоун бързо вдигна ръка:

— Достатъчно, няма смисъл да ми изчислявате данъците.

— Много разумно от ваша страна — отвърна мъжът. — Почти веднага мога да ви осигуря един S500, 8-цилиндров.

— Какво означава почти веднага?

— До две седмици очаквам да пристигне.

— Не мога да ви отрека, че много успешно убивате импулсивното ми желание да си купя кола — иронизира го Стоун.

— Съжалявам, имаме много поръчки, колите не ни достигат.

Стоун се загледа навън през стъклото на витрината.

От една току-що спряла автоплатформа разтоварваха някаква черна кола. Видя как отвориха двойната ѝ врата четирима души избутаха автомобила в автосалона.

— А тази каква е? — посочи я Стоун.

— Това е нещо много специално — каза продавачът. — Моделът е E55, всъщност представлява E430, но е специална модификация на немския сервиз, който сглобява мерцедесите за нашия пазар. Обсидианово черен цвят и кожена тапицерия в превъзходен цвят на кафе.

Автомобилът доста приличаше на изложения E320, само беше малко по-нисък и семпъл.

— В какво по-точно се състоят различията при сглобяването?

Продавачът отиде до бюрото си и извади една папка.

— Тази кола е нещо много специално — каза, докато преглеждаше папката. — Двигателят е 5,2 литра, 8-цилиндров, 354 конски сили, тоест по-моцнен е от този на S500. Използвана е трансмисията на S500. Цялата кола е по-ниска, окачването е с подсилени амортизатори, със стабилизатори против преобръщане и пружини. Оборудвана е с широки колела, 2-профилни гуми и със спирачната система на SL600.

Стоун подсвирна леко.

— Стъклата са тонирани дотолкова, че пътниците в колата стават невидими за околните. А след като я докараха в САЩ, я изпратихме на експерт, за да я блиндира леко.

— И в какво по-точно се изразява това леко блиндиране?

Продавачът отвори една от вратите на колата и натисна някакво копче. Стъклото се прибра до половината.

— Можете да видите, че стъклата са много по-дебели от обикновените — около сантиметър и половина са всъщност, а вратите

и подът на каросерията са подсилени с леки, но изключително здрави материали от рода на кевлара. Така тя става неуязвима за стрелба от лекокалибрено оръжие, че дори и от по-тежкото автоматично оръжие. Е, не е в състояние да се опре на някоя базука или ръчна минохвъргачка, за тях е нужно цялостно блиндиране.

Стоун влезе в колата и я огледа.

— Имате спортни седалки, както и скрит антирадар — прошепна продавачът, озъртайки се да не го чуе някой, който открива полицейските радари и ги прави нефункционални. За повечето щати това е в рамките на разрешеното — добави с усмивка.

— Чудесна е — каза Стоун. — Каква е цената?

— Всъщност колата не е наша собственост — отговори продавачът, — принадлежи на вдовицата на един предишен наш клиент, южноамериканец.

— Тя защо е вдовица?

— Защото колата пристигна със закъснение от няколко дена и той не можа да я използва по предназначение.

— Искате да кажете, че е бил в друга кола, когато...

— Точно когато е имал нужда от защитата, която тази кола осигурява.

— Колко иска за нея вдовицата?

— Нещо в рамките на... — и продавачът назова една сума. — Сигурен съм обаче, че тя много иска да я продаде незабавно.

— Ясно — каза Стоун и провери дали не е забравил чековата си книжка.

— Колата е навъртяла около двеста километра, разполага с всички стандартни опции за S600 — продължи продавачът, — включително и мобилен телефон и отделен климатик за задната седалка. С всичкото допълнително тегло на екстрите и блиндирането достига сто километра в час за шест секунди, а и няма стандартното електронно ограничение на скоростта до 210 км/час.

— Каква е максималната ѝ скорост? — попита Стоун, стараяйки се да диша дълбоко и равномерно.

— Господ знае — отговори продавачът.

— Попитайте, моля, вдовицата, дали я удовлетворява офертата ми от... — и Стоун уточни каква сума е готов да плати. — Моля да ѝ предадете, че предложението ми е окончателно.

— Позволете ми да се обадя — каза продавачът и отиде към телефона на бюрото си.

Стоун пообиколи колата, погледна багажника и после вдигна капака на двигателя. Погледна вътре и ахна.

Не беше виждал по-голямо техническо чудо, остроумно вместено в нещо, което изглеждаше прекалено малка кола за толкова мощ. Освен това всички части блестяха.

Затвори капака и погледна колелата. Прецени, че сигурно са по-широки от нормалните с поне шест сантиметра, като задните бяха по-широки от предните, а гумите бяха от нископрофилните.

Продавачът се върна при него.

— Госпожата прие офертата ви — каза той, леко изпотен. — Как ще платите — в брой или с кредитна карта?

— В брой, изцяло — отговори Стоун, изваждайки чековата си книжка. — Кога ще мога да я откарам?

— Тя е готова. До половин час ще е изцяло ваша.

— Дали ще можете да ми осигурите и действащ номер на вградения мобилен телефон дотогава?

— Бъдете сигурен — изфъфли продавачът, за малко да остане съвсем без дъх.

Стоун караше влудяващо бавно в градския трафик. Зад него се движеше колата с двамата полицаи, а на седалката до него Сара усилено изучаваше инструкцията, получена като добавка към техническото описание на автомобила.

— Тук пише, че електрически задвижваните сенници на задните места са изработени от материал, който може да спре всеки летящ срещу него... — Спря да чете и попита: — Летящ какво?

— Просто летящ. Имат предвид куршум или шрапнел. — ... Който е успял да пробие задното стъкло — дочете тя, след което откри съответното копче на подлакътника и задвижи с него няколко пъти сенника нагоре и надолу. — Хитро — каза доволна. — А има ли вградени картечници като в колата на Джеймс Бонд?

— Не, разбира се. Явно не трябваше да ти казвам за допълнителното блиндиране.

— О, да знаеш колко ме радва това, че е блиндирана. Предизвиква едно такова приятно, топло вътрешно усещане... Ти сега накъде ме караш?

— Това е изненада.

— И колко ще трае тази изненада?

— Обикновено е по-малко от два часа, но сега имам намерение да спра за малко по пътя.

— И къде ще спреш за малко?

— В Осининг, щата Ню Йорк.

— Уф... Струва ми се, че е ужасно местенце.

— Доста от тамошните жители са на същото мнение.

— И защо ще спираме там?

— Искам да питам нещо един човек. — Стоун зави по западната магистрала и набързо остави потока от коли зад себе си. Натисна педала повечко и веднага усети как ускорението на колата го прилепи плътно към облегалката.

— Боже мили! — възкликна Сара.

— Точно така — каза Стоун, докато наблюдаваше как следващата ги полицейска кола ставаше все по-малка.

После натисна един от запаметените номера на мобилния телефон.

— Кракауер — отговориха му веднага.

— Благодаря ти, Кракауер — обади се Стоун. — Оттук нататък е моя грижа. Можеш да докладваш на лейтенант Бакети, че си ме извел невредим извън града.

— Ясно — каза Кракауер, — и гледай да не се връщаш.

Стоун изключи линията, задейства антирадарното устройство и се съсредоточи в управлението, внимавайки за полиция. Стори му се, че за по-малко от половината от обичайното време стигнаха до магистралата „Сомил ривър“, по която се насочи на север. Прекоси река Хъдсън по моста „Тапан 3“ и пое по нюйоркската автострада.

— Край това странично стъкло се чува слаб шум — каза Сара. — Струва ми се, че при колко... 120 км в час, не би трябвало да се чува нищо.

— Само, че ние се движим със 180 — поправи я Стоун.

— Уха! Няма ли да ни арестуват?

— Едва ли. — В този момент забеляза в лентата за насрещното движение пътен полицай, който направи обратен завой и тръгна след него. Докато ускори, за да го настигне обаче, Стоун вече беше намалил скоростта до разрешените 100 километра в час. Видя как полицаят започна да пипа нещо по таблото на автомобила си объркан и озадачен израз на лицето, след което направи отново обратен завой и отпраши в южна посока. — Блок. — каза на глас Стоун.

— Какво? — не разбра Сара.

— Току-що блокирах радара му.

— Аз пък си мислех, че неговият радар би трябва да те засече теб.

— Е, да, нормално би трябвало да стане точно както ти казваш.

Малко по-късно Стоун спря на паркинга за посетители пред затвора „Синг Синг“ и отиде на пропуската.

— Мога ли да ви помогна? — попита дежурният.

— Бих искал да говоря с капитан Варковски.

— Изчакайте. — Дежурният вдигна слушалката на телефона, каза нещо и я подаде на Стоун. — Говорете с него.

— Здравейте, капитане — приветства го Стоун. — Аз съм Стоун Барингтън, преди време идвахме тук с лейтенант Бакети.

— Не е възможно да ви забравя — отвърна хавливо Варковски.
— С какво мога да ви бъда полезен?

— Бих желал отново да се срещна с Хърбърт Мителдорфер. Имам само няколко въпроса към него.

— Боя се, че го изпуснахте.

— Изпуснал ли съм го? Да не е в града за покупки?

— Вчера Хърби беше освободен под гаранция.

— Разбирам. — Не беше особено изненадан. — Дали можете да ми дадете адреса, на който ще пребивава под наблюдение?

— Боя се, че не разполагам с неговия нов адрес.

— Бихте ли ми казали поне кой е наблюдаващият го офицер?

— Няма определен наблюдаващ офицер.

— Моля?!

— Освободихме го безусловно.

— Пуснали сте го на свобода безусловно? След кат има присъда за убийство? За първи път чувам подобно нещо!

— Е, да, рядко става така, но и това се случва. Хърби беше безукорен затворник, много полезен за директора на затвора и за мен самия. Психиатричната експертиза подчертава извода, че няма никаква вероятност той да престъпи отново закона.

— Значи просто сте го пуснали и се надявате да не се случи нищо лошо?

— Толкова по въпроса.

— И не ви е известен никакъв негов адрес?

— Абсолютно никакъв. Свободен е като волна птица.

— Благодаря, извинете за безпокойството.

— Не става и дума за безпокойство — отвърна му Варковски.

Стоун го чу как се изсмя доволно, докато затваряше телефона. Върна се при колата.

— Задачата е изпълнена изцяло, така ли?

— Почти — смънка Стоун. След като излезе от паркинга, подкара внимателно из града, очевидно търсейки нещо. Сравнително бързо го откри и намери място за паркиране наблизко.

— Ще изтичам за минутка — извини се Стоун.

— Скъпи, няма наистина толкова спешно са ти притрябвали канцеларски материали?

— Няма да се бавя. — Стоун излезе от колата и влезе в магазин с надпис КАНЦЕЛАРСКИ СТОКИ „ВИЛХЕЛМ“.

Зад щанда, близо до вратата, стоеше млада продавачка.

— Добър ден — поздрави Стоун. — Дали бих могъл да разговарям с господин Вилхелм?

— За съжаление, излезе за час-два, изпълнява доставки — отговори младата жена.

— Жалко — възкликна Стоун. Тръгна да излиза от магазина, но се върна. — От вас ли е пазарувал Хърбърт Мителдорфер материали за затвора?

— Хърби ли? Ами да. Беше един от най-добрите ни клиенти. Те двамата с господин Вилхелм често си говореха на немски.

— А колко често идваше в магазина ви?

— Ами, всъщност всеки божи ден, дори и тогава, когато затворът биваше блокиран.

— Всеки ден е купувал канцеларски материали за затвора?

— Е, не чак толкова. Първо идваше да си приказват с господин Вилхелм, а после започна да работи тук.

— Работил е за господин Вилхелм ли?

— Не, не за него, господин Вилхелм просто му даде под наем помещение за офис. Той си имаше тук компютър и какво ли още не.

Стоун взе да примигва, мъчейки се да осмисли думите ѝ.

— Известно ли ви е, че вчера е бил освободен от затвора?

— О, разбира се. Хърби беше вчера тук, прибра си нещата и си взе довиждане.

— А много неща ли имаше?

— Ами, няколко чекмеджета с папки, компютъра принтера, горедолу това беше всичко.

— Бихте ли ми позволили да хвърля един поглед на помещението, в което е работил?

— Негов приятел ли сте?

— Днес дойдох специално да го видя, но в затвора разбрах че са го освободили.

— Разбира се, можете да погледнете, елате с мен.

Стоун последва младата жена покрай складираните пакети, хартия и кутиите с канцеларски материали до стая в срещуположния край на магазина. Жената я отключи и се отдръпна.

— Ето тук работеше.

Стоун огледа мебелите в стаята — бюро, стол и малко канапе с кожена тапицерия.

— Имате ли някаква представа каква е била работата му тук? — попита той.

— Ами, знам, че търгуваше със стоки. Не знам да е правил нещо друго.

Стоун втренчи поглед в жената.

— Искате да кажете, че е играл на стоковата борса, така ли?

— Е да де, търгуваше много активно, всеки ден прекарваше пред компютъра и говореше по телефона с брокера си. Научи и нас с господин Вилхелм на много полезни хитрини и ние наистина си докарахме печалби. Стана ми мъчно, когато Хърби си замина.

— Благодаря — каза Стоун.

— Заповядайте пак при нас. Да предам ли на господин Вилхелм, че сте идвали?

— Не, едва ли има смисъл. Впрочем, дали знаете новия адрес на Хърби?

— Съжалявам, не. И господин Вилхелм не го знае, Хърби само ни каза, че отива някъде на запад.

— Колко далеч на запад?

— Не зная, наистина, каза ни само, че ще ни се обади, след като се установи някъде.

— Разбирам. Разкажете ми как Хърби си прибра компютъра и чекмеджетата с папките.

— Дойде един човек с пикап. Предполагам, че го беше наел.

— Този пикап имаше ли надпис с името на фирмата?

— Не, беше обикновен, черен.

— Можете ли да ми опишете външността на шофьора?

— О, съжалявам, не му обърнах особено внимание, обслужвах клиенти в момента.

— Още веднъж, много ви благодаря за помощта — сбогува се Стоун. Докато се връщаше към колата, го измъчваше въпроса за какъв

дявол „Синг-Синг“ ще пуска всеки ден един затворник, който да прекарва следобедите си в борсови спекулации.

— Всичко ли свърши? — попита го Сара в колата.

— Дори себе си довърших — унило отвърна Стоун. А сега?

21

Влязоха в щата Кънектикът по 1–84, а при Саутбъри Стоун зави по междущатската магистрала и продължи в северна посока. Колата се държеше като жива, прилепваше се към шосето на завоите и бурно ускоряваше по правите участъци.

— Кога ще разбера къде отиваме? — попита Сара.

— Когато пристигнем — отвърна Стоун. — А сега се наслаждавай на пейзажа, нали природата освежаваше тъканите ти, забрави ли какво ми каза?

— Че аз и в момента ги усещам как пулсират.

В Удбъри Стоун сви наляво по магистрала 47 и след малко влязоха в община Вашингтон.

— Охо, Вашингтон — зарадва се Сара, — преди години съм идвала тук на разходка. Беше чудесно!

— Много се радвам, че го харесваш — каза Стоун зави по път, обозначен с табелка ХОТЕЛ „МЕЙФЛАУЪР“. После минаха покрай едно езеро, изкачиха се по стръмен склон и малко след това спряха пред хубава сграда, облицована е дърво.

— Това е чудесно местенце — каза Сара, — как си го открил?

— Не беше много трудно — отговори Стоун. — Миналата година писаха в едно списание, че е най-добрият провинциален хотел в Америка. Изрязах си статията от списанието.

— Добро хрумване.

Един младеж пое багажа им и ги отведе в приятно обзаведен апартамент, с изглед към цветните градини зад хотела.

— Имате ли запазена маса за вечеря, господине? попита пиколото.

— Нямам. Ще ми направите ли тази услуга — да резервирате маса на мое име за 20 часа?

— Разбира се. За ресторанта трябва да сте със сако, може и без вратовръзка.

— Благодаря. — Момчето получи щедър бакшиш и излезе. — Е — обърна се Стоун към Сара, — имаме два часа до вечерята, ще се позабавляваме ли през това време?

Тя се хвърли в прегръдките му.

— На мен ми трябва час за душ и обличане. Това означава, че разполагаме с цял час време за свободна програма, без надзор.

Стоун промърмори, докато я целуваше:

— Без надзор?!

— Е, не съм без хич — отвърна Сара, започнала да го разкопчава, — аз ще упражнявам надзора.

Освежени и изцяло отпуснати, слязоха за вечеря в седем и половина и заеха една маса до прозореца в приятния бар-ресторант.

— Спокойно мога да си живея тук — каза Сара, — тази маса и леглото горе ще ми бъдат напълно достатъчни.

— Е, чувал съм и по-лоши идеи — кимна Стоун.

До тях изникна млада келнерка.

— Ще желаете ли нещо за пиене, господин Барингтън?

Стоун погледна Сара.

— Един коктейл с водка, силно охладен и леко подсладен — поръча тя.

— Нека бъдат два — добави Стоун.

Малко след това, когато вече отпиваха от прозрачната бледозеленикава течност от чашите си, келнерката се появи отново.

— Търсят ви по телефона, господин Барингтън. Идете до рецепцията, ако обичате.

— Извинявай — каза Стоун на Сара и взе чашата със себе си. Отправи се към предното фоайе, където му показаха телефонната кабина. — Ало?

— Аз съм, Дино. Разбрах, че караш нещо убийствено...

— Това е самата истина, ще ти го покажа в началото на другата седмица.

— Добре. Как мина с Мителдорфер?

— Не мина.

— Да не би Варковски да ти е попречил да се срещнеш с него?

— Нямаше с кого да се срещна.

— Не загревам.

— Пуснали са го.

— Освободен под гаранция?

— Не, освободен е безусловно.

На Дино му потрябва доста време, за да проговори.

— Я го виж ти, малкото лайно! Сигурно доста се е подмазвал на Варковски през тези дванадесет години.

— Не бих се учудил. Ходих до магазина, от който е купувал канцеларски стоки за затвора, и разбрах, че там Мителдорфер си е имал офис.

— Офис?! За какъв дявол?

— Точно така реагирах и аз. Продавачката ми каза, че е държал там компютър и се е занимавал с борсови операции.

— Виж го ти! Обзалагам се, че знам за кого.

— За Варковски.

— Съвсем прав си, но не изключвам да е участвал началникът на затвора.

— Продавачката се похвали, че и на нея, и на собственика на магазина е помагал с тънки съвети.

— Да си чувал нещо подобно досега?

— Никога през живота си.

— Е, и къде е сега Мителдорфер?

— Никой не знае. Или поне така твърдят всички. Според дамата от магазина, казал само, че тръгва на запад.

— Божичко! Дано да е така — каза Дино. — Хич не ми се ще да се срещам отново с този тип.

— Някой е отишъл до магазина с черен пикап и му помогнал да си изнесе компютъра и папките.

— Не му липсват приятели, значи.

— О не, поне докато е жив Варковски. Не бих се учудил ако именно капитанът му е помогнал за преместването. А ти какви новини имаш?

— Накарах двама инспектори да прегледат всички разследвания, които заедно с теб сме водили като партньори. Почти всички, които сме пратили на топло, са все още в затвора.

— Нещо около нашия човек?

— Скрил се е. Мисля, че си ближе раните, нанесени от Мери Ан. С превръзка на ухото всеки ще го забележи.

— И ние не видяхме някой да ни следи, когато се измъквахме от града.

— Да, така твърди и Кракауер.

— А пък щом излязох на магистралата „Уестсайд“, направо никой не можеше да ме задмине.

— Какво чудо караш?

— Почакай и ще го видиш с очите си.

— Как е хотелът?

— Прекарвам си страхотно, като изключим факта, че сега говоря с теб, вместо със Сара.

— Чао тогава.

— Чао! — Стоун затвори телефона и се върна на масата.

— Дино беше, нали? — попита Сара.

— Той.

— Значи е знаел преди мен къде ще прекараме уикенда?.

— Че аз да не съм имал намерение да поднасям изненада на Дино?

— Добре казано.

— Гладна ли си?

— И още как!

— Госпожице, донесете листа за храната и вината, ако обичате.

Ометоха до шушка пушената съомга, печения фазан и бутилката хубаво каберне и заситени, се качиха в апартамента си.

След като се любиха, Стоун се разнежи:

— Много ми е приятно с теб. Бих искал да си до мен постоянно.

— Моля се на Бога това да не е предложение — каза тя, повдигайки главата си от рамото му.

— Не е, все още.

— Но не задълго, така ли?

— Твоя воля — въздъхна той, — но бих искал да ти припомня, че поне формално ти нямаш дом.

— И кой е виновен за това?

— Аз, вината е изцяло моя. И за да я изкупя, ти предложих легло... по-точно дом.

— При това много хубава къща — каза Сара, — тя беше направо в развалини по времето, когато отпътувах за Италия.

— Как смяташ, дали ще се чувстваш в нея като у дома си?

— Мисля, че с теб ми е уютно.

— Е, значи всичко е наред.

— Напротив.

— Какво?

— Нали знаеш — аз съм момиче от провинцията, на мен ми трябва къща извън града.

— И къде да бъде?

— Само не в Хамптън, на тамошните хора съм се нагледала достатъчно.

— Тогава къде?

— Защо не тук, харесва ми?

— Не мисля, че този хотел ми е по джоба. Не мога го платя, дори и да взема кредит.

— Тогава ще ме устрои една обикновена къща, не много голяма, нещо като хижичка.

— Не звучи зле — съгласи се той. — Защо не потърсим утре някой агент на недвижима собственост?

— Сериозно ли го казваш, Стоун?

— Да не мислиш, че го казвам само защото ме прие в леглото си?

— Да.

— Значи си продажно момиче.

— Ще видим утре сутринта — промърмори тя и притисна голото си тяло към неговото.

Стоун заспа с една-единствена мисъл в главата — къде ли би могъл да се намира в момента Мителдорфер?

Стоун седеше в джипа на мястото до шофьора и се опитваше да не заспи. Зад волана на черния „Рейндж роувър“ беше Каролин Клем, агент на недвижими имоти. До този момент им бе показала около дузина къщи; всичките хубави, но все с нещо не подхождаха. Сара дремеше на задната седалка. Колата спря рязко и окончателно разсъни Стоун.

— Какво ще кажете за тази? — попита агентката.

Стоун огледа къщата отпред — много голяма и красиво облицована с дърво.

— Ключът е в джоба ми — подканващо изрече Каролин.

— За Бога — изпъшка Стоун, — не искам да обикаляме всички къщи, които се продават, а да гледаме само онези, които отговарят на възможностите ми.

— Не става дума за тази — поясни Каролин, — погледни онази там, Стоун се обърна надясно, както му сочеше агентката.

Там имаше умалено копие на първата къща.

— Голямата я наричат „Скалите“ — обясни Каролин, а малката е построена като къща за пазачите при входа на имението.

— Хайде да я разгледаме — предложи Стоун.

Каролин паркира колата на алеята, зад редицата от вечнозелени дървета, които частично закриваха къщата откъм пътя. Беше дървена, във викториански или в стил „красица Ана“, с кула, която заемаше половината от фасадата.

— Две спални, две бани, отделна тоалетна, гараж и приятен малък басейн зад къщата — изрецитира Каролин, слезе от колата и ги поведе по алеята към входа.

Когато влязоха вътре, Стоун и Сара се оказаха в по-просторно помещение, отколкото бяха очаквали. В далечния край блестеше модерно обзаведена кухня, дървеният под бе излъскан наскоро.

— Строена е през 1889 г., едновременно с голямата къща — обясняваше им Каролин, — но когато първоначалният им собственик

се преместил, ги продал отделно една от друга, така че „Скалите“ е сменила оттогава двама-трима собственици.

— Да се качим на горния етаж — предложи Сара.

Изкачиха се по хубаво изработено стълбище до голяма спалня с баня и една по-малка, само с душ. Надникнаха в шкафовете за дрехи и отвориха прозорците, за да видят гледката — към голямата къща и към училището оттатък улицата. После се върнаха на партера.

— Цялата тази част на града се нарича Грийн — обясни Каролин. — Тя е най-старата и най-търсената сега.

— Колко искат за къщата? — попита Стоун.

— В това отношение сте истински късметлии — отвърна Каролин, — защото собствениците ѝ се развеждат и бързат да я продадат. Просто искат да вземат парите и да си ги поделят. — После им каза цената.

Стоун погледна въпросително Сара и видя как тя едва доловимо кимна. После се обърна към Каролин и назова своята оферта — с двадесет процента по-ниска от исканата цена.

— Позволете ми да се обадя от телефона на горния етаж — каза Каролин.

Когато останаха сами, Сара сграбчи Стоун за реверите:

— Ако ти не беше се съгласил да я купиш, аз щях го направя! Къщата е направо страхотна, отгоре на всичко е и току-що ремонтирана.

— Има какво още да се направи, но това вече бих могъл да свърша и сам — засмя се Стоун.

— Отзад видях малка, но очарователна градина. Даваш ли си сметка какво означава това за една англичанка като мен?

— Мога да си представя. Цялата градина е само твоя.

Каролин слезе по стълбите.

— Как мислите да плащате — в брой или на вноски?

— Мога да платя в брой — отговори Стоун.

— Добре, това решава сделката. Къщата е ваша, ако вдигнете с десет процента предложението си и се съгласите всички формалности да приключат за две седмици.

— Съгласен — каза Стоун.

— Тогава да вървим в офиса ми, да напиша офертата — каза Каролин и ги поведе към колата. — За вас остава само следващия път

да дойдете у нас на вечеря. Ще ви запозная с доста хора.

Два часа по-късно собствениците върнаха по факса подписания договор. Стоун го прибра в джоба си и попълни чек за прилична сума като предплата.

— Нима наистина всичко се уреди толкова бързо? — попита Сара.

— Нали виждаш.

— Как така се нави да я купиш?

— А ти не беше ли навита?

— Бях, ама...

— Е, аз просто те изпреварих. От доста време насам си мислех за къща в провинцията, а по тия места идвах преди година-две с... една позната.

— Коя ли е тя? — игриво попита Сара.

— Казва си Аманда Дарт.

— Авторката на клюкарската колонка? Дето я застреляха пред хотел „Плаза“?

— Същата.

— Разбра ли се кой я е убил?

— Досега няма нито един арестуван по случая.

Стоун сви рамене.

— Възможно е. Историята обаче така и ще си остане неразплетена.

— Защо?

— Защото убийците й явно са се постарали да не бъдат разкрити.

— Нали къщата, която купи преди малко, не е принадлежала на Аманда Дарт?

— Не е нейна. Дори не помня със сигурност къде живееше тя. Бил съм в нея само един-два пъти, минаваше се по някакъв черен път.

— Не си ми казал, че си бил във Вашингтон и преди.

— Не си ме питала.

— Дали някога ще успея да проникна във всичките тайни гънки й скрити местенца из дяволската ти глава?

— Да не дава Господ! — отвърна Стоун.

— Трябва да се поогледам за мебели и завеси.

— Слушай, Сара — каза Стоун, — все още трябва да внимаваме.

— Парите ли имаш предвид?

— Твоята безопасност.

— Защо? Нали заподозреният престъпник е потънал вдън земя?

— Да, но не знаем точно къде. Засега, че дори и за по-дълго време, не казвай никому за тази къща.

— На мен пък ми се ще да разтръбя на всички.

— Недей, изчакай да отмине опасността. А сега за обзавеждането — мисля да купим в града легло и някои други най-необходими неща. Наблизо има доста магазини и антиквариати.

— Приятно ми е да го чуя.

— И още нещо.

— Какво?

— Притеснен съм за изложбата ти. Давам си сметка, че е много важна за теб, но какво ще кажеш да я отложиш или да се откажеш от нея?

— Да не си луд? Бергман вече е разпратил поне хиляда покани.

— Вчера минах с колата покрай галерията. На много открито място е, особено откъм Медисън авеню. Щях да се чувствам много по-спокоен, ако се намираше на коя по-закътана улица.

— Разбери ме добре, Стоун — унищожително го изгледа тя. — Няма да се съобразявам с някакъв си маниак който е решил да ни преследва. Виж какво ще ти кажа: живяла съм в Лондон по времето на най-многобройните бомбени атентати на ИРА. Веднъж вечеряхме с родителите ми в малък ресторант в Челси и съвсем наблизо избухна взрив, поставен в паркирана лека кола. Ние, естествено, се хвърлихме по очи на пода, но след като пушилката от експлозията се разсея, татко си поръча чаша кафе — вместо отнесената от взрива — и си го допи спокойно. „Никога, никога да не позволяваш на хора като тези да променят битието ти“, така ми каза татко.

Оттогава насетне съм се придържала и ще се придържам към това. И сега нямаше да напусна апартамента на моите приятели, ако не бях толкова нетърпелива да се окажа в едно легло с теб.

— Е, това си е направо страхотна причина — каза Стоун.

— Нека ти е ясно — няма да се откажа от изложбата си.

— Разбирам. Но все пак се надявам, че и на теб ти е ясно — ще трябва да направя всичко по силите си, за да сведа до минимум рисковете покрай изложбата ти.

— С удоволствие ще те запозная с Бергман, пък вие се разбирайте за другото.

— Ще се радвам да се срещна с него.

Пристигнаха в хотела и се качиха в апартамента си, за да се приготвят за вечеря.

— Днес беше един чудесен ден — каза Сара, докато пълнеше ваната.

— Има и по-лоши неща от това да ходиш на оглед с агент на недвижими имоти, който си разбира от работата.

Тя влезе във водата.

— Идваш ли при мен?

— И още как! — Веднага прекрачи ръба на ваната.

Мисълта за галерията на Бергман обаче не излизаше от главата му.

Таксито докара господин и госпожа Мензиес до жилищния блок на Парк авеню.

За първи път се прибираха заедно в апартамента си. Госпожа Мензиес беше привлекателна жена, скоро прехвърлила петдесетте години, с костюм от „Шанел“ и грижливо фризирана леко посребрена коса.

Господин Мензиес изглеждаше две-три години по-възрастен от съпругата си, носеше качествен, но малко демодиран костюм.

— Да знаеш колко съм нервна — въздъхна госпожа Мензиес. — Надявам се да ти хареса.

— Успокой се, мила — потупа я по ръката господин Мензиес. — Изцяло се доверявам на вкуса ти.

Портиерът посрещна радушно госпожа Мензиес.

— О, Джеф — каза тя, — да ти представя господин Мензиес. Той беше в чужбина, когато купих апартамента, — и днес идва за първи път тук.

— Приятно ми е, господин Мензиес — ръкува се Джеф.

— Сигурен съм, че ще ви хареса.

— Аз също, Джеф — отвърна усмихнат господин Мензиес.

— Кажете, ако има с какво да ви помогна — предложи услугите си Джеф.

— Скъпи — почти шепнешком каза госпожа Мензиес на съпруга си, — Джеф много ми помогна при пренасянето.

— Много благодаря, че си помогнал на жена ми, Джеф — топло изрече господин Мензиес и мушна в ръката на портиера стодоларова банкнота.

Изкачиха се на четвъртия етаж и излязоха от кабината на асансьора. Госпожа Мензиес подаде ключа на съпруга си и го помоли притеснено:

— Ти отключи.

— Разбира се, скъпа. — Мензиес отключи, отвори широко вратата и пропусна съпругата си да влезе. Още от пръв поглед остана поразен колко топлина, уют и красота бе вложила тя в обзавеждането и украсяването на апартаментата. Следваше я от стая в стая и одобряваше нейния избор, а от време на време съзираше и по някоя картина или мебел, които бе избирал сам преди години.

Шест стайният апартамент бе идеален за бездетни съпрузи на средна възраст. От прозорците се откриваше гледка към парка и надолу по Парк авеню. — Сигурно ще е много красиво по Коледа — каза той, — с тези дървета по дължината на целия булевард.

— Точно така ми казаха и на мен — отвърна тя, — но ще трябва да почакаме няколко месеца, докато се уверим сами.

Мензиес улови ръцете ѝ.

— Мила моя, направо не намирам думи, за да изкажа колко съм ти благодарен за красиво обзаведения апартамент. Имам чувството, че винаги сме живели тук с теб. — И я целуна нежно.

— За мен беше истинско удоволствие да направя това за теб — каза с усмивка госпожа Мензиес. — Изпълних и всички останали твои заръки. Искаш ли да пийнем по нещо и да си поговорим?

— Чудесна идея — откликна Мензиес. — Може ли за мен да бъде мартини? Толкова отдавна не съм пил мартини. — Настани се удобно на дивана във всекидневната, докато жена му се насочи към барчето с напитките. След малко донесе върху поднос две чаши мартини и сандвичи-хапки, които бе приготвила за завръщането на съпруга си. Остави мартинито си на масичката за кафе, за да вземе една голяма папка.

— Тук са документите — обясни, — всичките са в идеален ред. Това са документите за придобитата собственост върху апартаментата, ето банковите документи и декларациите на брокерите по сделката, всичко съм подредила хронологически. Ето паспортът и подадените документи за получаване на шофьорска книжка. Имаш определен час за изпит по управление на автомобил — утре, в три следобед.

Мензиес хвърли едно око на документите и възкликна:

— Направо си чудесна! Направила си го точно както исках. А сега, мила моя, какво ще кажеш за твоите неща?

— И там направих всичко, както го искаше ти. От стария си апартамент не съм пренесла тук нищо, дори и една чаша за чай.

— Надявам се, че си оставила стария апартамент в пълен ред, нали?

— Абсолютно. В него няма нищичко ново; само старите ми вещи, които съм си наумила да даря на Армията на спасението.

— А сега, мила, кажи ми най-важното — казала ли си на някого, че се преместваш тук?

— Никой не знае.

— А да си направила нещо, с което да подскажеш на твоите приятели или на съседите, че се каниш да се преместваш?

— Изобщо не подозират.

Той я потупа по бузата и я целуна отново.

— Добро момиче! — каза и гаврътна мартинито си. — А сега, моля да ме извиниш, но имам да свърша малко работа в кабинета.

— Тъкмо ще приготвя нещо за вечеря — съгласи се тя.

— О, недей. Запазил съм маса в един много добър ресторант. Искам да те изненадам. Нали ще бъдеш готова към осем часа?

— Разбира се! Направо нямам търпение. Хайде, върви да си свършиш работата, а аз ще гледам сериала по телевизията, следя го редовно.

— Чудесно. — Мензиес събра документите и се оттегли в приятния си кабинет, където бяха подредени събираните години наред книги. Затвори вратата, постави документите на бюрото, седна зад него и набра един телефонен номер. — Тук съм — каза на мъжа, който се обади отсреща. — Да, всичко е наред. Бъди долу след... — хвърли поглед върху часовника си — точно след 45 минути. — После се зае подробно да изучава всичките документи.

Всичко беше точно. Погледна копието от финансовия отчет за последните седем години. Плащанията по всички сметки бяха направени своевременно. Прочете и отчета за борсовите операции, независимо че го знаеше наизуст до най-малката подробност. Сметката му към края на миналия месец възлизаше на петнадесет милиона и нещо, а и след тази дата акциите се бяха повишавали. При мисълта за натрупаното състояние буквално го заля задоволство.

Върху бюрото лежеше днешният „Уолстрийт джърнъл“. Мензиес го сгъна и потърси в едно чекмедже плик.

Намери го точно там, където я бе помолил да сложи пликовете, и си каза наум: „Тя е наистина прекрасен организатор.“ Постави

вестника в плика, затвори го и го залепи, след това написа За г-н Смит и адрес. Погледна колко е часът и се върна във всекидневната.

— Скъпа — каза, — искам да те помоля да свършиш още нещо, ако не възразяваш.

— Не, Хърби — отговори тя, — нямам нищо против.

— Ей! — възкликна той и вдигна предупредително пръст.

— О, да, извинявам се, Хауърд.

— Ха така, недей да забравяш. Хайде ела, докато слизаме, ще ти обясня за какво става дума. — Излязоха от апартамента и се качиха в асансьора. — Вземи този плик.

Тя пое плика и прочете За г-н Смит.

— Така, написал съм и адреса, в Лонг Айлънд Сити.

Поръчал съм ти кола и шофьор. Искам от теб да занесеш плика на този господин и да му го оставиш срещу разписка. Срещу разписка — това е особено важно.

— Каква разписка? — попита тя.

— Нека напише: „Получих плик с документи от г-н Мензиес“, и да го подпише с пълното си име — Франклин П.Смит.

— Разбирам — каза тя. В този момент стигнаха във входното фойе.

— Ще искате ли да ви намеря такси, господин Мензиес? — попита портиерът.

— Не, Джеф, благодаря. Мисля, че колата вече трябва да ни чака... да, ето я — и махна с ръка към един спрял черен линкълн, който по нищо не се отличаваше от хилядите подобни в града. Шофьорът имаше превръзка над лявото си ухо. Мензиес отвори вратата на колата и жена му се настани вътре. — Шофьорът знае адреса и ще те придружи до апартамента на получателя. Ще се видим след около час, скъпа.

— Разбира се, мили — каза тя и му махна с ръка.

Колата потегли.

Мителдорфер — сегашният Мензиес, се обърна и се върна в блока. От гърдите му се откъсна дълбока въздишка. Чувстваше се истински свободен, след като се беше погрижил и за тази малка подробност. Сега вече можеше да довърши няколкото останали дреболии и след това да започне новия си живот. Но първата точка от плана беше да нанесе болезнения удар.

В понеделник сутринта Стоун първо се обади на Бил Егърс от „Удман и Уелд“.

— Добро утро, Бил. Дали някой от вашите сътрудници не би могъл да оформи една моя покупка на недвижим имот?

— Разбира се, Стоун. За жилище или за търговия стана дума?

— Жилище. Купих къща в Кънектикът.

— Ти? Стопроцентовият гражданин?!

— И аз обичам да щрапам бос по тревата от време на време.

— Подушвам, че е замесена жена.

— Имаш страхотен нюх.

— Бих искал да се запозная с нея.

— И това ще стане скоро. Разбрали сме се да приключим сделката до две седмици.

— Заем за изплащане ли искаш да ти уредя?

— Не, плащам в брой.

— Значи ще погълне миналогодишния голям хонорар от делото на Алисън Манинг.

— Няма да отиде целият.

— Ще дам на Бари Мандел да ти свърши работата.

Той ще ти се обади, за да му съобщиш името на адвоката на продавача, и ще поеме нещата в свои ръце.

— Много съм ти благодарен. Бил.

— Да се видим на един обяд?

— Боя се, че през тази седмица няма да мога. Ще ти се обадя — и затвори телефона. Допълни наум: „Не и преди да приключи тази история. Безсмислено е отново да подлагам на риск приятелите си.“

Стоун влезе в галерията „Бергман“ на Медисън авеню и попита на рецепцията за Едгар Бергман. Собственикът на галерията, нисък мъж с приятен вид и много добре скроен костюм, излезе веднага от кабинета си.

— Вие ли сте господин Барингтън?

— Да — отговори Стоун. — Предполагам, че Сара Бъкминстър ви е предупредила за идването ми.

— Да, обади ми се. Разбирам, че имате опасения във връзка със сигурността.

— Така е. Неотдавна беше направен един опит за атентат срещу нея. Аз възприемам нещата сериозно и искам да бъда сигурен, че инцидентът няма да се повтори.

— Разбирам ви, естествено. — Бергман изрече фразата с вид, който показваше, че изобщо не е наясно за какво става дума. — Бих искал да ви уверя, че като галерия, която много често приютява произведения на изкуството за милиони долари, ние сме взели редица мерки за сигурност. За това настоявах и застрахователите ни.

— Бихте ли ми показали галерията? — помоли Стоун.

— Имайте предвид, че повече се притеснявам за личната сигурност на Сара, а не за евентуална кражба.

— Естествено. Нека да ви покажа първо задния вход на галерията — каза Бергман и даде знак на Стоун да го последва. В далечния край на галерията имаше врата, която водеше към вход с излаз на малка уличка. — Мисля, че Сара би могла да го използва при пристигане и тръгване. Оттук се минава покрай задната страна на съседния бутик. И двете врати — както тази към улицата, така и вътрешната към галерията — са метални, с бронирани стъкла.

— Това е добре — каза Стоун. — Ще се възползваме от този вход и ще поставим полицаи да го охранява. Няма да е лошо да съставите списък на хората, които ще минават през този вход вечерта на откриването.

— Добре.

— А сега мога ли да видя главния вход на галерията?

— Естествено, елате с мен. — Бергман прекоси обратно залата. — Това е — посочи той входната врата.

Стоун забеляза, че рамката на вратата е изработена от неръждаема стомана.

— А какво ще кажете за стъклото на витрината?

— То е от възможно най-добре блиндираните стъкла с подобен размер — отговори Бергман. — Необходимо е да взема мерки срещу крадци на картини или скулптури.

— То има ли някакво покритие?

— Не, мисля, че няма. Всъщност... не съм съвсем сигурен, не разбирам какво имате предвид.

— Има такива покрития, които могат да бъдат залепени като тапет. Те са съвършено прозрачни, но придават допълнителна здравина на стъклото и не позволяват то да се пръсне на режещи парчета. Ако искате, мога да ви насоча към човек, който да го осигури.

— Като отчитам дадените гаранции при поставянето на това стъкло, аз съм удовлетворен напълно от него и смятам, че в този си вид то предоставя идеална защита.

— Ваша воля — каза Стоун, опипвайки с пръсти плътните завеси зад витрината. — От какъв материал са?

— Обикновена вълна. Използвам ги, докато подреждаме поредната изложба и в галерията цари бъркотия.

— Разбирам. Сара ми каза, че сте разпратили голям брой покани.

— Така е, използвах най-дългия си списък.

— Изисквате ли потвърждение за присъствие на откриването?

— Да, но би следвало да отчитате, че доста хора идват и без да са изпратили потвърждение.

— При това положение можете ли да предоставите списъка с поканените на служителя, който ще ги посреща на вратата; за да може да проверява пристигащите?

Бергман се смръщи.

— Не ми се иска да правя нещо, което само ще затрудни и забави влизането на гостите. Нали ще се натрупа опашка отвън покрай блока, докато някой на входа ги търси в списък от 1200 имена.

— Ясно. Кажете ми, моля, имате ли служител, който може да разпознае повечето от гостите ви?

— Съпругата ми ги познава — отговори Бергман. — Естествено, аз ще бъда длъжен да съм сред гостите, но тя би могла да стои на входа, докато идват поканените. Предполагам, че би могла да даде знак на полицаия, в случай че види непознато лице. И все пак, не съм съгласен жена ми да стои през цялото време на входа.

— Това е добра идея — одобри Стоун. — Охраняващият полицаи ще разполага с портрета на нашия заподозрян, но не мога да гарантирам за точността на портрет по описание.

— Ще говоря със съпругата си — предложи Бергман. — Предполагам, че някой ще придружава Сара през цялата вечер.

— Ще бъда неотстъпно до нея — каза Стоун.

— Вие полицай ли сте, господин Барингтън? Определено не ми приличате на такъв.

— В момента — не, но по-рано работех като такъв. Сега съм адвокат. Отношенията ни със Сара са лични. На горния етаж какво има?

— Деловодство, експедиция и канцелария — отговори Бергман.
— Аварийният изход и всички прозорци са защитени срещу опити за проникване с взлом отвън.

Мобифонът в джоба на Стоун звънна и той протегна ръка на галериста.

— Благодаря ви, господин Бергман. Няма да ви отнемам повече време.

— Няма защо — стисна ръката му Бергман. — Нали и двамата искаме да гарантираме сигурността на Сара. Приятен ден.

— Приятен ден и на вас — Стоун се насочи към вратата и извади мобифона си. — Ало.

— Аз съм, Дино. Трябва да се видим.

— Какво ще кажеш да обядваме заедно? Намирам се съвсем близо до „Ла Гулу“.

— След десет минути — каза Дино и изключи телефона.

Стоун прибра мобифона в джоба си, излезе на тротоара и пое към центъра.

„Ла Гулу“ беше моден ресторант на Медисън авеню. Постоянните му клиенти бяха красавци и красавици, и хора, които държаха да бъдат забелязани в компанията им. Стоун не беше от постоянните посетители, но успя да получи маса на прилично място. След като поръчаха, Стоун се обърна към видимо загрижения си приятел:

— Какво е станало, Дино?

Лейтенантът отпи от чашата с минерална вода.

— Спомняш ли си Елоиз Енцберг?

— Кого?

— Жената, с която Мителдорфер е имал редовна кореспонденция, работила е с него.

— А, да, твоите хора разговаряха с нея, след посещението ни в „Синг Синг“, нали?

— Да. Но тогава нито от нея, нито от съседите ѝ научихме нещо.

— Та какво е станало с нея?

— Вече нищо няма да ѝ се случи.

— Какво?

— Тази сутрин трупът ѝ е бил изваден от водите на Ист Ривър. Нали е била държавен служител, разполагаме с отпечатъците ѝ.

— Подозирате ли някого?

— Все същия човек.

— И защо би я убил? — попита Стоун.

— Вероятно я е използвал да му свърши някоя работа и след това се е отървал от нея.

— Но за какво я е използвал? Нали е бил в затвора?

— Представа нямам.

— Причината за смъртта?

— Прерязано гърло.

— Звучи познато, а?

— Дори прекалено. Но има и нещо друго.

— Какво?

— Облечена е в костюм от „Шанел“.

— Може пък да е била заможна жената.

Дино поклати отрицателно глава.

— Доколкото знаем, миналата година се е пенсионирала преждевременно; живяла е само от пенсията си. Не ми се вярва да е била много голяма.

— Тоест не би могла да си позволи костюм от „Шанел“.

— Точно така, освен ако не го е купила много изгодно от магазин за дрехи втора употреба.

— Кой би могъл да твърди, че не е станало точно така? Съжалявам, но ми се струва безсмислено Мителдорфер да убива жената, от която е видял само добро в продължение на толкова години. А ако си прав за нейните доходи, парите са изключени като мотив за убийството.

Донесоха им поръчаните ястия и двамата започнаха да се хранят, потънали в размисли.

— Е, кажи нещо за новата си кола — обади се след известно време.

Стоун му описа как си я е купил.

Приятелят му се засмя.

— Досега не съм те виждал със собствена кола, сега първица купуваш такава.

Стоун сви рамене.

— Сара ми поръча да купя нещо хубаво.

— Блиндирана, та пращи, а?

— Само леко блиндирана. Както и да е, не си ли съгласен, че точно сега му е времето да имам блиндирана кола?

— Тук си прав — съгласи се Дино.

Стоун остави приборите на масата.

— Ходил ли си в жилището на Елоиз Енцберг?

— Не. Ходиха детективите, заети със случая; казват, че няма нищо особено, всичко отговаря на предварителните очаквания.

— Хайде да идем да му хвърлим едно око — предложи Стоун.

— Ключът е у мен — каза Дино и даде знак на келнерра.

Къщата беше една от поредицата еднакви пострройки в Ист Ейтис, близо до Йорк авеню, в така наречения Джърмантаун. Елоиз

Енцберг беше живяла в задния апартамент на втория етаж. Дино отлепи полицейската лента и двамата влязоха вътре.

Стоун се огледа. Обзавеждането изглеждаше доста семпло — стабилни немски мебели, от които лъхаше произтъркана елегантност. Отиде до малкото бюро във всекидневната и започна да отваря едно по едно чекмеджетата.

— Намерих чековата й книжка — каза, като я извади върху бюрото. Прелисти кочана от контролни отрязъци и не намери нищо необичайно; само чекове за сметки, храна, напитки и ремонти. — Няма нищо — промърмори. Огледа и по-старите документи. — Изглежда е имала само една кредитна карта, в която няма и петстотин долара.

Дино преглеждаше чекмеджетата в спалнята.

— Всичко е идеално подредено, няма нищо тайнствено.

Стоун го последва в спалнята и отвори дрешника.

— Куфарите й са си тук — каза. — Не изглежда да се е приготвяла да отпътува. — Гардеробът беше пълен с дрехи, повечето евтини и безвкусни.

— Няма много семейни снимки — замислено произнесе Дино, посочвайки към тоалетката, украсена само с две фотографии. Едната беше старинна фотография на тридесетгодишна жена, облечена в строг черен тоалет.

На другата се виждаше същата жена с бебенце, облечено в дантелена рокля за кръщение. — Предполагам, че бебето е госпожица Енцберг, а жената е майка й.

Стоун кимна утвърдително.

— Сред дрехите и обувките няма нищо особено — каза. — Някакви бижута?

Дино извади от гардероба кутия с мека подплата.

— Ето ги. Няма нищо скъпо — добави, след като отвори кутията, — имат вид на европейски.

— Сигурно са на майка й. Открихте ли някакви близки роднини?

— Един племенник — отговори Дино, — живее в Джърси. Намерихме техни писма. Той пристигна тази сутрин; не е знаел нищо за нея, не са се срещали през последните месеци.

— Да огледаме кухнята — предложи Стоун. Кухнята беше добре оборудвана с тенджери, тигани, ножове и прибори. — Изглежда е била добра готвачка — каза Стоун. После се наведе и отвори вратичката на

едно от шкафчетата. Оттам се изсипаха на пода няколко прилежно сгънати найлонови торбички. — Я виж това — възкликна той и вдигна торбичките върху кухненския плот. — „Шанел“, „Сакс“, „Бергсдорф“, „Ферагамо“ ... Не ти ли се струва, че хич не пасват на нейния стил на живот?

— Вярно — съгласи се Дино. — Сред талоните на чековата книжка и разписките за кредитните плащания имаше ли данни за покупки от тези магазини?

— Не.

— Значи трябва да ги е плащала в брой.

— Или пък е плащал някой друг.

— Мителдорфер? Откъде такива пари у един затворник от „Синг Синг“?

— Добър въпрос. Къде е работил преди Мителдорфер? Спомняш ли си?

— При „Гинзбърг и О’Съливан“, счетоводна фирма с адрес на Четиридесет и седма улица, Уест — каза Дино след като прелисти бележника си.

— Дай да се чуем с тях.

Дино отново прелисти бележника си, след това седна до телефона.

— Здравейте, дали бих могъл да говоря с господин Гинзбърг? Така ли? А с господин О’Съливан? Да, разбирам. Интересувам се за един човек, който е работил във фирмата преди повече от дванадесет години. Дали имате служител, който е бил и тогава на работа при вас? Разбирам. Аз съм лейтенант Бакети от градското управление на полицията в Ню Йорк. Бихте ли ми дали неговия домашен адрес и телефонен номер? — Записа ги в бележника си и затвори телефона. — Първоначалният собственик преди години е продал дела си и се е оттеглил от бизнеса. О’Съливан е жив и здрав, живее в Ист Севънтис. Хайде да го посетим.

Даниел О’Съливан се оказа прехвърлил средата на седемдесетте години здравеняк от ирландско потекло, изцяло побелял и в добра физическа форма. Покани ги в просторния и красиво подреден апартамент, предложи на гостите си питие и без да се смути от техния отказ, наля чаша за себе си.

— Не ми идват често на гости от полицията — каза, настанявайки се в едно голямо кресло. — С какво мога да ви бъда полезен?

— Господин О'Съливан — започна Дино, — помните ли Хърбърт Мителдорфер?

— Хърби ли? Че мога ли да го забравя? Та нали той, доколкото ми е известно, единствен от моите служители стана убиец.

— Бихте ли ни казали какво работеше Мителдорфер във вашата фирма?

— Разбира се. Беше главен счетоводител.

— Опишете ни характера на работата му? Занимаваше ли се с корпорации?

О'Съливан поклати отрицателно глава.

— Не, не. Ние бяхме обикновена счетоводна фирма. Работехме за изявени хора на изкуството — артисти, продуценти и сценографи. Управлявахме техните плащания, инвестирахме парите им, осигуряваме им банкови кредити и заеми, а в тежките за тях години им предоставяхме заеми...

— И какво беше участието на Мителдорфер в този бизнес?

— Вършеше от всичко по малко. Започна при нас като обикновен деловодител, но беше толкова способен и умен, че твърде бързо започна да играе активна роля в управлението на средствата на клиентите ни. Когато се случи този... злощастен инцидент, той практически управляваше фирмата. По това време ние с моя партньор се бяхме замислили да се оттеглим, надявахме се именно на него да продадем фирмата. След като го арестуваха обаче, се наложи да се откажем от намеренията си. Минаха няколко години, докато други двама наши служители се научиха да вършат работата на Хърби, така ние, в крайна сметка, можахме да им я продадем.

— Мителдорфер беше ли заможен? — обади се Стоун.

— Не той, а жена му — отвърна О'Съливан. — Тя беше от Чикаго, родителите ѝ имаха фирма за пакетиране на месо. Не бяха фрашкани с пари, но все пак тя разполагаше с приличен капитал, който Хърби инвестира по блестящ начин. Мисля, че двамата заедно са имали около два или три милиона долара, нещо такова ми споменаваха Хърби. Адвокатите сигурно са прибрали доста от тях, но не се съмнявам, че при влизането си в затвора, той все още е имал

немалко скътани пари. Освен това, разполагаха и с много хубав апартамент в долната част на Парк авеню, подарък за сватбата от нейните родители. Струва ми се, че го продадоха.

— Добре де — намеси се Стоун, — но след като е убил жена си, той едва ли е успял да наследи нейното имущество.

— О, от години беше прехвърлил всичко на свое име — каза О'Съливан. — Беше се погрижил за това.

— А спомняте ли си за друга ваша служителка, Елоиз Енцберг?

— Разбира се. Елоиз работи при нас повече от двадесет години, доста повече от Хърби. Беше офис-мениджър и аз не познавам по-организиран човек от нея. Въртеше работата всеки божи ден. Изпълняваше възможно най-добре възложените ѝ задачи, не помня да е имало нещо, с което да не се е справила през всичките тези години. Ето какво имам предвид: казвате ѝ примерно, че заминавате за една седмица в Лондон. За по-малко от час тя вече е направила резервациите за хотел и ресторант, ангажирала е кола под наем и шофьор, който да ви посрещне на аерогарата. В хотела откривате, че ви е запазен обичайният апартамент, който е зареден с допълнителни пешкири и с бутилка бяло вино.

— Имате ли представа какви са били отношенията между Мителдорфер и Елоиз Енцберг? — попита Стоун.

— Ами — каза с усмивка на уста О'Съливан, — тя се държеше много мило с него, наистина много мило. Така и не можа да повярва на обвинението, че е убил съпругата си. Ходеше на всички съдебни заседания, после му носеше разни неща в затвора — плодове, книги... Трябва да знаете, че жените харесваха Хърби. Той не беше голям красавец, но се обличаше добре, беше обаятелен и остроумен, никога не забравяше рождените дни на жените. Съпругата му беше много красива. Останах изумен, че я уби; впрочем всички ние останахме изумени.

— Преди няколко дена Мителдорфер е пуснат от затвора — каза Дино, — а тази сутрин са намерили трупа на Елоиз Енцберг в Ист Ривър. С прерязано гърло.

О'Съливан помръкна.

— Много съжалявам. Беше изключително мила жена.

Помисли малко и продължи: — Та значи Хърби е на свобода? Смятате, ли че може да има някаква връзка със смъртта ѝ?

— А вие, господин О'Съливан, смятате ли, че Хърбърт Мителдорфер би могъл да убие Елоиз Енцберг?

— Не, разбира се — с усмивка отговори О'Съливан. — Това е невъзможно. Хърби никога не би могъл да напрани това. — Лицето му придоби замислен израз. — Разбира се, така си казахме всички и когато Хърби уби жена си.

Точно в 9.00 часа Хауърд Мензиес излезе от входа на жилищния блок. Носеше най-строгия си костюм и несъзнателно попипваше неотдавна оформената си брада ала Ван Дайк.

Портиерът го поздрави радушно:

— Как се чувствате днес, господин Мензиес?

— Много добре, Джеф, благодаря. За жалост обаче съпругата ми, докато гостувала на един приятел вчера, се е почувствала зле и остана там. Сега тъкмо отивам при нея.

— Надявам се да се оправи — каза Джеф. — Искате ли да повикам такси?

— Благодаря, мисля да походя пеша — отвърна Мензиес. — А, впрочем, преди обяд един човек ще докара някои неща и трябва ги монтира. Ще ви помоля да го пуснете в апартамента.

— Разбира се, господине.

Разходи се с бавна крачка до Пето авеню и там сви към Централ парк. На Петдесет и девета улица влезе в хотел „Плаза“, зае маса до витрината в салона „Едуард“ и си поръча обилна закуска. След като се подкрепи добре, пресече булеварда и влезе точно когато отваряха комплекса за мъжка мода „Бергдорф Гудман“. Пътьом огледа с възхищение красивите нови магазини, които не съществуваха по време на последното му пребиваване в града. В „Чарвет“ си купи дужина ризи и вратовръзки, остави по една при себе си, а другите поръча да му бъдат доставени вкъщи. Изкачи се с асансьора на горния етаж и след като обиколи бутиците, влезе в „Оксфорд шоп“ и си купи четири костюма. Стана му приятно, че дрехите с неговия предишен размер и сега му прилягат чудесно.

Само дължината на панталоните се нуждаеше от лека промяна. Поиска да му приготвят за носене единия от костюмите, а докато чакаше, продължи да прави покупки. После се върна в бутика, преоблече се в пробната с новия костюм, риза и вратовръзка, обу новите обувки и помоли да изхвърлят старите му дрехи. Купи си и

нова шапка, а на излизане един старинен бастун от ебонитово дърво грабна окото му.

С бастуна в ръка пресече обратно Пето авеню и с вид на човек, който е на ти с булеварда и заведенията, бавно закрачи на запад по Петдесет и седма улица. След като стигна до намерения в Интернет адрес, се изкачи с асансьора до най-горния етаж и влезе в стандартно уютна приемна. Представи се на рецепцията, заведоха го в друго помещение и го настаниха на бръснарски стол.

Два часа по-късно излезе с присадено малко островче коса, което не се различаваше от побелялата му собствена коса и умело подчертаваше голямото му чело.

Така дооформил новия си външен вид, намери едно фото, откъдето излезе с две снимки за нов паспорт.

Накрая посети и специализиран офис за бързо издаване на визи и паспорти, където остави снимките, попълнените формуляри, документите за смяна на името и заплати за услугата. Обещаха му новия паспорт за следващия ден.

Върна се обратно до Пето авеню, слезе към центъра и влезе в един магазин на „Картие“. След много внимателен оглед на предлаганата стока си купи златен ръчен часовник „Танк франсез“ с подходяща верижка. После продължи приятната разходка по Парк авеню, съчетана с пазаруване — нови куфари от „Т. Антъни“, пижами от „Сулка“, сапуни и тоалетни принадлежности от „Касуел-Маси“ на „Лексингтън“, а в „Демпси и Карол“ си поръча канцеларски материали и визитни картички.

Магазинът на „Мерцедес-Бенц“ на Парк авеню стана апотеоз на обиколката му. Загледа се във въртящия се на платформата сребрист седан S600.

Продавачът мерна крадешком фините дрехи на клиента и предложи услугите си:

— Мога ли да ви помогна, господине?

— Според мен — посочи Мензиес с бастуна си към колата — тази е с двигател V-12, нали?

— Точно така, господине. Всъщност, това е най-добрият автомобил в света.

— И колко струва?

Продавачът назова цената и добави:

— Освен това се начисляват таксите за оборот, за обем на двигателя и за луксозна стока.

— Купувам го — каза Мензиес.

Продавачът за малко да спре да диша. Втора поред зашеметяваща продажба за седмицата: коледната му премия набъбваше като гъба след дъжд.

— Господине, заповядайте да подготвим документите и регистрацията на автомобила.

Мензиес седна до бюрото, отговори на въпросите на продавача и подписа чек с исканата сума.

На връщане към апартамента си на Парк авеню си позволи да се отдаде на възхищението от свободата и богатството. Несъмнено преди много години той не бе планирал да извърши действието, което го бе изпратило в затвора например, в онзи съдбовен ден беше изгубил контрол върху действията си. Сегашното си положение обаче беше планирал в продължение на цели дванадесет години. По-малко от месец време му беше достатъчно, за да демонстрира способностите си в затвора. Две години му стигнаха да спечели малко по-голяма свобода на движение като доверен и лоялен затворник. Повече време му отне да спечели финансовото доверие на капитан Варковски, на началника на затвора и на неколцина от администрацията. Всъщност бе спечелил доверието им чрез съвети как да излязат от полето на борсовите игри малко преди неуспеха на Рейгън през 1987 г. С този удар и с операциите на борсата за ценни метали през 90те години увеличи десетократно своя капитал, както и парите на новите си клиенти. Преди седем години бе сменил името си по законен път, с помощта на Елоиз Ензберг. А в момента, когато губернаторът, по предложение на благодарния началник и на членовете на надзорния съвет, постанови безусловното му освобождаване от затвора, вече нямаше по-известен човек от Мителдорфер в „Синг Синг“.

Малко преди да стигне до жилищния си блок си даде сметка, че бе позволил вдъхновението да заслепи разума му. Недопустимо бе да остави портиерът на блока да го види облечен с нови дрехи в момент, когато жена му е заболяла тежко. Затова изчака зад ъгъла, докато Джеф отиде половин пресечка нагоре по Парк авеню за такси, промъкна се в сградата крадешком и забърза към апартамента си. В негово отсъствие бяха доставили и монтирали компютъра и рафтове с папки и записки.

Прегледа ги внимателно, извади всички, в които фигурираше името Мителдорфер, накъса ги на малки парченца и едва тогава ги изхвърли в торбата за боклук. После включи компютъра и провери как вървят инвестициите му. Остана доволен, котировките се запазваха прилично високи.

Следобед иззвъня домофонът.

— Господин Мензиес, безпокои ви Джеф от портиерната. Един господин е докарал колата ви.

— Добре, Джеф, кажи му, че ще го чакам в гаража.

— Слушам.

Мензиес слезе с асансьора до подземния гараж, където продавачът преглеждаше как работят системите и приборите на мерцедеса. Изгаряше от желание да подкара веднага новата кола, но знаеше, че не бива да го прави преди да е получил шофьорската си книжка. Не искаше да допусне и най-дребната възможност за неспазване на закона. Благодарил на продавача и се върна в апартамента си.

После се обади на Джеф.

— По-късно днес ще ми докарат едни пакети — предупреди портиера, — неща, които бях купил в началото на седмицата.

— Ясно, господине, ще ги донеса веднага щом пристигнат. Как е госпожа Мензиес?

— Опасявам се, че е получила сърдечен удар. Много съм загрижен за нея, след няколко минути тръгвам да я видя.

— Ще я спомена в молитвите си — каза Джеф.

— Добре ще направиш, Джеф — каза Мензиес с усмивка на лицето.

Дино оглеждаше внимателно и с любопитство мерцедеса.

— Майчице, направо е страхотен!

— На външен вид се различава от Е-класовия модел само по формата на предната решетка — отвърна Стоун и отвори вратата на колата. — Е, и по затъмнените задни стъкла. Но, разбира се, под капака е съвсем друго нещо.

— Остави ме да карам аз — помоли Дино.

— Шегуваш ли се? Та ти винаги шофираш така, сякаш току-що си откраднал автомобила. Затова да знаеш, единствената ти възможност да го управляваш е само на писта, ако си готов да си създадеш толкова главоболия.

— Направо си ужасен — ядоса се Дино и се вмъкна на мястото до шофьора. — Известно ти е това, нали?

— Знам, знам — съгласи се Стоун. — След Бруклинския мост ми казвай накъде да карам. В Бруклин не съм ходил по-далеч от кафенето „Ривър“.

— Не е далеч оттам — каза Дино. — Карай, аз ще се оглеждам за „опашка“. Нямам никакво желание да ни проследят до къщата на Бианки.

Стоун потегли.

— Очаква ни интересна вечеря — каза той. — Това ще е първата ми среща с твоя тъст.

— Късметлия си — отвърна Дино. — Той е отвратителен кучи син. Не му позволявай да ти предложи работа, защото ще те купи преди да се осъзнаеш. Той и така непрекъснато ми натяква как сме придобили апартамента си.

— На колко години е?

— Крие ги, но е някъде към седемдесет. Човек си мисли, че престъпният му живот би трябвало да се отрази и на външния му вид, но изобщо не е така. Между другото, не забравяй, че всичко, което ще

се каже, се подслушва от най-малко една от службите на федералното правителство.

— Микрофони ли са му сложили?

— Едва ли, но кой да ти каже със сигурност. Страхува се от това и може да се окаже, че е единственото му наказание през целия му живот.

— Федералните сигурно ще го спипат някой ден; в крайна сметка, те залавят всички.

— Не разчитай прекалено много на това, приятелю. Неотдавна един човек от ФБР ми призна, че дори не са сигурни дали той е мафиот. Искам да кажа, че той си има напълно легален бизнес, в управлението на който никога не си е позволил и най-малкото нарушение на закона. С него съвсем спокойно може да обясни богатия си начин на живот. Поддържа делови връзки и с управата на града, и с федералното правителство, при което не помисля дори да подкупи някого. Всички възможни агенции са го проверявали под лупа и не са открили нищичко нередно. Миналата година данъчната служба направи подробна проверка на една от неговите фирми. Накрая му върнаха половин милион надвнесени данъци.

Стоун избухна в силен смях.

— Изглежда направо образцов.

— Виж сега, той е направил достатъчно легални доходи, за да си позволи да живее като флорентински принц. Има дворец във Венеция, а тя не е точно родината на мафията. Притежава къща на брега на океана във Веро бийч, Флорида, където не е стъпвал крак на мафиот. Не вярвам да е ходил дори веднъж и в Сицилия, откъдето идват хората му.

— Добре де, след като се справя със законността така добре, защо продължават приказките, че е свързан с мафията?

— Имам някакво обяснение. Ще почна с това, че началния си капитал е получил от баща си, който макар и да е един от спекулантите по време на сухия режим, отива и завършва право и счетоводство в Колумбийския университет. Предполагам, че е изучавал най-вече как да крие източниците на доходите си. Това става по времето на президента Хувър, когато изобщо не се е говорело за съществуването на мафия. След като завършил гимназия Едуардо дори не е казал добър ден на някого, за който се е знаело, че е свързан с мафията,

освен на баща си, разбира се. Баща му умира шестдесетгодишен, тогава Едуардо още е нямал тридесет години. Така че в момента, когато ФБР започва да следи мафията, той вече толкова се е отдалечил от всичко мошеническо, че миналото е дълбоко заровено и никой няма да е в състояние да го разкопае и да открие нещо за него.

— Как управлява семейството?

— Когато иска да направи нещо, пошушва го на нечие ушенце, после това момче пошушва на друго ушенце и така нататък, докато източникът на указанието се изгуби изцяло.

— И как така никой не го е издал?

— Младите кръстници са също толкова глупави, колкото и тия от ФБР, те не могат да си представят, че е свързан с клановете. Всеки път, когато някой от тях бива издаден и започне да дава показания, просто няма какво да каже. В смисъл, че знаят само, че не знаят.

— Ами защо някои от неговите по-близки хора не са му видели сметката?

— Умен е той, прави толкова пари за тях, че не им дава възможност да се оплакват. Освен това, предполагам, че си е подготвил завещанието, така че след смъртта му, ако въобще умре, да няма големи разправии.

— Как мислиш, защо ме покани на вечеря?

— Кой знае? Предполагам, че е чул нещо за теб, откакто Мери Ан се премести при него. Иначе знае за теб от времето, когато бяхме партньори. Освен това, следи пресата, а нали във вестниците писаха доста за теб.

Пресякоха моста и Дино започна да показва пътя.

— Нещо ново за Мителдорфер? — попита Стоун. — Пуснат е безусловно на свобода, чист е и както изглежда, има доста спечелени пари. Защо му трябва при това положение да се покрива?

— Предполагам, досетил се е, че бихме искали да си поприказваме с него след смъртта на Елоиз Ензберг.

— Ако той й е видял сметката, би трябвало да има достатъчно акъл да се погрижи да не бъде извадена от Ист Ривър с костюм от „Шанел“.

— Възможно е, но в такъв случай неговият помощник не е толкова умен, колкото него; а така знаем със сигурност, че някой му помага. Нали?

— Би трябвало да си има помощник — съгласи се Стоун. — Може и да е някой негов познат от „Синг Синг“.

— Проверихме имената на всички затворници, които са излезли от „Синг-Синг“ през последните две години.

За никого от тях нямаме подозрения. Сара къде ще прекара тази вечер, у вас ли?

— Отиде в галерията да подготвят картините. Андерсън и Кели са с нея. Не си забравил, че утре е откриването на изложбата, нали?

— О, да.

— Нали ще дойдете с Мери Ан?

— Аз ще дойда, но няма да пусна Мери Ан да излезе от къщата на баща си, докато не свърши цялата тази бъркотия. Ако въобще свърши някога... Слушай, Стоун, след утре вечер няма да мога повече да оправдавам отделянето на цял отбор от хора, които да пазят теб и Сара.

— Струва ми се, че е много рано да спираме, Дино.

— Разбери, аз се отчитам пред началството. В управлението почти никой не е убеден, че убийствата са свързани по някакъв начин с мен и с теб. Направо смятат, че съм полудял.

— Добре де, а нападението срещу Мери Ан?

— Смятат го за обикновен опит за грабеж.

— Дори и след като нейното описание на нападателя съвпада с външния вид на човека, когото ние с теб видяхме да убива жената в къщата отсреща?

— Смятат, че аз съм повлиял по някакъв начин на описанието на нападателя. Както и да е, все пак мина малко време и на тях това разследване им писва. Колкото можах, задържах интереса им. Но от утре вечер, приятелю, ние с теб ще разчитаме само на себе си. Затова мисли добре как ще пазиш Сара.

— Че аз съм почти неспособен да мисля за нещо друго.

— Зная, че ти е трудно. След като Мери Ан и Бен са на сигурно място при стария, аз трябва да се грижа само за себе си, но изобщо не ти завиждам, че се налага да намериш начин да държиш под око Сара. Тя не е от хората, на които това им харесва.

— Тук си ужасно прав, Дино. Предложих ѝ да отиде за кратко време при родителите си в Англия. Не пожела и да чуе; мисля, че след дългото отсъствие Ню Йорк ѝ липсва.

— Според мен идеята за Англия е отлична — замислено произнесе Дино. — Искаш ли аз да поговоря с нея?

Дали ще има някаква полза?

— Съмнявам се. Най-вероятно ще си помисли, че сме се наговорили, и ще се противи още повече.

— Жени... — въздъхна Дино.

— Да бе.

— Стигнахме — Дино посочи от лявата им страна високи порти от ковано желязо. От другата страна се простираше океанът.

Стоун спря пред портите.

— Натисни звънеца и се представи — подсказа му Дино.

Стоун го направи и вратите се разтвориха безшумно.

Стоун очакваше да попадне в нещо подобно на къщата на дон Корлеоне от „Кръстникът“ — дискретна, безлична и тайнствена. Но всъщност пред него се разкри гледката на елегантен древногръцки дворец сред огромна ниско окосена поляна.

— Струва ми се, че не сме в Бруклин — каза Стоун.

— Не е точно така — възрази Дино. — В Бруклин можеш да видиш какво ли не.

Минаха по извитата алея и спряха в кръга от ситни камъчета пред входа. Слязоха от колата и Стоун веднага долови ромоленето на фонтана в центъра на кръга. Още преди да посегнат към звънеца, входната врата се отвори от нисък и побелял човек с черен костюм.

— Добър вечер, господин Бакети — поздрави той на английски със силен италиански акцент.

— Как си, Пийт?

Мъжът хвърли укоризнен поглед към Дино и се обърна към Стоун:

— Добър вечер, господин Барингтън. Аз съм Пиетро. Насам, ако обичате.

Прислужникът ги преведе през входното антре с мраморен под, през просторна и елегантно обзаведена стая до неголям хол, облицован с ламперия от стар чам. В откритата камина в ъгъла гореше весел огън. Картини с поразрушени италиански дворци красяха помещението.

— Какво да ви предложи за пиене, господа? — попита Пиетро.

— Скоч — каза Дино. — Ама от качествения, Пийт.

— Знаете много добре, че имаме само качествен, господин Бакети. За вас, господин Барингтън?

— Стрега с лед, моля — каза Стоун.

Пиетро одобри с поглед избора на Стоун и излезе от стаята.

Стоун понечи да се настани до огнището.

— Недей там — предупреди го Дино. — Това е мястото на стария. Иначе ще нареди на Пийт да ти резне гърлото на тръгване.

Стоун си намери друго място.

— На него явно не му е приятно да го наричаш Пийт, защо го правиш?

Дино се настани удобно.

— Преди двадесет години той беше Малкия Пийт Драго, наемник за мокри поръчки от улица „Мълбъри“. Изпълнил е поне двайсетина, не бих искал да забрави това.

— Преди двадесет години? Явно знаеш да държиш карез, Дино.

— Какво искаш, нали съм италианец, такива сме си ние.

Пиетро донесе напитките.

— Госпожа Бакети се приготвя. Господин Бианки е в градината с Бен, след малко ще дойде при вас.

— Благодаря, Пийт — кимна Дино и отпи от чашата си.

Пиетро излезе и затвори вратата на хола.

— Гледай да не правиш излишно резки движения към Едуардо, щото Пийт ще ти забие ножа между ребрата преди да се усетиш.

— Ще имам предвид.

Вратата се отвори и се появиха две дами. Стоун замръзна при вида на влизащата след Мери Ан хубавица и не можа да стане веднага, за да ги приветства.

Мери Ан поздрави Стоун с целувка по бузата.

— Здравей, момче — прошепна и се обърна, за да му представи придружителката си. — Стоун, запознай се с Росария, ние и казваме Долче. Сладурано, това е Стоун Барингтън, наш приятел.

Долче Бианки прекоси с въздушна стъпка стаята и подаде ръка на Стоун. Беше с цяла глава по-висока от Мери Ан. Изящно скроената черна рокля подчертаваше красивия бюст и стройните ѝ бедра.

— Здравей, Стоун — каза с плътен глас.

Почти изгубил ума и дума, Стоун успя все пак да смънка едно „Здравей“. Помисли си, че стои до сицилианска принцеса. Черната ѝ коса падаше на вълни до раменете, а диамантената огърлица със сигурност бе взета от витрината на най-скъпия бижутерски магазин.

Не бяха успели да си кажат и дума, когато Едуардо Бианки влезе в хола. Тихо и почти невидимо; Стоун дори не го забеляза веднага. Стори това едва когато с него се здрависваше висок и хубав мъж, около петдесетгодишен на вид, със стоманеносива коса, съвсем бяла на слепоочията, облечен с двуреден костюм, който не знаеше що е това

гънка. — Приятно ми е, господин Барингтън. Аз съм Едуардо Бианки — произнесе с приятен тембър и без акцент.

— Радвам се да се запозная с вас, господин Бианки — каза на свой ред Стоун. Помисли си, че този мъж спокойно би могъл да бъде водещ на „Театрални шедьоври“.

— Дино — обърна се към зет си Бианки, — ако искаш да пожелаеш лека нощ на Бен, той си е в стаята.

Дино излезе веднага.

Бианки ги покани да седнат, настани се на традиционното си място и взе чаша стрега от сребърния поднос на Пиетро.

Стоун беше доволен от себе си, че е избрал същото питие като Бианки. Беше благодарен на Дино, че го беше предупредил да не заема мястото на домакина. Бианки излъчваше царствено присъствие и Стоун чувстваше, че трябва да се държи на висота.

— Надявам се, че пътуването ви е минало приятно — рече любезно Бианки.

— Да — отговори Стоун. — За пръв път идвам в тази част на Бруклин.

— В продължение на много години нашето семейство облагороди тази част на Бруклин — каза Бианки. — Баща ми гореше от желание да има хубаво място, където да построи къща. За жалост, той почина преди да довърши намерението си. Падна се на мен да построя къщата на мястото, което той бе осигурил.

— Къщата е много хубава — възхитено произнесе Стоун, — заслужавате поздравления за нея.

— Благодаря — леко кимна Бианки. — Приятно е да приемаш гости, които я оценяват.

Стоун се чувстваше объркан. Възможно ли е този мъж да е тъстът чудовище, за когото Дино от години му бе говорил пренебрежително?

Междувременно приятелят му се върна в хола и седна на мястото си, без да каже дума.

Приятелският разговор между Стоун и Бианки продължи близо половин час. Никой от присъстващите не се намеси. По едно време Пиетро се появи на вратата и леко се поклони.

Бианки стана от мястото си.

— Вечерята е сервирана — каза. — В малката столова, нали, Пиетро?

— Да, сър — отвърна прислужникът.

Бианки ги поведе към изящна малка столова. Гостите се разположиха около старинната кръгла маса, където бяха подредени италиански сребърни прибори, английски порцелан и френски кристални чаши.

Стоун се оказа редом до красивата Долче, която не беше казала и дума след появата на баща си.

Сега проговори за първи път:

— Струва ми се, че работите като адвокат, господин Барингтън?

— Така е — отговори Стоун.

— Това е чудесно, макар че адвокатите доста често забравят, че всъщност те обслужват клиентите си, а не обратното.

— Права сте, и аз познавам такива адвокати — каза Стоун.

— Аз също.

Стоун, който съвсем мимоходом бе чувал, че Мери Ан има сестра, сега беше готов да се съгласи с всяка дума, изречена от невероятното създание до себе си.

Бианки категорично се намеси в разговора:

— Малката ми дъщеря нямаше да познава толкова добре адвокатите, ако се беше вслушвала повече в съветите на баща си.

— Да, татко — хрисимо проговори Долче.

Стоун ясно усещаше, че не ѝ се случва често да е хрисима. Съсредоточи се върху порцията ризото с манатарки пред себе си, внимателно подбра подходящата вилица и опита от яденето; вкусът веднага го пренесе в страната, която никога не бе посещавал.

— Ходили ли сте в Италия, господин Барингтън? — долетя въпроса на Бианки, сякаш прочел мислите на Стоун.

— Трябва да призная, че не съм — с истинско съжаление в гласа си отговори Стоун. — Една моя приятелка току-що се върна от шестгодишен престой в Тоскана и е възхитена от страната.

— Сигурно говорите за госпожица Бъкминстър, художничката, нали?

— Да — учуден отвърна Стоун.

— Познавам работите ѝ още преди да напусне Ню Йорк — продължи Бианки. — Тогава смятах, че дава големи надежди, но и че

се нуждае да натрупа повече зрелост.

Разбрах, че последните й творби са на значително по-високо ниво.

— Тя е чудесен художник — каза Стоун.

— А, вие сте познавач, нали така? Майка ви беше знаменита художничка.

— Благодаря — кимна признателно Стоун. — Възможно е да съм наследил от майка си способността да оценявам стойностната живопис. За жалост обаче не съм наследил нищо от нейния талант.

— Един-два пъти правих опити да купя картини от Матилда Стоун, но всеки път някой беше наддал повече от мен.

Стоун остана определено озадачен от твърдението, че някой би могъл да надвие Бианки в наддаването.

— Не се отказвайте да опитате пак — каза.

— О, разбира се — отвърна Бианки, — няма да им оставям повече.

На мястото на опразнената чиния на Стоун беше сервирано основното ястие — джолан.

— Тази вечеря е типично по милански вкус — обясни Бианки. — Миланската кухня е сред любимите ми неща.

— Всичко е изключително вкусно — похвали храната Стоун.

— Ще предам думите ви на сестра ми. Вкъщи тя ни готви.

— Моля да й предадете моите поздравления.

— Ще имате възможността да го направите лично — каза Бианки.

Изведнъж Стоун усети нещо свършено необичайно.

Нещо пълзеше нагоре по левия му глезен. Застина, както беше поднесъл чашата към устата си.

Бианки се втренчи в него.

— Не ви ли харесва виното?

Стоун отпи и преглътна с мъка.

— Превъзходно е — каза. Сега вече нямаше съмнение, че това, което се плъзгаше нагоре, беше кракът на Долче Бианки.

— Направено е от грозде от собственото ми лозе във Венето — уточни Едуардо Бианки.

— Наистина е превъзходно — повтори Стоун, с отчаяно усилие гласът му да не затрепери. Обутата в чорап пета на Долче вече

достигна върха на неговите чорапи и започна да ги сваля надолу по глезена му. Усещаше се в положението на човек, когото разсъбличат майсторски и невероятно възбуждащо.

— Виното е от сорта „Амероне“ — продължаваше Бианки. — Гроздето първо се оставя да се поизсуши на слънце и едва тогава го намачкват. Благодарение на това става много по-ароматно.

— Просто е чудесно — с усилие да не се разсмее каза Стоун, защото Долче вече го гъделичкаше по бедрото.

Много внимателно отдръпна крака си от нейния и с периферното зрение видя, че тя реагира с недоволна гримаса.

— Долче — обърна се Бианки към дъщеря си, — ти си толкова необичайно тиха. Би трябвало да забавляваш госта.

— Да, татко — отвърна тя и хвърли кос поглед към Стоун.

След вечерята Бианки се изправи.

— Сега да се върнем в малкия хол, там Пиетро ще ни поднесе кафето.

Всички станаха и тръгнаха към вратата. Бианки се обърна към Стоун:

— Ще ми направите ли компания да изпием по една чаша, господин Барингтън?

Още преди Стоун да успее да отговори, Бианки се беше обърнал и минаваше през една врата. Нямахме как, Стоун побърза да го настигне.

Едуардо Бианки го заведе в богато обзаведен, с ламперия от орехово дърво и кожена тапицерия кабинет. Изящно подвързани книги изпълваха библиотеката. Картините бяха видимо по-нови от тези в другите стаи, но не им отстъпваха по качество.

— Ще изпиете ли с мен чаша порто? — попита Бианки.

— С удоволствие — прие Стоун.

Домакинът отиде до големия поднос в другата част на стаята и се загледа в етикета на отворената бутилка.

Стоун използва момента, за да издърпа нагоре чорапа си.

— Пиетро ни е приготвил една бутилка „Куинто до Новал Насионале“ 63 — каза Бианки, след което остави празната бутилка и наля от вино от прекрасно изработена стъклена гарафа в две чаши. Подаде едната на Стоун, прикани го с жест да се настани в едно от креслата и потъна в другото до него. Вдигна чашата си за на здравица: — За бъдещето, дано да е по-малко неясно.

Стоун не беше сигурен какъв смисъл вложи в тоста си неговият домакин. Отпи от чашата и в устата му се разли невяротен ароматен букет.

— Превъзходно е — каза.

Бианки кимна в знак на съгласие.

— Националният лозарски район в Куинто до Новал е много малък, но има дълголетна традиция. Лозята там все още не са нападнати от филоксерата, за разлика от повечето европейски лозарски насаждения. Далеч невинаги ще можем да си доставим удоволствието да пием такова вино.

Стоун със задоволство отпи отново.

— Доста съм слушал за вас през годините — каза Бианки. — От Дино и от Анна Мария. Тя, впрочем, предпочита американския вариант на името си. Е, разбира се, че и други хора са ми говорили за вас.

— И други ли? — не се сдържа Стоун.

— Имаме общи познати.

— Общи ли? — попита Стоун и веднага си прехапа езика. Трябваше да спре да повтаря като папагал.

— Понякога ползвам услугите на „Удман и Уелд“, които мисля, че са ваши партньори.

Стоун за малко да се задави. „Удман и Уелд“ — представители на мафиот?

— Май останахте учуден от това?

— О, не — излъга Стоун.

— Разбирам, че повечето от това, което знаете за мен, ако не всичкото, сте чували от Дино.

— Ами...

— Необходимо е да спомена, че, как да кажа, аз и съпругът на дъщеря ми изповядваме различни житейски философии. Дино, за разлика от мен, далеч не е толерантен в преценката си за други хора. Поради това между нас съществува нещо като дълбок ров и се боя, че не е възможно да прехвърлим мост над него.

— Съжалявам.

— Аз също съжалявам. Изпитвам най-дълбоко уважение към интелигентността и почтеността на моя зет в работата му. Но поведението му е съвсем друго нещо.

— Понякога Дино е прекалено откровен.

Тук Бианки се засмя за първи път и разкри фантастично изработена изкуствена челюст.

— Може и така да се каже. Не бих казал, че се държи непочтително към мен — поне не ми го показва направо. Той обаче е съвременен американец от италиански произход и като такъв не е схванал цялостно смисъла на историята на моето семейство. Дино е от род от Северна Италия, а ние сме сицилианци. Имаме много стари традиции и обичаи и те до ден днешен въздействат върху всекидневното ни поведение по начини, които Дино не успява да оцени в пълнота.

— Разбирам.

— Може би разбирате, а може би не. Парадоксално е например това, че и аз, и Дино отдаваме първостепенно значение на честта, но твърде различно я отстояваме. Дино все още не може да разбере, че аз дадох съгласието си за брака му с Анна Мария.

Стоун не се стърпя да попита:

— Дали сте съгласието си? Аз имах чувството, че вие настоявахте за брака им.

Бианки отново се разсмя.

— Ами... да, мисля, че постъпих точно така. За моето семейство сватба под дулото на пистолет не е нещо непознато. Всъщност и на моята сватба имаше насочен пистолет, а ние със съпругата ми имахме четиридесет и една години щастлив брак, преди тя да почине миналата година.

— Според мен и Дино с Мери Ан имат подобен брак — вметна Стоун.

— Дано да сте прав — каза Бианки. — Това, което научавам за брака им, обикновено е от Анна Мария и понякога се колебая да определя дали нейните думи не са породени повече от вярност, отколкото от любов.

— Мога да ви уверя, че не е така.

— Благодаря ви, господин Барингтън, вие накарахте един възрастен човек да се почувства по-добре. — После през лицето му мина сянка. — Човек като мен много държи на дъщерите си... — започна неуверено — и страшно се ядосах, като разбрах, че е имало покушение върху живота на Анна Мария.

— Напълно ви разбирам.

— Нали си нямам синове, можете да си представите колко е важен за мен внукът ми, а той сега дори не може да ходи спокойно на училище.

— Зная.

— Все пак, запазих самообладание. Давам си сметка, че да се справи със ситуацията, е работа на Дино — както поради неговата роля в живота на дъщеря ми, така и защото това е неговата професия. Засега обаче, колкото и да се старае, няма резултат.

— Много труден случай — каза Стоун. — И при това положение Дино е в още по-голямо затруднение.

— Отмъщението винаги е трудно, да не говорим колко е отегчително, когато си принуден да го осъществиш в рамките на закона — подхвърли Бианки.

— Нали си давате сметка, че Дино не може да действа по друг начин, освен по законен?

— Разбирам го и именно затова проявявам такова търпение. Търпението ми обаче не е безгранично, още повече че аз не се чувствам ограничен в действията си като Дино. — Взря се в Стоун и добави: — Нито пък вие, което е особено важно.

Стоун реши да не казва нищо.

— Доколкото знам, вие също сте били полицай, а сега работите като адвокат. Разбирам, че вашият досегашен опит и наклонности вероятно ви карат да чувствате същите ограничения.

— Така е — потвърди Стоун.

— Да, но може би не в същата степен, като при Дино.

Стоун вече беше нащрек и отново не отговори.

Бианки прехвърли крак върху крак и отпи от виното.

— Зная, че през миналата година сте прекарвали няколко дена в Калифорния.

— Да, бях там. — "Накъде ли биеше този човек?" — помисли си Стоун.

— И до мен стигна приказката, че след като сте се почувствали измамен от един човек, сте се решили на извънредната стъпка да потопите неговата голяма и скъпа яхта.

Стоун се втрещи.

— От Дино ли разбрахте това?

Бианки леко поклати с глава в знак на отрицание.

— Аз, хайде да го кажа така, донякъде, макар и не лично, познавах собственика на яхтата.

— Разбирам.

Бианки вдигна ръка предупредително:

— Всичко е съвсем законно. Имам делови интереси по Западното крайбрежие, които в дадени моменти съпадаха с тези на въпросния господин. В края на краищата, той все пак управляваше сериозен банков бизнес — в допълнение на другите си интереси, разбира се.

— Разбира се.

— Та покрай този инцидент останах силно впечатлен колко внимателно бяхте обмислили отмъщението си.

Стоун за миг се зачуди дали техният разговор не се подслушва от федералните власти, но веднага се сети, че ФБР беше много наясно със случая.

— Тогава не обмислях всяка стъпка много внимателно — каза.

— Това говори още по-добре за инстинктите ви. По някакъв начин сте разбрали, че нищо друго не би могло да засегне този приятел повече, отколкото загубата на любимия символ на положението му.

— Предполагам, че има нещо вярно в думите ви.

— Радвам се, че с вас се разбираме, господин Барингтън. „Дали се разбираме?“ — каза си наум Стоун.

— Вижте, по същия начин, както тогава сте защитили една любима жена, сега отново можете да го сторите за друга близка вам жена.

— Така е — съгласи се Стоун.

— Същото правя и аз — каза Бианки. — Разбирате ли?

— До известна степен — отвърна Стоун.

— Но сте наясно, че имам желание да помогна за приключването на нещата?

— Несъмнено.

— Както и че не мога да чакам повече Дино?

— Значи е напълно възможно да ми помогнете на мен, а не на Дино.

— Трябва да ви, е ясно, господин Бианки, че Дино е най-близкият ми приятел, човекът, на когото дължа живота си в буквалния смисъл на думата.

— Естествено. Всичко това ми е известно и го разбирам. Аз нямам предвид абсолютно нищо, което да накърни приятелството ви.

— Добре.

— Просто искам да кажа, че може да се появи информация, която Дино не би искал да сподели с мен или пък аз да се въздържа да я спомена пред него, заради характера на отношенията ни.

— Що за информация?

— Вие бихте ли я приели от мен?

Стоун се почувства неудобно.

— Не съм сигурен какво бих приел.

— Доколкото разбрах, този Мителдорфер е изчезнал, след като е бил освободен от затвора.

— Точно така.

— Може би аз ще бъда в състояние да ви помогна да откриете следите му.

— По какъв начин?

Бианки сви рамене.

— Нека само да кажа, че имам... познати, чиито познати имат приятели, а те биха могли да ни помогнат. В случай че аз им поискам подобна услуга.

— Трябва да ви призная, че това малко ме притеснява.

Бианки повдигна предупредително ръка:

— Напълно ви разбирам. — Бръкна в малкото джобче на самото си, извади една визитна картичка и я подаде на Стоун.

Стоун се взря внимателно. На нея беше записан един, телефонен номер в Манхатън, нищо друго.

— Ако почувствате, че имате нужда от моя... съвет, обадете се на този номер и ми оставете съобщение. Ще се свържат с вас от мое име.

Стоун прибра визитката и му подаде своята. При дадените обстоятелства това изглеждаше просто като проява на добри обноски.

— Преди да задействам нещата, ще чакам да ми се обадите — каза Бианки. — Е, какво, да се присъединим към останалите? — Наля още по една чаша и без да бърза, тръгна да излиза от кабинета. — Може би, с ваше позволение, е добре да ви кажа едно име. Джъдсън Палмър.

— Не ми говори нищо — рече Стоун.

— Господин Палмър е дребен театрален продуцент — поясни Бианки, хващайки Стоун подръка.

— Нещо не схващам, май.

— Той е имал любовна връзка с госпожа Мителдорфер по времето, когато я убиха.

— Мителдорфер знае ли това?

— Не съм много сигурен.

— Благодаря ви.

Бианки се спря за миг.

— Стоун... мога ли да ви наричам Стоун?

— Разбира се.

— Наричай ме Едуардо.

— Благодаря.

— Беше ми много приятно да прекараме заедно вечерта. Откакто почина жена ми, аз рядко излизам. Ще ми доставиш удоволствие, ако приемеш и друг път покана за вечеря при мен.

— Благодаря ти, Едуардо. За мен ще е чест.

После двамата се върнаха в малката столова при останалите. Към групата сега се беше присъединила и едра жена в старомодна черна рокля.

— Позволи ми да ти представя сестра си Росария — каза Бианки.

— Вечерята беше прекрасна — произнесе Стоун, поемайки ръката ѝ.

Жената пламна от смущение. Бианки седна до нея.

Стоун пък се постара да заеме място възможно по-далеч от Долче Бианки.

30

Така, казвай какво правихте оттатък? — попита Дино, след като затръшна вратата на колата. — Върнахте се при нас хванати подръка. Какво искаше от теб? Ти на какво се съгласи?

— Дино — Стоун завъртя ключа на стартера и потегли, — не разбирам какво говориш.

— Какво ти каза Едуардо? Ето това искам да разбера.

Стоун сви рамене.

— Изглежда искаше да ме опознае малко. Може би точно с тази цел ме беше поканил на вечерята.

— Едуардо никога не прави каквото и да било ей така, за нищо. Откакто го познавам, ти си единственият външен за фамилията човек, с когото той сяда заедно на масата.

— Впрочем, като стана дума за семейството, ти защо не си ми споменал, че Мери Ан има толкова красива сестра?

— Казвал съм ти, че има сестра.

— Но хабер си нямах, че е толкова...

— Да бе, красавица е, нали? Стой далеч от нея обаче, опасна е тя...

— Защо?

— Ами, като за начало ще ти кажа, че бившият ѝ съпруг е истинска змия.

— Кой е той?

— Джони Донато се казва.

— Нещо ми звучи познато.

— Би трябвало; той беше подчинен на Пол Каstellано Големия, преди Готи да му види сметката. Върви една приказка, че именно той е трябвало да кара колата на Пол Каstellано, тоест и той да си отиде, ама Каstellано му възложил някаква друга поръчка, та така отървал кожата. След случая се покри и се появи отново едва след като Готи и Сами Гравано влязоха в затвора. Сега си има уж законен бизнес и е поел нещата от точката, в която ги е оставил Сами.

— И как такава елегантно момиче като Долче е опряло в крайна сметка до този тип?

— Горедолу по същия начин, по който и Мери Ан стигна до мен. Той беше момче от квартала, работеше за един букмейкър и заедно с това се занимаваше с охранителен рекет. Направи опит да изнуди моя старец да му плаща всяка седмица, за да не му запали магазинчето за сладкиши, ама аз научих за тази работа, дръпнах го настрани и си поприказвахме.

— Искаш да кажеш, че си го спукал от бой?

— Нещо такова.

— И как така той и приятелите му не са ти го върнали тъпкано?

— Аз внимавах да го хвана насаме, никой не ни видя и той не беше принуден да спасява публично честта си. Освен това, по онова време вече работех в полицията, така че не гореше от желание да си има работа с мен.

— Долче ми изглежда прекалено умна, за да се обвърже с такъв тип, камо ли да се ожени за него.

— Да, умна е, но тогава беше на осемнадесет. А и Донато беше много елегантен, караше кабриолет, обличаше се готино и пръскаше пари наляво и надясно.

Едуардо я държеше изкъсо, а на нея това хич не ѝ харесваше. Стана така, че докато се усети Едуардо и овладее положението, те вече караха в Маями медения си месец.

— И какво, Едуардо си я прибра, така ли?

Дино тръсна глава.

— Това не е в стила му. Даде на Долче шанс да се оправи, а Донато сам си подписа присъдата — от сватбата им не беше минал и месец, а той почна да ѝ кръшка безогледно. Тогава на нея ѝ дойде акълът в главата и се върна вкъщи.

— И сега какво прави?

— Първи помощник е на Едуардо. Забележи, че използвам съвършено съзнателно мъжки род. Смела е за четирима мъже!

— Италианец от поколението на Едуардо да вземе дъщеря си за своя дясна ръка?!

— Какво да прави? Синове няма, трябва да чака още петнадесет години, докато Бен порасне.

— Мислиш ли, че има намерение да привлече Бен към бизнеса си?

Дино сви рамене.

— Като грешен дявол ще се мъчи да го направи, само че малкият си има характер. Впрочем, няма да е много лошо, ако сам го поиска. Дотогава Едуардо ще е извел бизнеса си изцяло на чисто. Виж какво, върви поколение след поколение: дядото на Едуардо е бил стопроцентов бияч, изнудвач и сводник; баща му — до уши обвързан с мафията, но вече със собствен законен бизнес с цветя и почтен човек със семейство. И ето го днес Едуардо — един от попечителите на Колумбийския университет, член на управителния съвет на музея „Метрополитън“, кавалер на папски орден и с портфейл от делови начинания, който може да впечатли дори човек като Уорън Бъфет. Мислиш ли, че мнозина се интересуват от произхода на капитала?

— Но ти го правиш.

— Е, да, но аз съм полицай.

— На главния комисар на полицията не му пука, а на теб ти пука.

— Можеш да ме смяташ за луд, но това е истината. Просто не мога да се примиря с Едуардо.

— Мисля, че той те харесва, Дино.

— Ха?!

— Каза ми, че се отнася с огромно уважение към проявяваните от теб като полицай почтеност и интелигентност. Така се изрази пред мен.

— Шегуваш си.

— Освен това, каза, че одобрява женитбата ти с Мери Ан.

Дино изпръхтя.

— Явно ти е дал от „Куинто-не-знам-си-какво“ порто, нали? Под негово влияние си склонен да чуеш странни неща.

— Мисля, че подценяваш Едуардо, Дино.

— Виж, такова нещо не бих направил никога.

— Не, имам предвид, че го подценяваш като мъж, като баща. Той остарява и естествено иска да види семейството си щастливо и... в безопасност.

— И смята, че аз не съм в състояние да ги защитя, нали? Гаден кучи син!

— Той по някакъв начин намесвал ли се е в разследването ти?

— Засега — не, но не го изпускам от очи!

— Може пък да ти помогне.

— Не му искам помощта. Няма да се оставя да ме омърси.

Стоун въздъхна дълбоко.

— Затова всъщност си приказвахте, нали, за това?

— Той даде ясно да се разбере, че иска да помогне, без да ти се бърка. Просто каза да му се обадим, ако ни потрябва помощ.

— Казах ти — от него помощ не искам!

— Може пък да има недостъпни за нас източници на информация.

— Ако научи нещо, никой не му пречи да се обади в полицията и да го съобщи.

— Струва ми се, че няма този навик, не си ли съгласен?

— Искан той да държи скрит коз, както винаги. А сега и да ме манипулира, та той да дърпа конците на закона. Не понасям това!

— Дино, ти си готов да използваш като информатор всеки уличен продавач на дрога или сводник, но не искаш да чуеш никаква информация от тъст си.

— Съзнавам логиката в думите ти, Стоун, но не мога да вървя против инстинктивното си усещане. Ако приема неговата помощ, означава, че и аз съм като него. Така чувствам нещата и точка. Ясно ли е?

— Ясно — прие Стоун и се умълча. — Знаеш ли — каза след време; — Долче ми пускаше крак под масата.

Дино зяпна.

— Там, под носа на Едуардо? Сериозно?

— Сериозно.

Дино избухна в смях.

— Нали ти казах, че е смела. Голяма работа е, а?

— Без съмнение, така изглежда.

— Не й се обаждай, Стоун. Не се набутвай.

— Ами аз...

— Изобщо не се шегувам. Едуардо е дявол, а Долче — неговата дясна ръка.

— Даваш го прекалено по италиански с мен, Дино.

— Какво искаш, да ти скочи Джони Донато ли? Той тръби навсякъде, че все още са женени.

— И защo Едуардо не се справи с него? Ако използвам твоя мил и изразителен стил — защo все още Донато не е затиснат с бетонен блок на дъното на залива Шиипсхед?

— И това ще стане, ти не бери грижа. Когато се случи обаче, ще бъде направено по такъв начин, че на никого и през ум няма да му мине да го свърже с Едуардо или с Долче. Така пипа Едуардо.

— Ще следя развитието на нещата.

— И през това време стой настрана от Долче, тя е жива отрова.

— Не забравяй, че си имам Сара, Дино.

— Не забравям аз. Само гледай ти да не забравиш.

31

Стоун и Сара похапваха в леглото гевреци и преглеждаха вестник „Таймс“.

— Виж ти — извика тя, — каква приятна статия за изложбата ми!

Стоун прочете материала с усмивка на уста.

— Много се радвам за теб. Ще допринесе за успеха на откриването на изложбата ти довечера. Какво по-ценно признание от ласкавото мнение на критиците на „Таймс“.

— Едгар казва, че са получили над двеста потвърждения на изпратените покани. Излиза, че сме обект на най-голям интерес. Освен това вече е продал две от най-скъпите картини.

— Преди самото откриване? На кого ги е продал?

— Не иска да ми каже, само твърди, че става дума за важен колекционер, за човек от борда на „Метрополитън“! Можеш ли да си представиш?

— Кога е станало това?

— Вчера. Човекът помолил по телефона да разгледа изложбата, независимо че не всичките картини са подредени.

— Май че вчера бях на вечеря при него.

— При кого? При Едгар? Че ние с него аранжирахме картините.

— Не, говоря за купувача.

— Кой е той?

— Предполагам, че става дума за тъста на Дино. Едуардо Бианки се казва.

— Ти не ми ли беше споменавал, че тъстът на Дино е човек на мафията?

— Може и да съм казвал това, но, повярвай ми, след срещата с него съм сигурен, че не е някакъв обикновен гангстер. Притежава много изискана колекция. Всъщност, спомена и теб, но не ми каза, че е купил картините ти. Познава работите ти отпреди да заминеш за Италия.

— Изобщо не ме интересува, ако ще да е превъплъщение на Ал Капоне, щом е показал толкова добър вкус да хареса картините ми. Та това прави почти чисти двадесет хиляди долара за мен, след като Едгар си удържи комисионната! — Отхвърли завивките и викна: — Хайде на пазар!

— За какво?

— Ами нали трябва да обзавеждаме къщата в Кънектикът.

— Няма да ти позволя да изхарчиш за къщата първите пари, които печелиш от години насам.

— Добре тогава, ще ти купя подарък за новата къща. Хайде!

Половин час по-късно Стоун излизаше на заден ход от гаража и забеляза паркиран на улицата пикап.

— Какво гледаш? — попита го Сара и на свой ред се обърна да хвърли поглед назад.

— Този пикап никога не съм го виждал пред блока.

— И какво?

— Известно е, че федералните агенции използват подобни микробуси за наблюдение и електронно следене, а на този виждам две допълнителни антени.

— Обзалагам се, че това са хората на Дино — каза тя.

— Може, федералните не са монополист на пикапите — съгласи се Стоун и зави към центъра по Второ авеню.

— Стоун, след тази вечер не искам повече да виждам около себе си полицаи. Нямам нищо против Андерсън, но този тип Кели направо ме разтреперва, не мога да го понасям повече.

— Не се притеснявай за тях, и бездруго Дино е принуден от утре да ги изтегли. Вече няма как да аргументира пред управлението охраняването ни.

— Започвам да мисля, че всичките тези убийства и нападения са само съвпадение.

— Може и да си права — отвърна Стоун, — но от опит зная, че когато се натрупат твърде много съвпадения, съдбата има пръст.

— Сега пък ти започваш да ми лазиш по нервите!

— Съжалявам, но хич не ми се ще да се държиш безгрижно при това сериозно положение. Не ти казах, че преди два дена беше убита една приятелка на Мителдорфер, жената, с която е имал постоянна кореспонденция в затвора.

— И какво, значи излиза от затвора и веднага убива жената, която му е писала писма, така ли? Защо ще го прави?

— Нямам отговор, но ето ти още едно съвпадение.

Сара помълча известно време.

— Стоун, искаш ли да заминем утре заедно за Англия? С откриването на изложбата ми довчера ангажиментите ми към галерията на Едгар приключват и нищо повече не ме задържа тук. Съгласен ли си?

— Не ми харесва перспективата да се покрива и да оставя цялата тази каша на Дино.

— За каква каша говориш? Напоследък нищо не е станало. Вземи си почивка.

Стоун се замисли върху думите ѝ.

— Отвори жабката, вътре има бележник с адреси.

Сара извади бележника. — Така, намери телефона на бюрото на „Американ експрес платинум“, обади им се и резервирай два билета първа класа за Лондон, за утре сутрин.

Тя веднага грабна телефона и възкликна:

— Ще го направя, и още как!

Стоун усети невероятно облекчение, сякаш тежък товар падна от гърба му. Права е, той трябва да се махне отгук. Паркира в гараж по Бродуей и двамата влязоха в близкия магазин за мебели „АВС“. За два часа се снабдиха с легло, чаршафи и кърпи, с диван, две кресла, няколко килима и лампи, с маса за хранене и други неща. Стоун поръча покупките да бъдат натоварени за пренасяне в Кънектикът и остави на шофьора телефона на Клем в офиса за недвижими имоти, откъдето да вземе ключа за къщата. След това се прехвърлиха в магазин за домашни потреби, където накупиха тенджери, тигани, сребърни прибори за хранене, кафеварка, чинии, чаши и всичко друго, каквото им дойде наум.

Като се връщаха при паркираната си кола, Стоун забеляза до отсрещния тротоар един черен пикап. Не беше този, който бе видял пред дома си.

— Май те хваща микробусна треска, а? — попита го Спра, след като потеглиха.

— Все пак не ми се привиждат, нали?

— Недей да ги вземаш много на сериозно. Такива черни пикали има под път и над път.

— Права си — съгласи се Стоун, пое си дълбоко въздух и издиша шумно. — Утре ще се махнем от този град, а като се върнем, в Кънектикът ще ни чака къщата и подреждането на мебелите. Ще се обадя на Бил Егърс да ми изпрати в Англия документите по сделката. Къде ще отседнем там?

— Може би в къщата на родителите ми в провинцията, в Хемпшир, но те притежават и къща в Лондон. Ще им се обадя след като пристигнем, чак тогава ще знаем със сигурност къде ще отседнем и на кой адрес да ни изпратят документите.

Стоун караше към къщи изпълнен с радостната мисъл за предстоящото му първо пътуване извън страната, по погледът му неизменно отскачаше към огледалото за обратно виждане.

Приготвиха се да тръгват за откриването на изложбата.

— Следобед говорих с майка по телефона — каза Сара. — Предлага ми да се настаним в къщата в провинцията. Струва ми се най-доброто решение, какво ще кажеш? Ще се отпуснем на спокойствие, ще се отдадем на ветроходство.

— Звучи много приятно — промърмори Стоун, докато наместваше черната папийонка, и облече фракa. — Какво ветроходство?

— Къщата ни е разположена на провлака Солент, между остров Уайт и английския бряг. Съвсем наблизко, в устието на реката Боальо, татко държи яхта с платна. Плавал ли си с платноходка?

— Веднъж като дете, когато гостувах при родителите на мой приятел. Опитвал съм и в Карибско море, но наскоро не ми се е случвало често.

— Ще бъде чудесно, Стоун — измърка тя и се обърна с гръб към него, за да закопчае ципа на роклята ѝ. — От три години не съм си ходила вкъщи, а толкова обичам Хемпшир. Морето ме кара да се чувствам на върха на щастието.

— И аз чакам с нетърпение да го зърна.

— Как изглеждам? — Сара се завъртя и се огледа критично.

— Невероятно си красива — отвърна Стоун. — И роклята ти е чудесна.

— И вие, сър, изглеждате като принц — усмихна се тя и оправи папийонката му. — Знаеш ли, че те виждам за първи път с фрак?

— Преди да заминеш за Италия аз нямах фрак.

— Трябва винаги да се обличаш така, ставаш още похубав.

Стоун я хвана подръка и я поведе надолу по стълбите.

— Тази вечер няма да карам аз.

— Да не си наел шофьор?

— Нещо подобно. Помолих един бивш полицаи, Боб Бърман, който от време на време ми помага с разследвания.

— Предполагам, че ще е въоръжен — каза тя с леко отвращение.

— Така трябва, според мен.

— И какви други мерки си взел?

— Андерсън и Кели ще бъдат в кола на улицата. Боб ще пази задния вход, откъдето ние ще влезем в галерията, а Дино ще ни придружава вътре.

— Всичко това ми се струва излишно, Стоун.

— След тази вечер няма да ти се налага да мислиш повече за това.

— Добре.

Слязоха в гаража, където Стоун запозна Сара с Боб Бърмън — нисък здравеняк на около четиридесет години. Качиха се в колата, Боб седна зад волана и подкара на заден ход, за да я изкара от гаража.

— Тръгваме нарочно доста по-рано, Боб, карай по обиколни пътища, за да се убедят полицаите зад нас, че никой не ни следи.

— Добре, Стоун — кимна Боб. — Ти да не си събираш багажа?

— А, не — отвърна Стоун.

— Ти си знаеш.

После дълго се въртяха из улиците, напредвайки малко по малко към центъра и едва след половин час пристигнаха точно навреме при задния вход на галерията.

Бърмън слезе и се разходи наляво-надясно по пресечката. После се върна и отвори вратата на колата.

— Изглежда чисто — каза на Стоун.

Стоун бързо преведе Сара през тротоара до входа. Там Едгар Бергман държеше вратата отворена. Бърмън премести един знак от запазеното място, паркира там колата и застана на входа.

— Да се е случило нещо необичайно днес? — попита Стоун.

Бергман поклати отрицателно с глава.

— Нищо, освен че след статията в „Таймс“ ни затрупаха с нови потвърждения за присъствие.

— Всичките ли ги познавате?

— Повечето са от хора, на които сме изпратили покани, има и неколцина дилъри. Мисля, че ще дойдат и около дузина непознати, на които дори не съм чувал имената.

— Ще ви помоля да им отделите специално внимание, когато пристигнат.

— Ще уведомя администраторката ни — прие Бергман.

Влязоха във все още празната галерия.

— Всичко изглежда прекрасно, Сара — огледа се наоколо Стоун.

— Ще ме извиниш ли за малко, трябва да поговоря с Едгар и администраторката.

Приблжиха се до рецепцията при главния вход, където Стоун се запозна с администраторката и със съпругата на Бергман — Имам намерение да постъпим така — представи плана си Бергман. — Съпругата ми и аз ще посрещаме тук гостите. Когато влезе непознат за мен човек, ще се обърне към вас и ще ви кимна. Добре ли е така?

— Много добре — съгласи се Стоун. — Ще се постарая да не съм далеч от вас.

— Всичкото това вече ми лази по нервите — оплака се Бергман.

— Сигурен съм, че всичко ще мине добре; има още двама полицаи в кола на улицата, друг мой човек охранява задния вход — уведоми ги Стоун, след което започна да разглежда картините. Приблжи се да огледа отблизо една, която особено привлече вниманието му, и се върна при Бергман. — Колко струва картината с номер 36?

Бергман разгърна каталога.

— Шест хиляди долара, тя е една от най-малките по размер.

— Сложете ѝ знак, че е продадена, моля — поръча Стоун и подаде кредитната си карта на администраторката.

— За мен е удоволствие.

— А кои две купи господин Бианки?

— Ами номер... — Бергман се сепна от почуда. — Чакайте, как разбрахте това? Направихме сделката съвършено конфиденциално. Той ще бъде много възмутен, ако реши, че съм споделил с някого.

— Това е само мое предположение. Снощи вечерях с него и той спомена за картините на Сара.

— Разбирам — облекчен каза Бергман. — Купи картини № 6 — ето я там, при цветята, и № 14 — голямата, в центъра на северната стена.

— Добро око има — отбеляза Стоун, докато гледаше споменатите картини.

— О, да. Надявам се да запазите дискретност за покупката. Той ми е дългогодишен клиент, нямам никакво намерение да го отблъсквам

с нещо.

— Разбира се — кимна Стоун. Вдигна поглед и зърна влизащия в галерията Дино, облечен с фрак. — Не си ли прекалено наконтен?

— Да бе, така е — отвърна Дино. — Говорих с Андерсън и Кели отвън. Някой охранява ли задния вход?

— Боб Бърмън е там, той ни докара.

— Добре.

Стоун му обясни как ще действат в случаите, когато пристигне непознат за Бергман човек.

— Смятам, че държим всичко под контрол — каза Дино. — Нервен ли си?

— Малко.

— И аз. Ще ми се да не ни беше идвало да главата всичко това. Статията в „Таймс“ ме притеснява.

— И мен. Но направихме всичко, каквото ни е по силите. Сега да се опитаме да се успокоим и да се наслаждаваме.

— Ти се отпусни — каза Дино, — аз ще си остана нервен.

Появиха се първите гости и постепенно потокът от хора се увеличи. Стоун следеше как съпрузите Бергман посрещаха пристигащите гости. От време на време показваха с уговорения знак, че не познават посетителите.

Дино не изпускаше от поглед непознатите, но всички те се държаха прилично. В разгара на вечерта Стоун се обърна към Дино:

— Ще наблюдаваш ли за малко сам? Искам да огледам отвън.

— Да, разбира се.

Стоун излезе от галерията и огледа улицата. Всичко изглеждаше нормално. Видя Андерсън и Кели в паркираната кола до отсрещния тротоар. И тогава забеляза пикапа.

Този не беше черен, а безлично сив, без никакви надписи. Отиде до него и погледна към предната седалка.

На мястото до шофьора имаше карта на града. Нищо друго не се виждаше. Странични прозорци нямаше, а малките прозорчета отзад бяха замазани. Стоун отстъпи крачка назад и записа в бележника си регистрационния номер. После пресече улицата и потропа на страничното стъкло на полицейската кола. Кели свали прозореца няколко сантиметра.

— Да?

Стоун откъсна листчето от бележника със записания номер и му го подаде.

— Провери този номер.

— Откъде е?

— На сивия пикап пред галерията.

— Той си беше там, когато пристигнахме — каза Кели. — Не виждам никакъв проблем.

— Провери номера, Кели!

Андерсън дръпна листчето от пръстите на Кели и вдигна телефона. Подир минутка излезе от колата и каза на Стоун:

— Този номер принадлежи на автомобил „Буик Сенчъри“ от 1996 г., откраднат е днес подир обяд в Куинс.

— Повикайте сапъорите — нареди Стоун и тръгна да пресича улицата. Точно тогава обаче светофарът светна зелено и той се видя принуден да се отдръпне назад, но не можа да изтърпи да изчака потока от коли, промуши се помежду тях и бързо се върна в галерията. Бергман и съпругата му бяха напуснали поста си до входа, а администраторката беше заета с продажба на картините.

— Прощавайте — каза Стоун на администраторката, — но ни се налага да ви изведем оттук.

— Не разбирам — каза младата жена и потърси с поглед шефа си. — Господин Бергман не ми е наредил нищо...

— Просто правете каквото ви казвам — настоя Стоун.

Откри с поглед Дино и му даде знак.

— Какво има?

— Точно пред галерията е паркиран пикап, открадне днес следобед. Веднага трябва да изведем всичките тези хора през задния вход.

Дино кимна в знак на съгласие.

— Да го направим спокойно — изрече той, след което се приближи до една групичка хора, каза им нещо, сочейки пътя към задната част на галерията.

Стоун понечи да се присъедини към него, но в този момент забеляза, че администраторката и купувачите не бяха прекъснали заниманието си. Хвана за ръката един от мъжете и му каза:

— Много съжалявам за причиненото безпокойство, господине, но се налага всички да напуснат веднага галерията през задния вход.

Минете, ако обичате, оттук със съпругата си.

Още докато говореше, се чуха сирените на пристигащите по Медисън авеню коли.

— Не разбирам — недоволен, че го прекъсват, каза мъжът. — Не искам някой друг да купи картините, които си харесах.

— Моля, не се безпокоите за това. Става дума за мярка за сигурност.

Мъжът неохотно хвана жена си подръка и я поведе към дъното на залата.

Изпадналият в паника Бергман попита:

— Какво става?

— Отвън има паркиран подозрителен пикап. В момента Дино извежда всички навън през задния вход.

— В разгара на откриването на изложбата? Да не сте луд?

— Положението е много сериозно, господин Бергман.

Не губете повече време, изведете тази жена оттук — посочи Стоун към администраторката. Галеристът се подчини.

Приближи се Сара.

— Какво става, скъпи?

— Възможно е отвън да има бомба — прошепна той. — Повикахме специалисти да се справят с нея. Трябва да те изведе оттук. — Закрачи, отдалечавайки се от предния вход, но изведнъж сякаш премисли нещо, върна се до голямата витрина откъм улицата и издърпа тежките вълнени завеси. — Хайде сега — каза на Сара и я хвана подръка.

В този момент се чу страхотен взрив и току-що дръпнатите завеси се издуха, тъй като експлозията беше отхвърлила укрепеното стъкло на витрината навътре в галерията.

Стоун прелетя във въздуха, без да изпуска Сара, и тупна тежко върху мраморния под. Миг след това видя, че тя се мъчи да се измъкне изпод него. Обърна се с усилие, освободи я и попита:

— Добре ли си?

Тя се изправи с мъка на крака, изпищя и се втурна към дъното на галерията.

Появи се Дино. Стоун несигурно се изправи и го прегърна. Погледна назад към витрината и видя, че на мястото ѝ зее празен отвор. Целият под на галерията бе обсипан с парчета натрошено стъкло. От тежките завеси бяха останали да висят само няколко дрипи. На мястото на паркирания пред галерията пикап сега зееше кратер в асфалта. Намиращите се от двете му страни леки коли горяха. Цареше невъобразим шум. Мъже и жени в галерията пищяха и панически се мъчеха да излязат навън.

Сирените на приближаващите полицейски коли виеха все по-оглушително.

Дино извади от джоба си носна кърпа и я притисна към тила на Стоун.

— Ранен си приятелю, дръж така кърпата.

— Нищо ми няма, Дино. Моля те, намери Сара и я заведи в колата ми, сега там е най-сигурно.

— Добре, само не излизай на улицата, не е изключено някой да стреля по теб.

С притиснатата към тила си кърпа Стоун се огледа да оцени пораженията. На пръв поглед изглеждаха учудващо незначителни. Повечето от картините си стояха по местата, само няколко от тях бяха зле пострадали. Загледа се отново в зеещия отвор на мястото на витрината си даде сметка за нещо, което бе убягнало от вниманието му преди — стъклената витрина не покриваше цялата Фасада, а бе вградена в широка близо метър иззидана рамка. Така ударната вълна от

експлозията беше натрошила стъклото, но тази иззидана рамка бе непокътната.

Стоун пренебрегна предупреждението на Дино и излезе навън през предния вход. Взривът бе отворил широко вратата, без да избие стъклото. Излизайки навън, Стоун се наведе и вдигна едно от парчетата от витрината. Опипа краищата му и забеляза, че не бяха остри и режещи. Остана озадачен от това си откритие.

Към него притича Анди Андерсън.

— Как си, Стоун?

— Май ми няма нищо — отвърна. — Видя ли какво се случи?

— След като повикахме сапъорите, преместихме колата си нагоре към пресечката, за да не им пречим. Тъкмо се готвехме да се върнем и да спрем потока от коли, бомбата експлодира. По това време светофарът на Медисън авеню светеше червена светлина, така че в момента на експлозията пред галерията нямаше минаващи автомобили; пострадаха само паркиралите преди това. Навън не видяхме някой да е ранен. Какво стана вътре?

— Иди при задния вход и виж дали няма ранени. Като пристигнат линейките, насочи ги натам.

— Ясно.

— Кели къде е?

— Не зная, изгубих го.

Стоун огледа улицата. Освен няколко потрошени витрини и останали без стъкла паркирани автомобили, не видя други поражения. Обърна се и се върна в опразнената галерия. Пресече я до вътрешната зала, към задния вход и излезе на улицата. Дино прегръщаше ридаещата Сара. Подобни двойки имаше доста, но Стоун не видя сериозно пострадали. Дино го забеляза и му махна с ръка.

Стоун хвана Сара за ръцете и я огледа:

— Ранена ли си някъде?

Тя изглежда беше възвърнала самообладанието си.

— Мисля, че не съм — отговори.

— Виждам драскотини по краката ти — каза Дино. — Ела, ще те закараме в болницата.

Боб Бърмън притича към тях.

— Има ли ранени? Експлозията беше страхотна.

— Нищо сериозно — отвърна Дино. — Закарай Стоун и Сара в спешното отделение на болница „Ленъкс“.

— Да вземем ли с нас и някой друг? — попита Стоун.

— Мисля, че ти си най-зле пострадал. Нали беше най-близо до експлозията, закриваше Сара — каза Дино. — Ти ли дръпна завесите?

— Да, май че бях аз.

— Това според мен е изиграло важна роля, завесите са поели и по-голямата част от натрошената витрина. Така си спасил живота на доста хора, включително и своя, хайде в колата.

Двигателят вече работеше. Бърмън ги изчака да седнат, пусна мигация сигнал и направи обратен завой по Пето авеню.

— Чакай — усети се, — тръгнах в грешната посока.

Промъкна се между насрещното движение, зави обратно към центъра и след две пресечки пое на изток.

— Страхотна маневра направи, Боб — похвали го Стоун, — иначе нямаше да можеш да пресечеш Медисън авеню. Заради експлозията движението е блокирано поне на петдесет пресечки оттук.

Сара беше спряла да хлипа, седеше вцепенена и безмълвна, стиснала здраво ръката на Стоун.

— Сигурна ли си, че ти няма нищо? — попита Стоун.

— Добре съм — отговори с отпаднал глас.

В болницата „Ленъкс“ съблякоха фрака и ризата на Стоун и го поставиха по очи върху носилка на колела.

Приложиха му местна упойка и се заеха да извличат забилите се в тила и гърба му стъкълца.

— Не сте пострадали сериозно, господине — каза му млад санитар. — Имаме и други хора с подобни наранявания. Какво се е случило?

— Бомба — лаконично отвърна Стоун. Някой беше започнал да бръсне косата от черепа му, той докосна тила си с ръка.

— Спокойно, хубавецо — успокои го една сестра. — Няма да ти обръснем повече коса, отколкото е необходимо. Пак ще изглеждаш прекрасно.

— Главата ме боли — оплака се Стоун. — Ще ми дадете ли аспирин?

— Ей сега, но първо да почистим тези рани. Няма да минеш без някой и друг шев.

Стоун се укроти и ги остави да си вършат работата.

Най-сетне го изправиха да седне и една сестра му подаде пяла престилка.

— Най-добре е да облечете това. Фракът и ризата не са в блестящ вид — и му показва пострадалите дрехи. — Сега можете да си вървите, но правилото на болницата изисква да седнете в количката.

— Сара Бъкминстър къде е?

— Дамата, с която дойдохте заедно ли? Имаше няколко дребни порязвания по краката. Оправихме ги и сега тя чака в колата с човека, който ви докара. — Сестрата се спря пред вратата.

Стоун се изправи на крака.

— Благодаря ви. От колко време съм тук?

— Нямам точна представа, малко повече от час.

Стоун се настани в колата. — Карай ни вкъщи, Боб.

Пристигнаха бързо и влязоха в гаража. Стоун не пусна Сара да излезе, докато не се затвори гаражната врата. Малко преди това под нея се промуши Дино.

— Ей, да знаеш, че ми харесва бялата ти дреха — каза.

— Отива ти повече от фрака. Добре ли си?

— Главата ме боли — изохка Стоун. — В болницата дори забравиха да ми дадат аспирин.

— Да се качваме — каза Дино и го хвана подръка.

— О, я стига. Не съм тежко ранен, мога да ходя сам.

Отидоха в апартамента и Сара веднага се насочи към банята.

— Взех си хапче — поясни им тя, — така че ако някой иска да ми каже нещо, да го направи, докато съм в съзнание.

Стоун ѝ помогна да легне в леглото, после изпи четири аспирина и слезе с Дино в кабинета, където веднага си приготвиха по едно питие.

— В крайна сметка, какви бяха пораженията? — попита Стоун.

— Няколко автомобила — отговори Дино, — няколко счупени витрини, няколко изпаднали в истерия и няколко картини, това е всичко. Сапъорите казаха, че експлозията е била от натъпкан в задната част на пикапа динамит — не е бил насочен, не са използвани пирони или шрапнели, е, като се изключат ламарините от самата кола. Те обаче не са засегнали никого вътре в галерията. Самият пикап е поел най-голямата част от взривната вълна, която след това е била намалена и от

блиндираната стъклена витрина и омекотена от издърпаните завеси. Стъклото е специално — издържа до определена степен, след което се разпада на малки парчета. В момента на експлозията ние бяхме извели почти всички хора през задния вход. Истински късметлии сме, защото можеше да стане кървава касапница. Андерсън и Кели бяха длъжни да проверят номерата на всички автомобили на улицата, но никой не им нареди да го направят — това е моя вина, но кой да очаква, че може да е поставена бомба.

— Аз очаквах нещо — каза Стоун, — но не и това.

— Лоша работа, но какво да се прави, така поне ням; да прекратят моето разследване. Всичко това ще запълни новините довечера и утрешните вестници. Вие със Сара защо не вземете да изчезнете от града?

— О, ние имаме билети за утрешния ранен полет за Лондон — уведоми го Стоун. — Как мислиш, ще се справиш ли без мен?

Дино му хвърли изпепеляващ поглед.

— Тръгвай! Ще направя всичко, каквото мога.

Стоун се събуди с главоболие. Сара беше станала и бе разтворила куфарите на нейната половина на леглото. След малко излезе от банята, загърната с кърпа, и вдигна предупредително ръка.

— Не ме гледай така — каза тя, — След малко пътуваме, нямаме време за цуни-гуни.

Стоун приседна на края на леглото.

— С това главоболие не представлявам никаква заплаха.

— Искаш ли да ти дам нещо по-силно от аспирина? Аз съм походна аптека.

— Ти определяш лекарството, аз го гълтам.

Сара изчезна за малко в банята и се върна с хапче и чаша вода.

— Само да не пиеш никакъв алкохол — предупреди го тя, — защото в комбинация с лекарството, ще те свали под масата.

Стоун изпи хапчето и попита:

— Колко е часът?

— Седем и половина, полетът ни е в 10.00. Пригответе си багажа, нямаме време за закуска. В салона за първа класа все още ни предложат някакви сладки или нещо подобно.

— Добре, добре — промърмори Стоун.

Влезе под душа и след като се облече, главоболието му беше преминало, усещаше се само леко замаян. Събра нещата си, пренесе целия багаж в асансьора, който ползваше много рядко, и го пусна да слезе в сутерена.

— Дино ще ни закара до аерогарата, иска да е спокоен за нас.

— Много добре — подхвърли Сара и навлече палтото си. — Да се махаме оттук.

Млад детектив ги караше с полицейската кола на Дино. Не приказваха много, така че Стоун имаше време да поразмисли. Определено не можа да стигне до задоволителни изводи. Когато пристигнаха на аерогарата, Сара му връчи билетите и каза:

— Би ли отишъл за проверката на багажа, налага ми се да отида до тоалетната?

Дино изпрати младия детектив да я придружи, а Стоун извика един носач за куфарите. После стисна ръката на Дино.

— Благодаря ти, че ни докара дотук.

— Не се притеснявай за нищо — каза му Дино. — Аз ще се погрижа.

— Накарай федералните да се заемат с експлозията, по тази следа могат да открият нещо.

— Вече съм се погрижил за това — всички остатъци от пикапа са откарани в гаража на федералните.

— Слушай какво ще ти кажа, Дино. Не зная дали си мислил за това, но след като Мери Ан и Бен са в Бруклин, а ние със Сара напускаме страната, ти оставаш единствен под прицела на онези хора. Длъжен си да се пазиш много.

— Винаги го правя — усмихна се малко тъжно Дино. — Ти се отпусни, почивай и се забавлявай. Пък и звънкай от време на време, за да те държа в течение.

— Непременно — отвърна Стоун. Дватамата се прегърнаха и Стоун тръгна подир носача. На гишето за първа класа нямаше опашка и го обслужиха бързо. Стоун качи куфарите на Сара на кантара. Мисълта му работеше трескаво.

— Това ли е всичко — попита го служителката. — Вие нямате ли багаж?

В този момент той взе окончателното решение.

— Ще лети само единият от нас. Имате ли нещо против да оставя при вас моите чанти за няколко минути? Ще се върна да ги взема, след като приятелката ми излети.

Жената му върна билетите и паспортите.

— Ще ги наглеждам, разбира се.

Стоун тъкмо слагаше билетите в джоба си, когато се появи Сара.

— Всичко наред ли е? — попита тя.

— Да, хайде да намерим чакалнята за първа класа.

Умълчани, пиха кафе и похапнаха сладки. Стоун разгърна вестник „Таймс“ и възкликна:

— Има ни на първата страница.

— Не ща и да чуя повече за това — пресече го тя. Изхвърлям го от главата си. За Бога, хич да не отваряш дума за това пред родителите ми. Направо ще полудеят.

— Добре.

Обявиха техния полет и двамата закрачиха бавно към изхода. Стоун изчака, докато приближиха самолета, и дръпна Сара настрана.

— Не мога да замина — каза. — Нямам право да оставя Дино в такъв момент. Ако го направя, той единствен ще остане на мушката им.

— Дино може и сам да се погрижи за себе си — отвърна сухо Сара.

— Никога няма да си простя, ако успеят да се доберат до него.

Тя прикова поглед в очите му.

— Вече никога няма да се върна в Ню Йорк, Стоун.

— Виж, това все някой ден ще приключи. Поживей при родителите си, докато се справим, и тогава се върни.

— Не. Приключих с този град. Първия път го напуснах, защото бях нещастна тук, сега се опитва да ме убие. Съжалявам, но повече няма да стъпя на това място.

— А пък се заричаше, че няма да се поддадеш на терористите — изрече той.

— Преразгледах отношението си по въпроса.

— Наясно си, че не мога да живея другаде, освен в Ню Йорк.

— Зная — каза тя и го прегърна. — Не познавам по-чудесен мъж от теб, но, както сам казваш, когато се натрупат много случайности, значи тук пръст има съдбата. Съдбата е против нас.

— Съжалявам — промълви той.

— И аз — тя го целуна.

Взе билета и паспорта си и слезе по ръкава в самолета.

Стоун се замъкна до гишето, върна билета и прибра багажа си. Остана учуден, като видя, че колата на Дино беше все още на мястото си. Хвърли чантите си на задната седалка и седна.

— Върнах се от Англия.

— Как така? — попита Дино.

— Не ми хареса времето.

— И остави момичето да отлети само?

— Така стана, май.

— Ще се върне ли, когато всичко свърши тук?

— Не. Закарай ме в някой хотел, Дино. Ако ме следят, не бих искал да разберат, че съм се върнал.

Дино даде знак на шофьора да потегля и каза:

— Голяма работа беше това момиче.

— Знам.

— Невероятен галфон си.

— Знам.

Стоун се регистрира в хотел „Карлайл“ и заръча на администратора да не съобщава за присъствието му на никого и да приема съобщения само ако са адресирани до Илайджа Стоун, което всъщност бе името на дядо му по майчина линия.

— Бъдете спокоен, господин Стоун — увери го администраторът. От стаята веднага провери телефонния си секретар.

Имаше само едно съобщение — от Бил Егърс; потърси го няколко пъти, докато Бил не отговори.

— Стоун на телефона.

— Как си, четох за случилото се в „Таймс“.

— Добре съм.

— Изкарват те нещо като герой.

— Не им се връзвай. Какво има?

— Можем да приключим сделката за къщата ти в Кънектикът.

— О, чудесно. Какво ще кажеш за днес?

— Става. Продавачът вече е подписал всички документи. Необходимо е само ти да сложиш дванайсетина подписа пред нотариус, един чек за стойността на покупката и други дреболии. Ако предпочиташ, можеш да дадеш чек на мое име, а ние да изплатим дължимата сума. — След което продиктува на Стоун съответните суми.

— Днес ще преведа парите по твоята сметка, така че ще можеш да им издадеш чек — каза Стоун и си записа номера на сметката на счетоводната фирма.

— Искаш ли да наминеш днес при мен, Стоун?

— Виж, Бил, заврял съм се в „Карлайл“ и не бих искал да се показвам днес. Не можеш ли да минеш ти?

— Мога, по кое време?

— Ела по пладне, ще поръчам обяд в стаята.

— Добре, ще дойда.

— Стая номер 1550, записан съм като Илайджа Стоун.

— До скоро — каза Егърс и затвори телефона.

Стоун се обади първо на дилъра си и го помоли да преведе пари от сметката му на „Удман и Уелд“, а след това и на мебелния магазин „АВС“ — да побързат с доставката на мебелите за къщата в Кънектикът.

— Точно утре сутрин ще тръгва наш камион в тази посока — отговори му служителката.

— Чудесно — каза Стоун.

Обади се и в магазина за домашни потреби да ги подсети за доставката, след което позвъни на Боб Бърмън.

— Мислех, че вече летиш към Англия — каза Бърмън.

— Плановете ми се промениха. Не искам да се връщам вкъщи, отседнах в „Карлайл“. Ще можеш ли да ми направиш една голяма услуга?

— Казвай.

— Иди довечера — искам да кажа посред нощ — в къщата ми, увери се, че не те следят и влез незабелязано вътре. Нали все още имаш ключ?

— Имам, не че ми трябва, но нали аз ти монтирах алармената система.

— Спомням си. Качи се в кабинета, ми. Там, под един кашон има каса за оръжие. Ще знаеш ли как да се справиш с ключалката?

— А ти знаеш ли, че папата е поляк?

— Вземи малкия автоматичен „Валтер“, 7,65-милиметровия, с кобур за под мишницата и с резервен пълнител. После се качи на колата, докарай я в гаража на хотела и кажи на дежурния, че е за господин Стоун от стая 1550. Остави пистолета в жабката на колата.

— Ще го свърша — каза Бърмън.

— Благодаря ти, Боб, имаш една от мен.

— Само една ли?

— Добре де, нека са две дузини.

— Така по бива. Късмет! Оцелявай! — и Бърмън затвори телефона.

След това Стоун позвъни в офиса на Клем във Вашингтон, Кънектикът, попита за телефонните номера на местните компании и още преди пристигането на Бил Егърс вече беше уредил пускането на водата, електричеството и телефона на къщата.

Бил Егърс пристигна заедно с Джоан Робертсън, същата, която наскоро му бе предложила услугите си като секретарка. Тя го поздрави радушно, сякаш не си спомняше, че за малко не я бе въвлякъл в опасна бъркотия.

— Защо първо да не си поръчаме обяда и да си свършим работата, докато чакаме? — предложи Стоун. — Ще обядваш ли с нас, Джоан?

— Благодаря, имам уговорка да обядвам с майка.

Стоун и Егърс направиха поръчката си и се заеха за работа. Стоун подписа донесените от Егърс документи, а Джоан завери подписите му. За три четвърти час приключиха и Егърс подаде на Стоун оформените документи.

— Това е, искаш ли да ги заведем?

— Да, моля. След това ги остави засега в моя сейф в трезора — отвърна Стоун.

— Честито! Вече си собственик на хубав имот в провинцията. Ще взема документите и следобед ще се обадя на продавача.

Почукаха на вратата и вкараха сервизната количка с поръчания обяд.

— Е, аз трябва да бягам — сбогува се Джоан. — Ако искаш, на път за ресторанта бих могла да предам документите на юристите на продавача.

— Благодаря ти, Джоан — каза Стоун. — След като приключи тази история, да знаеш, че ще се възползвам от предложението ти да работиш при мен.

Секретарката си тръгна, а Стоун и Егърс се заеха с обяда.

— Искам я, Бил — каза Стоун.

— Не ти ли стигат толкова жени?

— Искам я за секретарка. Просто те предупреждавам овреме.

— В такъв случай ще трябва да ѝ предложиш условия, които да не може да откаже.

— Така и ще направя. Впрочем, дочух, че и ти имаш клиент, който правел подобни оферти от време на време.

— Не заорявам за кого намекваш.

— Не си ми казвал, че представляваш Едуардо Бианки.

Егърс учудено спря да маже маслото върху филийката хляб.

— И къде успя да дочуеш това?

— От устата на вълка.

— Кой вълк?

— Лично от Бианки.

— Познаваш Бианки?!

— Много хора познавам.

— Познаваш се лично с Бианки?

— Онзи ден вечерях с него. — Гласът на Стоун беше доволен.

— След смъртта на съпругата си Бианки не излиза.

— Вечеряхме у тях.

— Добре, Стоун, ще ти кажа без заобикалки — ние не представяме Едуардо Бианки, а сме представители на неговата благотворителна фондация.

— Аха, тази, дето пази ръцете му чисти, нали?

— Напълно законна е. Обслужваме ги безплатно.

— Сега нека аз да бъда пряк — натисна го Стоун, — значи представяте безплатно мафиотски бос?

— Не само, че е абсолютно законно, ами е и подчертано благородно дело.

Стоун се изсмя гръмогласно.

— И как успя да се запознаеш с Бианки? — попита Егърс.

— Защо? Ти не си ли се срещал с него?

— Многократно, след като дойде при нас във връзка с фондацията. Впрочем, дойде при нас е образно казано. Първо ми се обади човек, на когото се обадил човек, след като му се обадили отнякъде. Изглежда Бианки много се пази да не му откажат заради репутацията на фамилията му. Преди всяка лична поява анализира изключително внимателно ситуацията. За да няма каквото и да било неудобство и за двете страни, предполагам.

— Да, определено изглежда предпазлив.

— Най-накрая дойде в офиса и ние подготвихме основаването на фондацията. Президент е дъщеря му. Ще ти кажа честно — останах силно впечатлен от него. О, и от дъщеря му също — многозначително повдигна вежди Егърс.

— Да, забележителна е, нали?

— Имаме съдружници във фирмата, които са готови да направят всичко за мафията, само и само да й помиришат бельото.

— Често ли идва при вас в офиса?

— Седалището на фондацията се намира на етаж над нас. Всъщност ние им предоставихме помещенията.

— И с каква благотворителност се занимава тяхната фондация?

Егърс остави вилицата на масата.

— Това няма да излезе оттук, нали?

— Ясно.

— Искам да кажа, че Бианки държи много на дискретността, а не е човек, с когото ти се ще да се сблъскаш. Казват, че ядоса ли се, става като разярена мечка.

— Ще бъда олицетворение на самата дискретност.

— Предоставят творчески стипендии. Подпомагат дванайсетина млади художници. Фондацията притежава и колекция от произведения на изкуството, от която често дава под наем на различни музеи, предимно произведения на стари майстори.

— Как се нарича организацията им?

— Фондация „Брайъруд“.

— А, мярнах това име по един обществен телевизионен канал, представиха я като спонсор на най-различни начинания.

— Да, и с това се занимават. По принцип се насочват навсякъде, накъдето каже Бианки. Така, сега е твой ред. Как се срещна с него?

— Той е тъст на Дино Бакети.

— Моля?!

— Не се шегувам. Преди седем години се ожени за по-голямата му дъщеря.

Егърс поклати глава.

— Сега вече всичко ми се изясни.

— И това също си остава между нас.

— Както кажеш.

След като изпиха кафето, Бил погледна часовника си.

— Ще вървя, имам да давам показания.

— Благодаря ти, че си направи труда да дойдеш тук.

— Няма за какво. Кога ще отидем да видим къщата ти в Кънектикът?

— Дай ми малко време да я подреда. Впрочем... — Стоун написа няколко телефонни номера на една визитка и я подаде на Егърс. — Това са номерата на телефона и на факса. От утре вечер ще работят, засега ги запази за себе си.

— Добре, до скоро. — Стиснаха си ръцете и Егърс си тръгна.

Стоун извади сервизната количка в коридора и седна с „Таймс“ в ръка. Както винаги, прочете го внимателно и отбеляза един ред от програмите на театрите. Той гласеше: Джъдсън Палмър представя ревюто „Прас по окото с остра пръчка“.

Името му се заби в главата и го върна към основния проблем на деня. „Дявол да го вземе, сам няма да стигна доникъде“, каза си наум. Извади от джобчето визитката на Едуардо Бианки и набра телефонния номер. Никой не отговори, телефонът спря да звъни, после се чу звуков сигнал, но не последва никакво съобщение. Той изрече отчетливо:

— Обажда се Стоун Барингтън. Можете да ме намерите в хотел „Карлайл“, на телефон 744–1600, стая 1550. Водя се под името Илайджа Стоун.

После затвори телефона.

Дали това бе първата му крачка по гибелния път?

Сега вече не знаеше с какво да си запълни времето. У дома не можеше да се прибере, а къщата в Кънектикът още не бе обзаведена. „Таймс“ беше прочетен от игла до конец, а „Уолстрийт джърнъл“ му беше скучен. По телевизията нямаше хубави филми, сапунени опери не му се гледаха. Стана да се поразходи. Чувстваше тялото си все още сковано от преживяното предната нощ. Вдигна слушалката и се обади на рецепцията.

— Слушам ви, господин Стоун?

— Мисля си за един масаж в моя апартамент.

— Разбира се, за колко часа?

— Колкото е възможно по-скоро.

— Мъж или жена да бъде?

— Жена.

— Шведка или японка?

— Шведка.

— Сега ще проверя коя е свободна, моля изчакайте.

След кратко мълчание администраторът каза: — До час ще дойде да ви масажира Шийла.

— Благодаря.

След като изгледа по телевизията две серии от „Старата къща“, отиде в спалнята, съблече се и се наметна с халат. Скоро след това се почука на вратата. Влезе хубаво младо момиче и разположи масажната маса в спалнята.

— Ще почнем с гърба — каза тя.

Стоун съблече халата и легна, а момичето покри с малка кърпа бедрата му.

— О, имате порязвания по гърба.

— От катастрофа са, дали ще може да не ги докосвате?

— Разбира се. Ако ви заболи, дайте ми знак.

Стоун се отпусна и скоро леко задряма. Някой почука отвън.

— Вижте кой е, моля — каза Стоун. — Сигурно е чистачката. Забравих да сложа табелката да не ме безпокоят.

— Разбира се, веднага се връщам — скочи момичето и излезе от спалнята.

Стоун чу как се отвори вратата, после последва шепот, а след това вратата се затвори и момичето се върна.

— Сложихте ли табелката на вратата?

— Аха — отговори тя и продължи да масажира гърба му.

Той отново се унесе, от това състояние го извади подканата да се обърне. Легна по гръб, а момичето покри главата му с някакъв плик и постави отново кърпата на слабините. Задряма пак. Тя разтри врата и лицето му, после продължи надолу. Видя му се странно настойчивото разтриване на гърдите, но му беше приятно и не протестира. После усети, че кърпата изчезна. „Ами, след като тя няма нищо против, и аз не възразявам“ — каза си наум.

Масажираше корема и горната част на бедрата, като при това, сякаш случайно, докосваше пениса му. После стана ясно, че това едва ли е случайно. Що за масаж предлагат в този хотел? Усети как тя намаза ръцете си с лосион и ги разтърка енергично, след което го докосна съвършено целенасочено. Този масаж му дойде повече и усети как се възбужда.

Отвори очи, но пак ги затвори, защото пликът покриваше лицето му. Тя продължи нежно, но настойчиво.

За секунди получи ерекция, но се въздържа от инстинктивното си желание да я сграбчи. Тя го доведе до върха и продължи да го гали нежно, докато той възстанови спокойното си дишане. Тогава го избърса и го целуна нежно по устните.

— Ще отида да си измия ръцете — прошепна. — Ти се отпусни, връщам се веднага.

Чу затварянето на вратата на банята, седна и наметна халата върху себе си. Какво ставаше? Подобно нещо не му се бе случвало. Помисли, че момичето ще поиска твърде щедро заплащане, което не бе планирал. Когато ставаше от масажната маса, за да вземе портфейла си, момичето излезе от банята.

Брадичката му увисна и той онемя. Пред него стоеше усмихната Долче Бианки.

— Доволен ли сте от масажа, сър? — попита тя.

— Аз... аз... — Вярвам, че останахте доволен. Ще пийна нещо. Да донеса ли и за теб?

— Виж в бокса — каза той. — Донеси и за мен от същото.

Тя тръгна към хола, а той се загледа подир нея, като се мъчеше да си върне самообладанието. След малко тя донесе бутилка шампанско и две чаши.

— Седни спокойно — каза, като отвори бутилката, — не бива да правиш резки движения веднага след масажа.

Стоун седна и пое от нея бокала с шампанско.

— Ти как...

— Получих съобщението ти и пристигнах веднага. Не си направих труда да се обаждам на рецепцията, качих се направо горе и когато масажистката ми отвори, за две стотачки бързо се съгласи да излезне.

Той се поокопити и вдигна чашата:

— За неочакваните удоволствия!

Тя се засмя.

— По-приятни от тях няма — и отпи от виното.

— Да, несъмнено си пълна с изненади — каза той, все още неспособен да мисли за нещо друго.

— Така си е — съгласи се тя. — Никога не го забравяй.

Освен това съм много дръзка. Искам ли нещо — никога не се колебая.

— Нямам никакви основания да не ти вярвам — каза той, — но откъде знаеше, че няма да падна от масата от изненада?

— Имам нестандартни способности, долавям ги тези неща — намигна му тя.

— И аз си падам малко телепат. Искаш ли да ти гледам на ръка?

— Защо не?

Двамата оставиха на масата чашите си, той взе ръцете ѝ и се взря в линиите на дланите ѝ.

— Виждам, че имаш много талантливи ръце.

Тя посрещна думите му с весел смях и каза:

— За това не се нужни телепатични умения.

— Като млада си била глупава, но сега си поумняла.

— Е, явно Дино ти е разказал за женитбата ми.

— Виждам, че вършиш полезни работи — продължи той. — Ти си от хората, които се раздават. Работата ти е да даваш.

Тя го погледна някак странно.

— Карай нататък — каза.

— Работата ти е свързана по някакъв начин с изкуството. Но не мога да кажа, че си човек на изкуството. Поскоро помагаш на един такъв човек, впрочем, виждам, че са повече от един. И някакви пари са намесени, те дават възможност на художниците да продължават да работят.

Черните ѝ очи се присвиха. Изглеждаше смутена.

— Картини, има много картини — на различни места са, може би в музеи. Виждам също и някаква връзка с телевизията, може би изкуство по телевизията.

Тя се опита да издърпа ръцете си, но той ги задържа.

— Усещам тръни — продължи той. — Някакво име, което има нещо общо с тръни и шипки^[1].

Този път тя рязко издърпа ръцете си.

— Стига! Спри този цирк.

Стоун сви рамене.

— Просто имам пророчески способности. Надарен съм.

— Откъде знаеш всичко това?

— Усетих го — отговори той.

Тя се засмя.

— За момент ме накара дори да ти повярвам. — Тя отпи от шампанското, наведе се към него и го целуна. — Длъжник си ми.

— Да, предполагам, че в това отношение съм — отвърна той.

— Не съм свикнала да чакам дълго да ми платят, винаги държа да си прибера дълговете с лихвите.

— Така изглежда справедливо.

Тя се изправи и разкопча ципа на роклята си. Дрехата се свлече и тя я прекрачи. Беше без сутиен, само по чорапи с колан и бикини. Свали бикините и пристъпи към него.

Той понечи да стане, но тя го задържа и го възседна.

Притегли главата му към себе си и парфюмът ѝ изпълни ноздрите му.

— Първа вноска на изплащането — каза тя закачливо.

Стоун си плати честно. За миг през главата му мина въпроса в какво ли се забърка, но тази тревога се изпари бързо.

[1] Фондацията се нарича „Брайъруд“, briar (англ.) означава шипка — Б. пр. ↑

Келнерът изпълни поръчката им, подреди масата и отвори две бутилки бяло вино.

— Вечерята чака — викна Стоун на Долче, която се гримираше.

Тя излезе от банята все още в оскъдното си облекло и се настани до масата.

Стоун опита виното и сипа в чашите.

— Мисля, че за първи път през живота си ще вечерям с жена, облечена единствено с чорапи, колан и бикини — каза.

Тя вдигна чашата си за тост:

— За първото от преживяванията, които ни предстоят!

— Пия за това — отвърна Стоун и също вдигна чашата си. Започнаха вечерята със спагети със сос от омари. — Ти си невероятно красива жена.

— Зная — съгласи се тя. — Нека да не ти прозвучи арогантно, но са ми го казвали прекалено често и зная, че е истина. Сигурно няма да е вечно, но...

— О, ще бъде — взе ръката ѝ в своята. — Дори и когато след много, много години възрастта си каже думата, и тогава ще изглеждаш добре.

— Защо не си свалиш халата? — попита тя. — Приятно ми е да те гледам гол.

— Боя се, че може да се покапя със соса, а той е горещ.

— Страхливец.

— Така е, особено когато става дума за горещо ядене и нежни части от тялото ми.

— Май си прав. Не бих искала да пострадаш.

— Ти всъщност защо ме пожела? — попита той. — Любопитен съм, не си прося комплименти.

— Ами да речем, че и ти си красив като мен, по моему. Не че хубавите мъже са рядкост, но хубави и интересни не се срещат често. А ти защо ме пожела?

— Не мисля, че имах друг избор.

Тя се засмя звънливо.

— Май наистина нямаше. Отблъсква ли те моята настойчивост?

— Отвратен ли ти изглеждам?

Тя се засмя отново.

— Не, поне не на финала. Та да продължа — харесваше ми това, което през годините научавах за теб от Мери Ан. Дино не е много приказлив, той несъмнено нямаше да ни запознае.

— Според мен Дино гледа да избягва усложненията.

— Италианците обикновено не се стремят да избегнат усложненията — произнесе замислено тя. — Не е това. Просто той обича да държи личния си живот и приятелите си колкото може подалеч от татко и от мен. Не ни одобрява.

— Както се изрази баща ти — имате различни философии.

— Татко те хареса — каза тя.

— И на мен той ми допадна.

— Когато поиска, направо е невъзможно да не го харесаш.

— Явно това ви е фамилна черта.

— От каква националност са предците ти? — попита тя.

— Англичани, и от двата рода.

— О, да, Барингтън звучи много английско, — тръсна глава тя.
— Трудно ми е да повярвам, че си бил полицай.

— Така мислеха и в полицията. Всъщност не се вписвах в полицейското управление. Веднъж Дино каза, че нюйоркската полиция е нещо като масонска ложа, в която така и не бях приет.

— Разкажи ми за семейството си.

— И двата рода — Барингтънови и Стоунови, пристигат от Средна Англия в Масачузетс в началото на XVIII век и започват да се занимават с тъкачество. Били са доста заможни. Баща ми обаче нямал влечение да продължи семейния бизнес. Обичал да обработва дървото, не искал да се занимава с нищо друго. Неговият баща обаче настоял да започне да учи в Йейл. Майка ми пък я изпратили да следва изкуство в „Маунт Холиоук“. Когато по време на кризата през 1929-та година пазарът се срутил, фалирали и двете фамилии. Татко се преместил в Ню Йорк и там срещнал мама, която живеела в Гринуич вилидж и се занимавала с рисуване.

Познавали се от деца, а при новата си среща се влюбиха един в друг. Татко обикалял от къща на къща, за да си търси работа. Най-сетне успял да открие малка дърводелска работилница и постепенно се утвърдил като майстор на мебели с добра репутация. Мнозина от приятелите им били с леви убеждения, по време на кризата татко всъщност става член на Комунистическата партия.

— Като се опитвам да пресметна, излиза, че сигурно не са били млади, когато си се родил ти.

— Така е, аз съм се появил малко неочаквано.

— И какво станало после с рода ти в Масачузетс?

— Предполагам, че лека-полека са се разпръснали. Татко го избягвали заради това, че е комунист, а майка ми я избягвали като жена на комунист. Доколкото зная, и от двата рода само една леля на майка ми продължила да поддържа връзки с тях. Тя беше така добра да ми завещае след смъртта си къщата в Търтъл бей.

— Като оставим настрана историята с комунизма — много достоен произход. Но мисля, че през 30-те години доста хора са се подлъгали да влязат в Комунистическата партия.

— Татко нито веднъж не е съжалявал за комунистическите си възгледи. Съжаляваше обаче, че партията им се оказала съвсем не това, което е очаквал. — Присви очи и попита: — Защо ли имам чувството, че ме разпитват, сякаш кандидатствам за някакъв пост?

— Може и така да е, но не става дума за пост, както си мислиш. Аз съм католичка, а баща ми е много набожен. Затова ми е позволено да имам само един съпруг.

— Не зная защо, но ми е трудно да си те представя със съпруг.

— И моят съпруг не можа да го направи, при това се отказа съвсем скоро след сватбата ни.

— Та, за какво беше интервюто с мен?

— Все още не съм решила — отвърна тя. — А ти защо не ме попита нищо за семейството ми?

— Нали ти казах, че съм ясновидец. Вече зная всичко, което ми е нужно.

— Когато си с италианка, не си прави шеги с тези неща. Ние ги приемаме много сериозно.

— Винаги ще зная за теб повече, отколкото ще ти се иска — каза Стоун с надеждата тя да повярва в тази лъжа. Стори му се, че в очите ѝ

проблесна боязън.

— Мислиш ли — промърмори тя.

Бяха свършили с първото ястие и преминаха към агнешкото печено. Стоун дегустира червеното вино и сипа в чашите.

— Не е италианско — произнесе тя веднага.

— Калифорнийско вино е, може да е правено от италианци. Нарича се „Фарниенте“. — „Долче фарниенте“ — каза тя. — Сладко безделие. — Отпи от чашата. — Чудесно е, но не е италианско.

— Нима всичко трябва да бъде италианско?

— Не всичко, но татко смята Италия за най-важната страна в света, макар ние да живеем тук вече четири поколения. Склонен е да възприема всичко неиталианско за лековато и незначително.

— И ти ли усещаш нещата по същия начин?

— Аз съм повече американка от него, но разбирам чувствата му.

— Как се отнася баща ти към това, че нямам нищо италианско?

— Ти не си храна, вино, предмет на изкуството или постройка.

— Но не съм и католик.

— Това не го вълнува толкова. По някакъв странен начин той приема, че разводът ми не би защитил семейството ни.

— Ако си вдовица, ще получиш свободата си, не е ли така?

На устните ѝ заигра тънка усмивка.

— Умен си. Баща ми просто не желае да съм свободна, за да се омъжа повторно — това е единствената причина, поради която бившият ми съпруг все още е жив.

— Разбирам.

— Защо се обади по телефона днес?

— Баща ти ми даде този номер. Каза да позвъня, когато ми трябва помощ.

— А сега трябва ли ти?

— Да.

— Дино знае ли?

— Дино хич и не ще да знае.

— Снощните събития ли те накараха да се обадиш?

— Да.

— И къде е сега красивата художничка?

— Върна се в родната Англия. Няма да се връща тук.

— Тъжен ли си?

— По-малко тъжен, отколкото бях сутринта.

— Каква помощ искаш от баща ми?

— Известно ли ти е, че Мителдорфер изчезна?

Тя кимна.

— Татко ми разказа всичко, каквото знаеше.

— Дино имаше малка разправия с капитана на надзирателите в затвора и поради тази причина на мен не ми казват нищо, което би ми помогнало да го открием. Мителдорфер е управлявал финансите на капитана и на началника на затвора. Поради това те са благоразположени към него, меко казано.

— Значи искаш информация от затвора?

— Да. Все има някой затворник, който е бил близък с Мителдорфер. Та той е прекарал там дванадесет години! Един-двама биха могли да имат някаква представа за плановете му на свобода.

— Това може да се проучи — каза тя. — Ще ни отнеме няколко дни, да кажем една седмица. Мислиш ли, че ще останеш жив толкова време?

— Ще направя каквото мога.

— Изглежда приключихме и вечерята, и деловата част — протегна се. — А сега можем ли да се върнем в леглото?

— Не сме яли десерт.

— Той ще е от мен — привлече го към себе си Долче.

След кратък сън Стоун се събуди в седем часа. Долче я нямаше, беше му оставила на тоалетката бележка: „Благодаря за интересната вечер. Обади ми се, когато имаш нужда от някаква информация или от нова интересна вечер. Долче“. Под текста бе записала домашния и служебния си телефон.

Стоун си поръча закуска и прегледа „Таймс“. И в този брой видя рекламата за театралното представление на Джъдсън Палмър. Изряза я и я прибра в портмонето си. Напусна хотела в девет часа и поръча да изкарат колата му от гаража; провери дали пистолетът се намира в жабката и я заключи. В рекламата за представлението пишеше, че театърът на Палмър се намира на Четиридесет и четвърта улица, западно от Шесто авеню.

После остави колата в гаража на хиподрума и се запъти към театъра. Във фойето един чистач бършеше пода.

— Добро утро — поздрави Стоун. — Можете ли да ми кажете как да открия Джъдсън Палмър? Къде се намира кабинетът му?

— Точно над нас — отговори чистачът, сочейки към една врата. — Минете оттук, на горния етаж.

Стоун се изкачи по стълбите. Влезе в неприятно запусната приемна, където млада жена закусваше с кафе и датски сладкиш.

— Добро утро — поздрави той.

— Здравейте. — отговори тя, след като преглътна. — С какво мога да ви бъда полезна?

— Бих искал да се срещна с господин Палмър.

— Артист ли сте? Приключихме с подбора, тази седмица вече почваме представленията.

— Не, идвам по лична работа.

— Да не ви дължи пари?

— Не, нищо подобно.

Стоун чу, че някой се качва по стълбите, и се обърна към вратата. В стаята влезе мъж на около петдесет, облечен с нещо като канадка и с

кафяв плик в ръка. Беше дебел и изглеждаше махмурлия.

— Господин Палмър? — обърна са Стоун към него.

— Подборът свърши — бързо каза дебелакът и отвори вратата на кабинета си. — Оставете на момичето снимка и данни за себе си; ще ви имам предвид за следващото шоу.

— Не съм артист. Казвам се Стоун Барингтън.

— Звучи ми като артистичен псевдоним — задържа се Палмър на вратата. — Какво искате?

— Идвам при вас във връзка с един човек, казва се Мителдорфер.

Палмър трепна и се намръщи.

— Журналист ли сте?

— Не. Мисля, че трябва да чуете това, което имам да ви кажа.

— Добре, влезте.

Стоун го последва в кабинета. Стените бяха украсени с афиши от предишните представления на Палмър. Помещението лъхаше на нещо за временно ползване и Стоун си помисли, че Палмър сигурно е принуден да премества офиса си всеки път, когато започва шоу в нов театър.

Палмър с жест му посочи да седне, след което взе кафето и извади от кафявия плик един геврек.

— Много отдавна не бях чувал това име — каза. — Какво общо има той с мен?

Стоун се настани в креслото.

— Зная, че преди години сте имали връзка със съпругата му, вследствие на което Мителдорфер я е убил.

— Нито ще призная, нито ще отрека подробно твърдение — присви очи дебелакът. — Адвокат ли сте?

— Да, но не в това си качество съм дошъл при вас.

Работех в полицията и именно аз арестувах Хърбърт Мителдорфер за убийството на жена му. Тогава ние не знаехме с кого е имала любовна връзка, затова не сме ви разпитвали.

— А сега защо ви е? Нали Мителдорфер е в затвора?

— Не е.

Палмър спря да дъвче геврека.

— Значи трябва да е умрял.

— Не. Неотдавна беше освободен от затвора.

— Боже мили! Мислех, че присъдата е до живот.

— Доживотен затвор не означава със сигурност до края на живота. Всеки осъден на доживотен затвор може да бъде помилван.

Палмър остави геврека и отпи от кафето си. Беше придобил загрижен вид.

— Кажете ми, господин Палмър, Хърбърт Мителдорфор знаеше ли кой е любовник на жена му?

Палмър преглътна с видимо усилие.

— Не мога да отговоря със сигурност — каза. — Все пак, Арлин смяташе, че той я подозира, макар да не бе сигурна дали знае кой съм аз. Бях клиент на фирмата, в която работеше. Един ден се срещнахме именно там. Това е единственият път, когато той ни е виждал заедно, поне доколкото ми е известно, а тогава срещата стана съвсем случайно. Всъщност Хърби ни запозна. Някаква искра прескочи между нас и аз я изчаках отвън да излезе, после я поканих на кафе...

— Колко време продължи връзката ви?

— Четири или пет месеца, май. Съвсем до... смъртта и.

— Писала ли ви е писма?

— Не.

— А имаше ли вашата визитна картичка?

— Не. Когато спите с чужда жена, не си давате визитката, действате предпазливо.

— Вие колко предпазлив бяхте?

— Много. Никога не съм ходил у тях, нито пък тя при мен. По онова време разполагах с офис в сградата „Шуберт“, тя обикновено идваше там. Имах малка спалня с душ. Иначе живеех в Скарсдейл, бях женен и оставах в града за по две-три нощи седмично.

— Обичахте ли я?

— Не, но я харесвах много. Чудесно момиче, с несполучлив брак.

— А тя обичаше ли ви?

— Мисля, че беше влюбена в идеята да се отърве от този брак — каза Палмър. — Знаеше, че и аз съм женен, но знаеше също така, че и моят брак е подкопан и искам да го приключя.

— Значи е гледала на вас като на потенциално спасение?

— Възможно е, но аз се стараех да я разубедя. Беше ми съвършено ясно, че разводът ще ми струва повече пари, отколкото

имах. И бях свършено прав.

— Споделяше ли с вас повече за брака си?

— Понякога, нали знаете как се държат жените в подобни ситуации?

— Не съвсем, бихте ли ми казали?

— Оплакваше се, че е много стиснат и педантичен във всяко отношение — за апартамента им, за неговите дрехи, дори за нейните дрехи. Изглежда много го е бивало да се оправя с пари, оплакваше се, че вече не притежава парите, които тя е донесла в семейството. А те не са били хич малко. Страхуваше се, че ако се разведе с него, няма да може да си ги върне, а с други средства не разполагаше. Родителите ѝ бяха починали. Горне-долу това е всичко, което ми е казвала за него.

— Тя беше ли се консултирала с адвокат?

— Да, точно ден или два преди да бъде убита.

— Знаете ли името му?

Палмър се замисли.

— Знаех го, още тогава беше много известен адвокат по бракоразводни дела, сега е още по-прочут. От време на време срещам името му във вестниците.

— Добре ще бъде да си го припомните.

Палмър се втренчи в Стоун.

— Добре за кого? Какъв е вашият интерес в тази история?

— След освобождаването си от затвора, Мителдорфер изчезна.

Аз се мъча да го открия.

— Защо?

— За да го върна в затвора.

— Голдсмит — изстреля Палмър.

— Брус Голдсмит ли?

— Същият. Нали той е факир по бракоразводните дела?

— Така е — Брус му беше състудент във факултета по право.

— Вижте, защо не ми кажете за какво става дума?

— Изглежда Мителдорфер се е заел да отмъсти на всички, които смята, че са му навредили.

Палмър се хвана за главата.

— Господи, не желая да се набърквам в това. И бездруго трудно намирам спонсори, а ако името ми се завърти из пресата...

— На съвестта на Мителдорфер може би вече тегнат шест убийства, включително и на полицай, който му се изпречил на пътя. Изглежда напада хората, които смята за свои врагове, както и... техни близки. Видяхте ли в „Таймс“ материала за бомбената експлозия по време на откриването на изложба във сряда?

— О, да, по дяволите. Моята премиера е довечера.

Стоун написа името и телефона на Дино върху гърба на своя визитна картичка и я подаде на Палмър.

— Този детектив води разследването. С него бяхме партньори, когато разследвахме убийството на жената на Мителдорфер. Съветвам ви да му се обадите, да му разкажете за предишната си връзка с нея и да го помолите за помощ.

— Ами ако Мителдорфер не ме е открил?

— Тогава няма да има от какво да се притеснявате.

— Но ако знае...

— Тогава, след като се обадите на лейтенант Бакети, ще ви помогна да наемете частна охрана за премиерата на спектакъла си.

— Ох, Боже! — простена Палмър и отчаяно отпусна глава върху ръцете си.

— На визитката е изписан и моят телефонен номер. Ще ви бъде благодарен, ако се сетите за още нещо, което би ми помогнало да открия Мителдорфер. Успех на премиерата!

Палмър остана безмълвен, докато Стоун излезе от кабинета му.

— Би трябвало да станете артист — каза младата жена зад бюрото. — Доста хубав сте.

— Вие също — отвърна ѝ Стоун с усмивка.

39

Стоун изкара колата от гаража и направи справка по телефона за номера на Брус Голдсмит. Спомни си, че по едно време бяха станали съперници за едно момиче, което в крайна сметка той бе спечелил. После набра цифрите. — „Голдсмит, Крейвън и Мойл“ — отговори женски глас.

— Свържете ме с Брус Голдсмит, моля. Търси го Стоун Барингтън.

— Наш клиент ли сте, господин Барингтън?

— Не. Негов стар познат. Кажете на господин Голдсмит, че трябва да говорим веднага, въпросът не търпи никакво отлагане.

— Изчакайте момент.

Докато се обади Голдсмит обаче, на Стоун му се наложи да почака доста време.

— Здравей, Стоун, с какво мога да ти бъда полезен? — каза припрян глас.

Стоун веднага си спомни, че Брус Голдсмит вечно беше припрян.

— Здравей, Брус, как я караш?

— Не мога да се оплача. С какво мога да ти бъда полезен?

— И аз не се оплаквам.

— Нямам много време, Стоун. Казвай какво има?

— Спомняш ли се една жена на име Арлин Мителдорфер, идвала е при теб за развод?

Настъпи дълго мълчание.

— На линията ли си още, Брус?

— Защо е всичко това, Стоун?

— Приемам, че си я спомняш. Сигурно си спомняш и друго — че ден или два след като е идвала при теб, е била убита.

— Откъде знаеш?

— Задавам много въпроси. Интересува ме дали по време на срещата ви ти е говорила нещо за съпруга си.

— Сега се сетих, ти го арестува. Знаеш много добре, че не ми е позволено да разисквам това с теб; разговорът ни не подлежеше на разгласяване, иначе още тогава щях да ти се обадя.

— Тя е мъртва от дванадесет години, Брус, конфиденциалността на тогавашния разговор сега не е проблем.

— Държа записките от онези години в Куинс, ще ми отнеме седмици, докато ги намеря.

— Не ми трябва записките ти, Брус. Просто искам да знам какво си спомняш от разговора с нея. Мителдорфер е пуснат от затвора и аз се опитвам да го открия. Надявам се да науча от теб нещо, което да ми свърши работа.

— Не си спомням кой знае какво.

— Тя е била хубава жена, Брус. Сигурен съм, че помниш срещата с нея отлично.

— Не мога да видя причина, поради която да наруша конфиденциалността, за да ти помогна.

— Нека тогава ти изтъкна една такава причина, Брус. Изглежда Хърбърт Мителдорфер е тръгнал да кръстосва Ню Йорк и да убива хора, които смята, че са го ядосвали в миналото, а понякога и техни приятели. Засега трупите са шест, продължаваме да броим. Ако ти навремето си й дал съвет в негова вреда — в което не се съмнявам, той може да ти е много ядосан.

Този път последва съвсем кратко мълчание.

— Заведох я на обяд — започна Голдсмит. — Тя беше прекрасна и хич не възразявах да ме видят с нея. Каза, че мъжът ѝ е прибрал парите, дадени от баща ѝ, че иска да се разведе и да си ги върне. Интересуваше се дали това е възможно. Отговорих ѝ съвсем положително. Спомням си, че ставаше дума за три-четири милиона долара и подарен от баща ѝ апартамент за сватбата им. Страхуваше се, че съпругът ѝ може да прибегне към насилие. Посъветвах я да се изнесе от апартамента им и веднага да подаде молба за развод. Уверих я, че в много кратък срок ще възвърна собствеността ѝ върху апартамента и тя ще може да се премести там още по време на делото. Обеща, че ще ми се обади пак, но така и не я чух повече.

— Спа ли с нея, Брус?

— Това едва ли има и най-малката връзка с разговора ни.

— Може и да има, ако е признала на мъжа си. Съпругите обичат да изплюват подобни камъчета по време на семейни караници.

— Да, е, добре, чуках я. Обядвахме в малък хотел в Сикстис, а по онова време държах в него една стая.

— Нещо друго каза ли ти за семейния си живот, каквото и да било?

Голдсмит помисли малко.

— Да, сещам се, подозираше съпруга си, че има и друга жена, че е двуженец.

— А спомена ли къде е тя или коя е?

— Не, ние вече... се бяхме разгорещили и повече не стана дума за това. Ако ми се беше обадила пак, щях да я попитам, разбира се.

— Разбира се.

— Стоун?

— Да?

— Да се озъртам ли?

— На твое място, Брус, направо бих изчезнал от града. Всъщност аз правя точно това.

— Не затваряй, Стоун — каза Голдсмит и се обади на секретарката си: — Мили, кажи на Мойл, че аз ще се явя вместо него за показанията в Сан Франциско. Прехвърли самолетния билет на мое име. Полетът беше в два часа, нали? Не ме интересува какво казва, прави каквото аз ти казвам. — После се върна към разговора със Стоун: — Благодаря ти, приятелю, оценявам жеста ти да ме предупредиш.

— И аз оценявам спомените ти — каза Стоун, чувстваше се някак омърсен. Затвори слушалката и се обади на Дино. Караше на север по магистралата „Со мил ривър“.

— Бакети — отговори Дино.

— Стоун се обажда. Възможно е да ти се обади човек на име Палмър, който...

— Преди малко ми се обади.

— Значи си наясно?

— Има си хас. Научи ли нещо друго?

— Да. Арлин Мителдорфер се е срещала с адвокат за развода точно преди да бъде убита. От него разбрах за подозренията й, че Хърби е имал и друга жена.

— Преди нея?

— Едновременно с нея.

— Хърби е бил двуженец?

— Възможно. Не зная дали преди време данните за бракосъчетанията са били компютризирани, но май си заслужава труда да направим проверка. С голямо удоволствие бих си поприказвал с другата госпожа Мителдорфер. Не е изключено точно тя да го крие в момента.

— Ще се заема с това — каза Дино.

— Пътувам за Кънектикът. Ще ти дам телефония си номер там, днес следобед ще бъде действащ. — Продиктува му и номера си в колата: — За всеки случай, ако ти потрябвам до час и половина.

Беше ведър и хубав пролетен ден; дърветата се кичеха с нови зелени корони и Стоун напредваше с удоволствие по извиващата се магистрала „Со мил ривър“.

Набра номера на домашния си телефон и натисна кода за записващото устройство. Отговори му механичен тембър: Имате две съобщения. Първото: „Здравей, аз съм Долче. От «Карлайл» казаха, че си напуснал. Нямам представа за плановете ти за уикенда. Ако нямаш такива, обади се и ще организираме нещо интересно.“

Второто: „Стоун, обажда се Ванс Колдър. Надявам се, че си добре. Ние с Арингтън ще прекараме уикенда в Голямата ябълка. Ще ни бъде много приятно да обядваме заедно, ако си свободен. Ще ни бъде драго да се видим с теб, освен това, разбира се, ще видиш и бебето ни. Обади се, моля.“ — Беше продиктувал и телефонния номер.

Стоун остана без дъх. Знаеше, че все някога ще дойде времето и за това, но не очакваше да се появят в Ню Йорк толкова скоро. Вътрешно не беше уверен, че ще може да се справи със срещата, а тъй като беше напуснал града, реши, че има удобно извинение, за да не ги посети. Набра техния номер.

Прехвърляме разговора ви — произнесе записан глас.

Прозвучаха няколко сигнала, телефонът зазвъня и се обади жена. Не беше Арингтън.

— Ало?

— Мога ли да говоря с Ванс Колдър, моля?

— Кой го търси?

— Казвам се Стоун Барингтън, обаждам се по негово искане.

— Момент.

След малко Ванс взе слушалката.

— Как си, Стоун? — попита с бодър глас.

Опита се да влезе в неговия тон.

— Чудесно, Ванс, как сте вие с Арингтън и бебето?

— Прекрасно. Ще можем ли да вечеряме заедно през уикенда?

— Би било чудесно, Ванс, наистина, но в момента ти се обаждам от колата, отивам на село.

— Къде по-точно?

— Купих една малка къща във Вашингтон, щат Кънектикът.

— Виж ти какво съвпадение, ние сега сме в къщата ми в Роксбъри, а това е първото село до Вашингтон.

Стоун не знаеше, че Ванс има къща в Кънектикът.

— Божичко, Ванс, точно днес се премествам и...

— Добре, нека да е за утре вечер, тъкмо ще се нуждаеш от почивка и да хапнеш нещо готвено. Дай ми новия си адрес, ще изпратя кола да те вземе.

— Мисля, че ще се оправя сам, дай само указания как се стига.

— Измъкна бележника си и записа адреса.

— Към седем часа, става ли?

— Добре, към седем.

— Ще бъде съвсем неофициално, можеш да дойдеш с когото си пожелаеш.

— Благодаря ти, Ванс, до скоро — и изключи телефона. „Ами, всичко е нормално — каза си наум, — нали сме възпитани хора, ще минем и през това.“ После се сети, че по-добре би било да не минава през това сам, набра номера на офиса на Долче и веднага го свързаха с нея.

— Здравей — измърка тя.

— Здравсти, получих съобщението ти.

— Имаш ли някакви планове за през уикенда?

— Имам, защо да не дойдеш при мен? Щях да те помоля още тази сутрин, но ти беше излязла преди да се събудя.

— Какво си наумил?

— Наскоро купих къща в Кънектикът и днес се пренасям в нея. До утре вечер ще трябва да съм свършил доста работа, така че защо не

тръгнеш утре насам? А, освен това, вечерта съм поканен на вечеря от една филмова звезда.

— Коя е тази звезда?

— Оставям го за изненада. Вземи нещо за писане, ще ти дам ценни указания как да стигнеш.

Тя си записа всичко.

— Колко време ще ми отнеме пътят?

— По-малко от два часа от центъра на града.

— Ще се освободя оттук към два часа...

— Е, значи към четири ще се видим.

След това най-неочаквано той започна да мисли за предстоящата вечер с много по-приятно чувство.

Брус Голдсмит приготвяше куфарчето с документите и извика:

— Ела при мен, Мили. — Секретарката влезе с бележник в ръка.

— Къде отсяда Мойл?

— В хотел „Риц-Карлтън“, има резервация за стая на етажа на клуба.

— Смени я с апартамент, с голям апартамент, клиентът ни е с възможности. Поръчай и кола за мен за летището — „Мерцедес“, да не е „Линкълн“.

— Добре — записваше бързо момичето.

В кабинета влезе партньорът на Голдсмит, Лестър Мойл.

— Какво става тук, по дяволите?

— Аз поемам показанията в Сан Франциско — уведоми го Голдсмит.

— Имаш много здраве, клиентът си е мой!

— А кой ти го даде?

— Слушай, Брус, не зная що за игра играеш, но не приемам подобно високомерно отношение.

— Лес, млъкни и дай записките си на Мили. Хич не ми пука дали приемаш, или не приемаш. Аз поемам показанията.

— Това ми мирише на разрыв, Брус — студено каза Мойл. — Омръзнаха ми твоите номера на капризна примадона. Искаш да ме накараш да напусна фирмата ли?

— Нямам нищо против, пикльо — отвърна презрително Голдсмит. — Надявам се, че помниш формулата — определяш дела си и се договаряме. Прати исканията си по факса в Сан Франциско.

— Вземам си клиентите обаче — каза Мойл.

— Вземаш ги друг път, я прочети договора. Излизаш сам и толкоз. Само ако се опиташ да си вземеш някой клиент, ще заведе дело срещу теб и ще те върна с години назад, знаеш, че мога да го направя. А сега, изчезвай от кабинета ми!

Мойл изпсува и излезе.

— Нещо друго? — попита Мили.

— Да, как се казваше клиентката, която преди две години се разведе със собственика на винарската изба? Тя май си върна моминското име.

— Мадлин Кохран.

— Точно така. Свържи ме по телефона с нея.

Мили отиде в секретарската стая и след малко телефонът на Голдсмит зазвъня.

— Свързах се — каза Мили.

Голдсмит се включи в другата линия:

— Мади? Как си, по дяволите?

— Добре съм, Брус, Изненадваш ме с това обаждане.

— Ами, бях малко на Западното крайбрежие, но сега неочаквано ме дърпат да давам показания в Сан Франциско, довечера пристигам. Да вечеряме заедно и да понаваксаме пропуснатото, а?

— О, Брус, ти все още си женен, нали?

— Малко ми остана, щом се върна, внасям молбата за развод. Това е истински ад. Ще ти разказвам довечера.

— Не ми се ще да се заплитам в нова история, Брус. Все още се чувствам гузна, че го направих по време на развода ми.

— Казах ти вече, Мади, свършено е. Страшно искам да те видя.

— Добре, добре. Къде и в колко часа?

— Седем и половина в „Риц-Карлтън“?

— В кой ресторант?

— Аз ще отседна в апартамент, ще вечеряме в него.

— Много си лош, Брус.

— До скоро, миличка — Брус затвори и се изхили. — Мили, свържи ме с жена ми. — След малко телефонът иззвъня. — Елън? Слушай, тук стана голяма история.

Лес Мойл преди малко напусна фирмата и ми натресе да давам едни много важни показания.

— Ох, Брус, не се измъквай от днешното парти — ужасена каза жена му. — Правя го в твоя чест, не за себе си.

— Зная, скъпа, много съжалявам, но след като Лес ме изостави, само аз мога да свърша работата.

— Добре, но можеш да отделиш няколко часа за гостите си.

— По това време ще съм в Сан Франциско, скъпа.

— Господи, колко ще отсъстваш?

— Поне седмица, а може и повече. Голяма работа е, за много пари.

— Брус, през уикенда семейство Уилардс ще ни гостуват в Истхемптън! Трябва да се видиш с тях.

— Ще им се обадиш и ще им обясниш ситуацията, нали? През целия уикенд ще работя с клиента, имам да наваксам много по това дело. Проклет да е Мойл, дето ми сви този номер!

— Боже, как ще гледам в очите гостите си довечера?

— Ще се оправиш, мила, нали знаеш, че в тези работи няма по-добра от теб в Ню Йорк?

— Но нали ще се върнеш за училищното представление? Елън играе главната роля и държи непременно да я видиш.

— На всяка цена, ако успея. Слушай, пригответи ми чантата. Всички неща, както обикновено, и смокинга.

— Смокинг? Нали става дума за даване на показания?

— Клиентът ми иска да ме запознае с много важни хора през другата седмица. Може да изскочи нещо голямо.

— Мразя те — каза тя.

— Зная как се чувстваш сега, мила, но ще се реванширам. Какво ще кажеш за едно пътуване до Тоскана през лятото? А, би ли оставила багажа ми долу при портиера? Бързам за летището и нямам време да се качвам горе.

— Добре, добре! — тресна тя слушалката.

Голдсмит позвъни на секретарката си.

— Мили, обади се в Пибъл Бийч, че утре в два следобед ще отида на чай, запази ми в „Ин“ хубав апартамент, с гледка към океана. Ако се наложи, говори с управителя и му кажи, че е за мен. Повикай колата и предупреди Майк непременно да сложи стиковете за голф в багажника, ако не са там и се обади в Пибъл Бийч да ми пригответ комплект стикове „Калуейс“, от титановите, нищо друго.

— Пригответила съм папката с показанията. Нещо друго?.

— Мисля, че друго няма — Голдсмит затвори телефона и веднага се обади на лекаря си. Отговори секретарката.

— Здравей, скъпа, как си?

— Чудесно, господин Голдсмит.

— Слушай, имам голяма молба — следобед отиваме с жена ми в Сан Франциско, нещо като втори меден месец. Би ли се обадила там до хотела „Риц-Карлтън“, да ги попиташ за някоя аптека и да им се обадиш да ми изпишат рецепта за виагра?

— Разбира се, колко?

— Е, една-две дузини трябва да стигнат, ха-ха-ха! Помоли да ги занесат в хотела.

— Ще имам грижата. Приятно прекарване с госпожа Голдсмит.

— Не се безпокой, с твоя помощ точно така ще стане. До скоро. — Голдсмит затвори куфарчето си, грабна сакото и се запъти към вратата. — Майк докара ли колата?

— Да, стиковете са в багажника.

— Добре. Една, може би и две седмици ще отсъствам. Обади се и отмени всички ангажименти, които търпят отлагане или мога да оправя по телефона или с факс. Крейвън да поеме другите. Кажу ми за напускането на Мойл. Между другото, щом Лес отиде да обядва, прибири папките от бюрото и от куфарчето му, заключи с катинарче кантонерката с делата и прибири неговия „Ролодекс“ в сейфа ми, ясно? — Не изчака да получи отговор, а грабна папката с показанията и изхвърча от кабинета.

— Ясно ми е, лайно ненадминато — промърмори Мили.

Голдсмит слизаше с асансьора преизпълнен с вдъхновение. За нула време се беше отървал от адвоката съдружник, който наблягаше прекалено много върху морала, беше се измъкнал от скучна вечеря и ужасен уикенд, беше си уредил една-две седмици почивка в любимия си град и в Пибъл бийч, както и една страхотна мадама, на която не можеше никога да се насити. Чувстваше се много доволен от себе си.

Майк го чакаше на завоя, задната врата на луксозното БМВ беше отворена. Голдсмит му даде да сложи двете куфарчета в багажника и се настани на задната седалка.

Шофьорът затвори неговата врата и мина зад автомобила.

Голдсмит погледна наляво и забеляза един линкълн опасно близо — на не повече от пет сантиметра от новото му БМВ 7501. Натисна копчето за сваляне на страничното стъкло и изкрепя на шофьора на линкълна, който бе на сантиметри от него:

— Да те вземат дяволите! Само да ми одраскаш колата, ще си видиш задника в съда!

Шофьорът спокойно се обърна към него и повдигна нещо, което заприлича на Голдсмит на къса черна тръба. Нямахме време дори да трепне, когато за последно чу едно глухо фффът!

Стоун се отби за ключа от къщата си в офиса за недвижими имоти на Клем във Вашингтон Депо, което беше на километър и половина от Вашингтон Грийн. Каролин Клем го посрещна радушно и му подари бутилка доброкачествено шампанско и полезен за всеки собственик на къща списък с имената на търговци, сервизи, градинари и тем подобни.

После мина през магазините и се снабди с храна за уикенда, кашон с различни марки вино, десетина бутилки твърд алкохол и шейкър за коктейли. Изпълнен с все по-силна възбуда, най-сетне изкачи хълма, зави наляво към църквата и след още сто и петдесет метра отмина редицата от вечнозелени дървета и стигна до входната алея на къщата си — първата къща, която сам бе успял да купи през живота си.

Излезе от колата, отключи входната врата и влезе вътре. Празно като в пещера и безукорно чисто. Пренесе храната и напитките, подреди белите вина и някои от храните в хладилника, а после занесе багажа си на горния етаж и подреди дрехите в по-малкия от двата гардероба.

Когато слезе отново долу, завари току-що пристигналия доставчик от магазина за домашни потреби с десетина големи кашона. Още не беше свършил да разопакова купените заедно със Сара неща, когато пристигна камионът на мебелния магазин „АБВ“, и през следващия час определяше къде да разположат мебелите в къщата. След това за около час довърши работата си в кухнята.

Телефонният техник пристигна, когато Стоун постилаше креватите с новите чаршафи. Стоун го остави да работи и се зае да сложи ред в банята и спалните. Едновременно с него приключи и техникът. Стоун провери, поставените в различните помещения апарати, благодари за инсталирането и подписа разписката. Огледа още веднъж, подреди още малко мебелите, съжали за липсата на

картини и различни украшения, след което реши да се почерпи с една бира. Едва седна и телефонът иззвъня.

— Моля?

— Дино се обажда. От доста време се опитвам да се свържа с теб.

— Току-що включиха телефона. Какво има?

— Нали ми каза, че сутринта си говорил с адвоката на Арлин Мителдорфер.

— Точно така.

— Брус Голдсмит ли се казваше?

— Да, но защо употребяваш минало време?

— По обяд са му видели сметката, малко повече от час след нашия разговор.

— Как е станало?

— Тръгвал от офиса си за Сан Франциско. Като влязъл в колата, един черен линкълн паркирал току до него и някой му пуснал куршум в главата от упор. Не се чул изстрел, сигурно е бил пистолет със заглушител. Гадната седалка на хубавото ново БМВ не прилича на нищо.

— Господи, предупредих го да изчезне веднага от града. Май не се е оказал достатъчно бърз.

— И аз така мисля.

— Не казвай никому къде съм, Дино.

— Кой друг знае?

— Само едно момиче, което ще дойде утре при мен, Вил Егърс и Ванс Колдър с Арингтън.

— Те двамата в града ли са?

— Не, наблизо са, Ванс имал къща на около осем километра път от моята. Утре ще ходя на вечеря у тях.

Дино се захлапи продължително.

— Тя май не издържа да е далеч от теб, а?

— Нищо подобно. Ванс държи да сме приятели. И тя ми каза нещо в този дух по време на последния ни разговор преди година.

— По-куражлия си от мен, Стоун, след като се решава да отидеш у тях сам.

— Няма да бъда сам. Ще взема като щит една красива жена.

— Познавам ли я?

— Не, нова дама — каза, очаквайки Дино да го нарече лъжец.

— Това е прекомерно цивилизовано за моя вкус — измърмори Дино.

— Какво ще предприемеш за утрешната премиера на Палмър?

— Максимални мерки, управлението най-сетне ми повярва във връзка с тази история.

— Време си беше. Разпрати ли описание на Мителдорфер до всички служби?

— Все още не съм стигнал до това, всъщност ни липсват истински улики против него. Освен нашите предположения и купчината трупове, нищо друго не го свързва с извършените престъпления.

— Мисля, че трябва да пуснеш в неделните вестници последната му снимка от затвора, заедно с портрет по описание на ранения нападател. Би могъл да се аргументираш, че искаш да говориш с Мителдорфер, защото е в опасност. Като публикуваш снимката му, поне можеш да очакваш някой гражданин да ти се обади, че го е виждал.

— Добра идея. Дори смятам да не питам началниците, познавам един от „Таймс“. Как е къщата?

— Пристигна всичко, което бяхме купили със Сара, цял следобед я подреждах. Все още ѝ липсват картини, лампиони и други работи.

— Приятно прекарване. Кога се връщаш?

— Не зная. Може и да не се върна изобщо, поне докато Мителдорфер не оправи и теб, та да ми се наложи сам да свърша работата.

— Не злорадствай, момче, той няма да може дори да ме одраска. Департаментът ми отпусна специален автомобил, не като твоя.

— Мерцедес ли?

— Не, „Краун Виктория“, издържал направо на удар от танк. С него взят големците до ООН и обратно.

— Това е добра новина.

— Дума да няма. Трябва да свършвам.

— Дръж ме в течение.

Почти веднага телефонът иззвъня отново.

— Моля?

— Стоун? Каролин Клем се обажда. Как се справяте с къщата?

— Мисля, че като за първи ден е много добре.

— Ние с мъжа ми Дейвид ще отидем да пийнем по нещо в местната кръчма „Таверната на Джордж Вашингтон“, защо не дойдете с нас? Не изискват официално облекло, а в почивните дни се събира много народ.

— Благодаря, с удоволствие — отвърна Стоун.

— Искате ли да минем да ви вземем?

— Само ми кажете как да стигна и ще се видим там.

— Слизате по хълма до Депото, минавате реката, на първата пресечка завивате наляво и ще видите кръчмата. Към седем става ли?

— До скоро — каза Стоун, доволен, че в първата си иечер в Кънектикът няма да е самотен. „Жалко за Брус Голдсмит — помисли. — Ама не чак толкова.“

Стоун едва намери място на паркинга и влезе в ресторанта. Седналата до откритата камина Каролин Клем го мерна веднага и му махна с ръка.

— Запознай се с мъжа ми Дейвид — каза тя.

Стоун се ръкува с Клем.

— Добре дошли във Вашингтон — приветства го Дейвид. — Надявам се, да ви хареса тук.

Поръчаха си напитките и взеха листа с менюто. Стоун седеше с лице към входа на ресторанта и видя капитан Варковски от „Синг Синг“ и жена на средна възраст да влизат в салона. Варковски също го забеляза и му кимна с глава. Стоун му отвърна по същия начин. После двойката се отправи към сепаре в задната част на салона.

— Познавате ли го? — попита Каролин.

— Бегло, срещал съм го веднъж.

— Тукашен ли е?

— Не, мисля, че е от Ню Йорк, поне там съм го виждал.

— Четохме в „Таймс“ за бомбата по време на откриването на изложбата на Сара. Ужасно нещо — каза Каролин. — Тя добре ли е?

— Да.

— Кога ще можем да я видим тук?

— Сара се завърна в Англия и възнамерява да остане да живее там.

— О, съжалявам, не зная защо реших, че ще бъдете заедно в къщата.

— Плановете ни бяха такива, но изглежда инцидентът в галерията промени намеренията й.

— Е, за вечеря тук ще дойдат сами жени — със закачлива усмивка каза Каролин. — Не са кой знае колко много, но имаме няколко много приятни разведени дами.

— О, не се притеснявайте — смути се Стоун.

— Никак, но ще ни бъде приятно да ви запознаем с някои хора, много са симпатични. Оставете това на мен.

След като поръчаха вечерята, компанията се увеличи. Съпрузите Клем представиха Стоун поне на десетина души и за броени минути го заляха с информация за тях. Също като Стоун, повечето от тях бяха от Ню Йорк, дошли за уикенда.

— От тукашните хора никого ли не познавате? — попита Каролин.

— Само една двойка от Калифорния, имат къща в Роксбъри.

— Това трябва да са семейство Колдър.

— О, да, как познахте?

— Аз продадох на Ванс къщата преди четири години. Вярно, че той тогава я развали и я построи наново. Очарователен мъж, нали?

— Да, така е.

— Вие откъде ги познавате?

— Преди две години ни запозна общ приятел, на едно празненство. После в Лос Анджелис се опознахме с Ванс малко повече.

— Аз не съм срещала госпожа Колдър. Не се ли казва Арингтън?

— Точно така.

Сервираха им вечерята.

— Казват, че е красавица, била писателка преди да се оженят.

— Да, пишеше за няколко списания.

— Прочетох във вестника, че си имат бебе.

— И това е вярно. Малко неща ви убягват, Каролин.

Дейвид се обади:

— Може да се каже, че Каролин е неофициалната историчка на окръг Личфийлд.

— Къщата на Ванс ще ви хареса — каза Каролин. — Наистина е забележителна.

— С нетърпение чакам да я видя — отвърна Стоун.

Той хвърли поглед към сепарето на Варковски и видя, че дамата стана от масата и тръгна към тоалетната. Стоун се надигна от стола си. — Моля да ме извините за малко.

Отиде в задната част на салона и се приближи до масата на Варковски.

— Добър вечер. Мога ли да поседна за момент?

Варковски вдигна поглед и го покани:

— Сядай.

Стоун се настани срещу него.

— Тук ли живееш?

Варковски поклати отрицателно глава.

— Със съпругата сме на празничен излет.

— Съжалявам, че не се видяхме при последното ми идване в затвора.

— Бях доста зает тогава — каза Варковски.

— Виж, съзнавам, че Дино не беше много учтив с теб, но става нещо наистина много сериозно и ние се нуждаем от помощта ти.

— Ние?

— Това засяга и Дино, и мен.

— Какво е то?

— Трябва да открием Хърбърт Мителдорфер, при това незабавно.

— Нямам представа къде е — отвърна Варковски. — Не ни остави никакъв адрес.

— Познаваш ли някого, който да има начин да се свърже с него?

Варковски поклати глава.

— Не.

— Учудвам се, че толкова лесно би загубил връзка с него. В крайна сметка, бяхте доста близки, нали така?

— Не особено, с моята работа не се сближаваш много със затворниците.

— Така бих си помислил и аз, но имам информация, че години наред Мителдорфер е въртял финансовите ти дела.

Варковски го погледна с неприязън.

— Къде, по дяволите, си чул това?

— Виж, капитане, ние смятаме, че след излизането си от затвора Мителдорфер е замесен в шест убийства.

Варковски избухна в смях.

— Ти се шегуваш! Хърби Мителдорфер няма да стори зло и на муха!

— Но е убил жена си, нали?

— Било е нещо като пристъп на лудост, при дадените обстоятелства не можеш да го виниш.

— Какви обстоятелства?

— Жена му се е чукала с половината мъже в Ню Йорк.

— Да назовеш някого конкретно?

— Не зная подробности — отвърна Варковски.

— Виж, капитане, работата е много сериозна. Няма да ти е приятно вестниците да пишат, че сериен убиец е правил лични услуги на началниците на затвора.

— Заплашваш ли ме? — попита Варковски. — Ако това е така, по-добре си върни думите назад.

— Не те заплашвам. Само ти казвам, че имаме нужда от помощта ти, за да открием Мителдорфер.

— Какво все повтаряш ние? Ти не си полицай, а Бакети не ме е молил за помощ. Ако получа официално искане от управлението на полицията в Ню Йорк, ще отговоря. Нямам какво да ти кажа, освен че не зная нищо по въпроса къде може да е Мителдорфер. Все пак, давам ти малък съвет — Хърбърт Мителдорфер е добро момче и порядъчен човек, който заслужава да изживее необезпокояван личния си живот. Не вярвам, че може да е замесен в убийството на когото и да е, и ако е необходимо, ще свидетелствам за това и в съда.

Стоун вдигна глава и като видя, че госпожа Варковски се връща към масата, стана на крака.

— Извинявай за безпокойството, капитане. Дано да не излезеш накрая с окървавени ръце — и тръгна към масата си.

Там вече бяха сервирали основното ястие.

— Още малко и храната ви щеше да изстине — укори го Каролин.

— Добре изглежда — каза Стоун и започна да се храни.

— Всичко наред ли е? — попита Каролин. — Изглеждате малко потиснат.

— Нищо ми няма — отвърна Стоун. — Бях се замислил за нещо в Ню Йорк. Яденето е много вкусно.

— Голф играете ли? — попита Дейвид.

— Не, трудна работа е да играеш голф, като живееш в Манхатън.

— Тук имаме много добър терен, с девет дупки. Ако решите да поиграете, обадете ми се?

— Благодаря, сигурно ще го направя. — Стоун видя, че Варковски излизат от ресторанта.

— Вашите приятели май нямаха време да вечерят — каза Каролин.

— Предполагам, че на него му секна апетитът.

Стоун се събуди объркан след здравия и отморителен сън. Не можеше да си даде сметка къде се намира. Седна в леглото и запримигва, докато постепенно осъзна, че посреща първия си ден в новата къща в Кънектикът, която трябва да украси с картини.

След като взе освежителен душ и си приготви закуската, Стоун остро усети липсата на привичния сутрешен „Таймс“. Намери в списъка на Каролин Клем телефона на пощенската служба и си каза, че трябва да уреди този въпрос, както и да се абонира за местния вестник „Личфийлд Каунти Таймс“. В главата му обаче се заби мисълта за Варковски и измести всичко друго. Взе телефона и се обади на Дино.

— Даа? — със сънен глас измърмори Дино.

— Хайде ставай, Дино, приближава девет часът.

— Не спя — каза Дино. — Знаеш ли, че си глупав кучи син?

— Какво, да не би да ставам прекалено рано за теб?

— Говоря ти за Долче.

— Какво за нея?

— Предупредих те, но явно ти се чувстваш длъжен да...

— Я стига, Дино. Тя просто е едно хубаво момиче.

— Не показваш особено задълбочена мисъл, приятелю, така да знаеш.

— Дино, тя е хубава и умна жена.

— Днес тя трябва да дойде при теб, нали?

— Как ги разбираш тия работи?

— Нали има сестра, те двете си говорят.

— Ох — изпъшка Стоун, беше пропуснал да я предупреди да не споделя с Мери Ан. — Чуй сега, снощи на вечеря се натъкнах на Варковски.

— Баща или син?

— Баща.

— Вечеряш в „Синг Синг“, а?

— Не, Варковски със съпругата си са тук на празничен излет, както се изрази той. „Мейфлауър Ин“ е направил това място доста известно. Случихме се в един и същи ресторант.

— Страхотно. И той какво си взе за вечеря?

— Дино, трябва да искаш по официален път информация от Варковски за местонахождението на Мителдорфер.

— Няма да искам нищо от това копеле. Какво те кара да мислиш, че ще пожелае да ни помогне?

— Дори и да не му обърне внимание, искането ще бъде заведено, ще си вържеш гащите.

— Е, той заслужава това. Прав си, ще му изпратя запитване по факса. Говори ли с него?

— Да, питах го дали знае къде се намира Мителдорфер и той отговори с не. Не научих от него нищо полезно, но каза, че би отговорил на официално искане.

— Да, дори знам какъв ще бъде отговорът. Друго какво му каза?

— Това, че зная как Мителдорфер е въртял парите му на борсата.

— Той отрече ли?

— Не, но и не потвърди.

— Така, хайде сега да видим какво си постигнал. Първо — сега Варковски е наясно какво ни е известно. Второ — ако Варковски знае къде е Мителдорфер и ако имат връзка, сега Мителдорфер е уведомен, че го търсим.

— И бездруго ще го разбере от публикацията в „Таймс“. И все пак си прав, не биваше да казвам на Варковски, че ни е известно за парите. Смятах с това да опресня паметта му, но не стана.

— Освен това, дечко, ако той се свърже с Мителдорфер, ще му каже, че си във Вашингтон, в щата Кънектикът. А ми се струва, че хич не искаш той да го узнае.

Стоун се намръщи.

— Добре де, постъпих глупаво.

— Мисля, че вече споменах това по време на разговора ни.

— Престани да ми триеш сол на главата.

— Мителдорфер ще има грижата съвсем да те затрие, стига да научи къде се намираш. Пази се.

— Ще внимавам, но всъщност Варковски не знае, че имам къща тук, за него аз просто съм дошъл за уикенда.

— Дано да си прав, приятелю. Надявам се да преживееш и уикенда с Долче.

— Трябва ли да зная още нещо за нея?

— Казах ти всичко необходимо, за да избегнеш неприятностите. Останалото ще ти се наложи да научиш самостоятелно.

— Добре, Дино, по-късно ще ти се обадя.

— Желая ти късмет, Стоун. Ще имаш нужда от него.

След като уреди по телефона абонамента за вестниците, Стоун се облече и потегли към Вашингтон Депо. Разгледа магазина за железария и си избра кутия с най-разнообразни инструменти за дома.

— Предполагам, че вие сте Стоун Барингтън — каза му мъжът на касата.

— Вярно — потвърди удивен Стоун.

— Предполагам, че ще искате да си откриете сметка при нас.

— Нямам нищо против, дайте ми да попълня формуляра.

— Няма нужда от формуляр.

— Ами адресът ми?

— Зная го.

Стоун взе и една карта на района, подписа сметката за инструментите и докато крачеше към колата си, мислеше, че явно ще му се наложи тепърва да узнае много нови неща за малките градчета от Нова Англия.

Докато разглеждаше картата, отбеляза едно познато име — Ню Престън. Бяха му казвали нещо за пазара на антики в това градче. Следвайки картата, Стоун изкачи един хълм, после слезе по склона и след като пресече една магистрала, се оказа в приятно малко градче. Само час след това си тръгна с две настолни лампи, три картини с местни пейзажи и цяла торба с дребни украшения.

Продължи набелязания по картата маршрут до обширното езеро Уарамог и го обиколи по криволичетия път, наслаждавайки се на искрящата от слънцето водна шир и на живописните хълмове. След като се върна в отправната точка на обиколката си, Стоун обядва в ресторант „Пантри“, откъдето си купи още няколко нужни за кухнята неща и две парчета сирене.

У дома окачи картините, включи лампионите в мрежата се огледа какво би могъл да направи с новите инструменти. Не се оказа много.

При неотдавнашния ремонт на къщата хората очевидно се бяха потрудили добре.

Хапна малко хляб и сирене и полегна на дивана в хола в очакване на известното зло Долче.

Събуди се от оглушителна шумотевица, която му напомни за старта на състезанието Индианаполис 500. Надигна се и разтърка очи. Чудеше се какво ли става. Шумът заглъхна, после се тресна врата. Скочи от дивана към входната врата и се сблъска с Долче, която тъкмо влизаше с два пакета в ръце. До колата на Стоун беше кацнало яркочервено ферари.

— Резиденцията на Барингтън ли е? — попита тя, надзъртайки вътре.

— Да — отговори Стоун. — Ще благоволите ли да влезете, мадам?

— Опитайте с мадмоазел — каза тя като прекрачи прага, — а още по-добре — синьорина.

Стоун пое пакетите и ги внесе в къщата, а тя се върна при колата и донесе огромен букет цветя и голяма ваза.

— Сметнах, че ще са добре дошли весели петна тук — каза, подавайки му вазата. — Напълни две трети от нея с хладка вода.

Стоун изпълни дословно указанията, тя бързо подреди цветята във вазата и я постави върху масичката за кафе в хола.

— Така изглежда вече съвсем другояче, нали?

— Разбира се. Какво носиш в пакетите?

— Подаръци за новодомци — отговори тя. — Разопаковай.

Подаръците се оказаха две картини с маслени бои — изглед от Венеция и непознат за него пейзаж с открояващи се развалини на постройка от римско време.

— Красиви са — благодари той и я целуна. — Пейзажът откъде е?

— Сицилиански, какъв друг би могъл да бъде?

— И двете са чудесни. Ще донеса инструментите, ще те помоля да ми помогнеш да ги окачим.

Малко след това картините вече висяха на най-подходящите места и Стоун с удоволствие си помисли, че с тях и с лампионите

къщата наистина заприлича на дом.

Долче обикаляше навсякъде и разглеждаше с интерес.

— Харесва ми обстановката. Излъчването е типично за Кънектикът, но и в хармония с теб.

— Надявам се да идваш тук много пъти — каза той.

— Такива са и моите намерения. А сега може ли да ми донесеш багажа и да ме заведеш на горния етаж?

Освен една изненадващо малка чанта върху предната седалка на ферарито, Стоун не откри нищо. Впрочем, в колата почти нямаше друго място за багаж. Стоун внесе чантата и заведе Долче на горния етаж.

— О — възкликна тя, — тук има много работа, но дрешникът е добър. Ще трябва да намерим хубави тапети. — Извади от чантата една рокля и я окачи в гардероба. — Тази не иска гладене.

— Домакинът ми каза, че е съвсем неофициална вечеря.

— Да, разбира се — засмя се Долче. — За мъжете може и да е така.

Стоун я прегърна и притисна към себе си.

— Божичко — примигна тя, — та ти си готов.

— И още как.

— Е, засега ще потърпиш, първо имам куп въпроси. — Тя се дръпна от него и го поведе за ръка до дивана на долния етаж. — Така. Сега, тъй като момичетата не обичат изненадите, кажи за коя филмова звезда става дума?

— Ванс Колдър.

На това тя кимна така, сякаш е била с него на вечеря поне сто пъти и добави:

— И съпругата му Арингтън.

Стоун примигна от изненада.

— Направо си невероятна.

— Свиквай с това — отвърна тя.

— О, да бе, забравих за Мери Ан.

— Най-добрата приятелка на всяко момиче е сестра и, запомни това завинаги.

— Ще го направя, уверявам те.

— А сега, — кои са другите гости?

— Не са ми казвали за други, но не е изключено да има.

— Момичето държи да знае каква е конкуренцията.
— Конкуренция?
— Другите присъстващи жени. Но след като си невеж в тия работи, разкажи ми как се облича Арингтън.
— Господи, че откъде да зная?
— Ами как се е обличала за неофициално парти с вечеря, когато сте живели заедно?
— За неофициално парти? Ами как, може би семпло и елегантно.
— Ясно, ти ми оказа гигантска помощ. Ще трябва да избира нещо средно, май. Много накити ли си слага?
— Не много, доколкото си спомням.
— Да, но тогава все още не е била омъжена за Ванс Колдър, нали?
— Ами да, не беше.
— Сега вече кутията ѝ за бижута сигурно прелива. Възвърнала ли си е фигурата след раждането на детето?
— Не зная, не съм я виждал елед раждането.
— Добре, сега вече тя е съпруга от Бевърли Хилс... затова ще предположа най-лошото.
— Тоест, че е дебела?
— Че е стройна и в страхотна форма. Каж ми нещо за косата и ноктите.
— Има и коса, и нокти.
— Каква коса, глупчо, лакира ли си ноктите? Това питам.
— При последната ни среща косата ѝ беше дълга колкото твоята. Обикновено поддържаше дълги нокти, лакираше ги само при съвсем специални случаи.
— Значи довечера ще бъдат лакирани — допря пръст до устните си Долче. — Би ли ме извинил за минутка? — Отиде до колата и донесе малка пътна чантичка.
Стоун не можеше по никакъв начин да си представи къде ли е била поставена.
— Има и малък багажник — прочете мислите му тя. — В колко трябва да сме там?
— В седем часа.
Тя погледна часовника си.
— Най-добре е аз да започвам — и тръгна към стълбите.

— Та сега е едва пет — обади се Стоун. — Не искаш ли да пийнем нещо?

— Нямаме време — каза и изчезна нагоре.

Малко след това дочу шуртенето на водата във ваната.

Тя се показа на стълбите.

— Ще можеш да ползваш банята към шест и половина. Преди това не искам да ми се мяркаш горе.

— Слушам, мадам.

— Какво?!

— Слушам, синьорина.

— Напредваш — кимна одобрително и изчезна нагоре по стълбите.

В шест и половина Стоун отиде в банята на етаж. Долче я нямаше и той реши, че е в стаята си. След като взе душ и подсуши косата си, отново не откри Долче в стаята. Облече кремави панталони, риза на кафяви карета, леко сако и светлокафяви мокасини от крокодилска кожа. После слезе долу.

В хола Долче седеше с ръце зад гърба си и гледаше през извитите прозорци. Беше се облякла в семпла черна копринена рокля и обувки със средно високи токчета, на врата си имаше тънка диамантена огърлица. Небрежно наметнатият върху раменете ѝ кашмирен пуловер беше в тон с лака на ноктите ѝ. Черната коса падаше меко върху пуловера.

— Добър вечер.

Стоун замръзна на място при вида ѝ. Каза си, че никога не е виждал такава красавица. Почти незабележимият грим открояваше големите ѝ очи.

— Добър вечер, синьорина — отвърна на поздрава ѝ. — Много сте красива.

— Вие пък сте много наблюдателен.

— Искаш ли да прием по чаша преди да тръгнем?

— Наближава седем часа, ще я изпием с домакините. Хората в провинцията вечерят по-рано.

Подаде ѝ ръка, настани я в мерцедеса и потегли.

— Тези места са много хубави — каза тя, когато минаха покрай бялата църква в квартала Вашингтон Грийн.

— Да, красиво е.

— Как стана така, че купи къщата тук?

— Дойдох да прекарам един уикенд в хотел „Мейфлауър“ — сега не се вижда, горе на хълма е — и тогава ми хрумна, че ще е добра идея.

— Твоя или на госпожица Бъкминстър?

— Струва ми се, че Сара първа я изрече, но на мен вече ми бе минавала мисълта да купя къща. Никой от познатите ми, с изключение на Дино, не остава през почивните дни в града.

— Много правилно.

Пътуваха бавно по криволичеция път и се наслаждаваха на гледката. Спазвайки указанията на Ванс, Стоун стигна до затворена с железни порти алея. Пресегна се и натисна звънеца.

— Да? — чу се глас.

— Барингтън.

Портите се отвориха и Стоун продължи по алеята, обградена с красиво оформен жив плет. След един завой се откри зелена поляна и сива къща с дървен покрив и бели капаци на прозорците. Стоун паркира близо до входа. Изкачиха стълбите, пресекоха широка веранда с разположени люлеещи се столове и Стоун позвъни. Посрещна ги мъж с бяло сако и ги въведе в хол с големи дивани и изящни антики. С чаша в ръка пред откритата камина стоеше Ванс Колдър, облечен със сив блейзър и бели панталони, копринена риза и широка вратовръзка.

Стоун протегна ръка за поздрав, но Ванс го подмина и се насочи към приятелката му.

— Долче! — извика и я прегърна. — Каква прекрасна изненада! Нямах представа, че се познавате със Стоун.

— Така беше до неотдавна — отвърна Долче. — Как си, Ванс?

— Чудесно! Какво прави Едуардо?

— Той е в добра форма.

Едва тогава Ванс се обърна и се здрависа със Стоун.

— Много ми е драго да те видя, Стоун. Отдавна не сме се срещали.

— И на мен ми е приятно, Ванс — успя все пак да надвие изненадата си. — Нямах представа, че ти и Долче се познавате.

— О, Ванс беше моят кавалер на празненството за шестнадесетия ми рожден ден — каза ясно Долче. — И най-добрият танцьор.

— Познавам баща ѝ от много отдавна — каза Ванс. — С него сме имали и общ бизнес. Арингтън ще сложи бебето да спи и ще дойде. Какво ще пиете?

Икономът им донесе напитките.

В този момент на стълбището се появи Арингтън с бебето на ръце. Стоун не очакваше да дойде с малкия и застина леко смутен при вида на майката и детето. Арингтън слизаше бавно по стълбите. С бялата си копринена рокля и русата коса, тя бе като визуален контрапункт на Долче. Остави бебето в ръцете на Ванс и прегърна Стоун по-топло, отколкото очакваше той.

В момента на прегръдката погледът му падна върху лицето на Долче — очите ѝ светнаха свирепо.

— Как си, Арингтън? — прошепна в ухото ѝ.

— Добре — отговори тя също с шепот и се отдръпна.

— Арингтън — каза Ванс, — да ти представя Долче Бианки. Дъщерята на моя стар приятел Едуардо Бианки, често си ме чувала да споменавам името му.

— Разбира се — хладно отвърна Арингтън и се ръкува с Долче. — Добре дошла в дома ни, Долче. Винаги се радвам да се запозная със старите приятели на Ванс.

— Благодаря, и на мен ми е приятно — отвърна Долче.

Двете се огледаха от глава до пети. Арингтън наистина беше с маникюр, отбеляза Стоун, и носеше нежна огърлица от диаманти и рубини.

— Ето го и Питър — обърна се към сина си Арингтън.

Стоун за първи път виждаше бебето, което можеше да бъде негов син. Беше сериозно и кротко дете, одрало кожата на Ванс. Изпариха се и последните надежди за евентуално бащинство. Долче погука на бебето, както се полага в такива случаи, след което отнякъде изникна млада бавачка и отнесе младенеца да спи.

Икономът поднесе на Арингтън чаша мартини върху сребърен поднос.

— Да отидем ли на терасата? — предложи тя. — Вечерта е много приятна.

— Да, прекрасна е — съгласи се Долче.

Ванс ги покани да се настанят в белите кресла на терасата. Песен на щурци изпълваше вечерната прохлада.

— Нося ти най-сърдечни поздравии от Бети — каза му Ванс.

Бети беше секретарката на Ванс, с която Стоун бе имал кратка връзка в Лос Анджелис преди година. При споменаването на женското име Долче го стрелна с поглед.

— Поздрави я и ти от мен, ако обичаш — рече Стоун.

— Разбира се. Сега тя върти офиса. Помниш ли Лу Регенстайн, президентът на студио „Центурион“?

— Разбира се.

— Ще вечеря с нас — Ванс хвърли поглед към часовника си. — Очаквам да пристигнат всеки момент, изпратих кола да ги вземе от летището „Оксфорд“. То е само на няколко мили оттук, пистата му е достатъчно дълга, за да може да кацне „Центурион Г-1У“.

— Ще ми бъде приятно да се видя с Лу — каза Стоун.

Малко по-късно Лу Регенстайн се появи в компанията на червенокоса хубавица, с тридесетина години по-млада от него.

— Долче — извика Лу и я прегърна. — Каква изненада!

Най-изненадан обаче беше Стоун. С всяка изминала минута светът се смалвяваше все повече и повече. Ръкунаха се с Лу и той му представи червенокосата Лола.

— Ще искате ли да се освежите? — попита Арингтън.

— Не, в самолета се преоблякохме — отговори Лу.

Стоун си спомни от едно пътуване с този самолет, че „Гълфстрийм“ беше оборудван и с душ. Усети облекчение от присъствието на още една двойка, напрежението му спадна леко. Докато вървеше разговорът, той се напрягаше да улови всяка дума на Арингтън и я поглеждаше крадешком. Долче се оказа права — тя беше отслабнала и стегната.

Лу приседна до Стоун.

— Поразен съм, че се познавате с Долче.

— Наистина — намеси се Ванс. — Как се запознахте?

— Дино Бакети, моят предишен партньор от полицията, е женен за сестрата на Долче, за Мери Ан.

— Какво прави Мери Ан? — в един глас попитаха Ванс и Лу.

— Отлично се чувства — каза Долче.

Лу наведе глава към Стоун.

— След като Они Иполито влезе миналата година в затвора, Едуардо Бианки купи самолета от него. На мен ми олекна, след като човек от неговия калибър ми стана инвеститор, придаде ми допълнителна стабилност. „Как са се оплели — въртеше се в ума на Стоун. — Всичките тези хора са се въргали в една постеля.“

Хрумна му, че тази негова мисъл може да е нещо повече от една метафора.

В този момент ги поканиха на масата.

Вечеряха на кръгла маса от орехово дърво в стая с панорамен прозорец към осветените градини. В откритата камина весело гореше ненужен огън. Стоун моментално долови нещо познато в обстановката.

— Ванс, миналата година, по време на твоите снимки, не бях ли в същата стая?

— Много си наблюдателен, Стоун — отвърна Ванс. — За голяма част от дизайна на бунгалото тогава използвахме снимки от тази къща. След като видях как обзаведеха столовата, купих мебелите и ги докарах тук. Не е ли станало малко като огледално отражение?

— Леко обърквашо е.

Мястото на Стоун бе от дясната страна на домакинята, между нея и възхитителната Лола. Не пропусна да си помисли, че за първи път седи на една маса с толкова красиви жени. Долче седеше срещу него и очароваше съседите си Ванс и Лу. Този път не му пушна крак под масата.

— Стоун — заговори Ванс, — четох в „Таймс“ за експлозията в картинната галерия. Защо не ни разкажеш какво стана?

Стоун нямаше желание да засяга тази тема и се почувства неудобно.

— За щастие, нямаше сериозно пострадали хора. Федералните работят, за да установят експлозива и как се е озовал в пикапа, а Дино води разследването.

— Разбрах, че си спасил живота на доста хора — намеси се Арингтън.

— Имах късмета да забележа микробуса преди експлозията и така успяхме да изведем всички далеч от предната витрина.

— С изключение на самия Стоун. Трябва да видите порязванията по гърба му — каза Долче и хвърли остър поглед към Арингтън.

— Дреболии — бързо парира Стоун.

— Чие дело е това? — попита Лу.

— Полицията не знае, поне засега.

— Прекалено скромен си, Стоун — подхвърли Долче. — Арестуван преди години от Стоун убиец е освободен от затвора и сега се случват разни лоши неща на хората, които са го пратили на топло, както и на техни близки.

Произнесе натъртено последните думи, за да е сигурна, че няма да ги пропуснат.

Цялата компания престана да дъвче.

— Убиха секретарката на Стоун, извършиха покушение върху сестра ми, която сега е принудена да се крие с детето си в къщата на татко.

— Алма е мъртва? — попита с ужас в гласа си Арингтън.

— Така е — потвърди Стоун.

— Освен това е убита една от съседките на Стоун, портиерът на блока на негова приятелка, както и един полицай.

— Долче — намеси се Стоун, — темата не е приятна.

— Вие с Дино как се опитвате да заловите този човек? — попита Арингтън.

— Правим всичко възможно, но той ни се изплъзва. В утрешния „Таймс“ ще публикуваме неговата снимка и се надяваме след това да попаднем на някаква следа.

— Същият човек е убил вчера и адвокат в Ню Йорк — продължи Долче.

— Ти откъде знаеш, че има връзка? — озадачен попита Стоун. — Аз разбрах за това едва вчера късно следобед, никой не е разкривал публично, че е свързано с другите убийства.

— Имам си собствени източници — не се остави Долче.

— Е, да, отново Мери Ан — въздъхна Стоун.

Долче сви рамене.

Лола проговори за първи път, с неочаквано тих глас:

— Това означава ли, че всички ние сме в опасност?

— Не, разбира се — отговори Стоун. — Нямаше да дойда тук, ако мислех така.

— Това звучи успокояващо — каза Ванс.

— Малцина знаят, че съм купил къща тук. Вярно е, че някои от тях са доста приказливи — вметна Стоун и хвърли поглед към Долче.

Тя го възнагради с кисела гримаса.

Вечерята продължи, но разговорът не бе така оживен.

— Да, интересен живот водиш — каза по едно време Лу. — Почвам да си мисля, че миналогодишното ти забъркване в нашите малки неприятности е истинска дреболия за теб.

— Лу — намеси се Арингтън, — не забравяй, че ние въвлякохме Стоун в нашата бъркотия и сме му много задължени.

— Разбира се, разбира се — веднага би отбой Лу. — И аз съм му много благодарен.

— Досега не беше казвал подобно нещо — подчерта Арингтън.

— Каква бъркотия? — обади се пак Лола.

— Ще ти кажа после, мила — припряно каза Лу.

Последва продължително мълчание.

— Кажете нещо за новата къща, Стоун — подкани го Арингтън.

Стоун остана доволен, че най-после смениха темата на разговора.

— Преди време са я ползвали пазачите на съседната голяма къща, наречена „Скалите“.

— О, знам я — обади се Ванс, — Каролин Клем ми я показва, когато оглеждах коя къща да си купя.

— И какво представлява? — продължи да се интересува Арингтън.

— Две спални, две бани, дамско тоалетно помещение, хол, столова и кухня. Облицована е с дърво, също като голямата къща, има и интересна куличка.

— От думите ти съдя, че е чудесна — каза Арингтън. — Ще ми бъде приятно да я видя.

— Почакай да я подреда както трябва, тогава ще ви поканя с Ванс на вечеря.

— Ще се радваме — подхвърли Ванс. — А знаеш ли кой е купил голямата, „Скалите“?

— Не ги познавам все още.

— И това ще стане, ако зависи от Каролин Клем. Каролин е двигателят на тукашното общество, тя удивително умее да сближава хората.

— Вече имам от нея любезна покана за вечеря — съобщи Стоун.

— Е, значи много скоро ще се познаваш с всички.

Последва ново продължително мълчание. Пръв го наруши Стоун.

— Много добре си се справила с къщата, Арингтън.

— Ами, досега не бях идвала тук — отвърна тя.

Стоун изтръпна.

Арингтън веднага се опита да го извади от неудобното положение:

— Вднс има удивителен вкус и е добър познавач на стиловете на обзавеждане и мебелите. Още с първото си влизане в къщата се усетих като в собствен дом.

— Ванс — намеси се Лу, — откъде този дизайнерски дар у син на църковен наместник от Южна Англия?

Ванс сви рамене.

— Мисля, че се дължи на наблюденията ми върху по-мъдрите и по-способните от мен. Баща ми винаги придаваше много домашен уют на жилищата ни, а това далеч не винаги беше лесно. Живели сме в какво ли не — от схлупени къщурки със сламени покриви до големи, но занемарени къщи. Пък и от фирмите научих много неща, те ми бяха втори дом и първи университет.

Стоун слушаше с удоволствие излиянията на Ванс за детството му в Англия и беше щастлив, че най-последно вниманието на групата не е насочено към него.

Вечерята привърши. Лу и Лола пожелаха на всички лека нощ и се оттеглиха на горния етаж. Долче отиде в дамската тоалетна, а Ванс излезе да освободи готвача и иконома. Стоун и Арингтън останаха сами на верандата.

— Вечерта беше хубава — каза Стоун.

— Толкова се радвам, че успя да дойдеш. Стоун...

— Да?

Тя видимо се затрудняваше да намери думите си.

— Щастлива ли си, Арингтън?

— По моему — кимна тя с глава! — Искам да знаеш, че щях да бъда по-щастлива, ако...

— Ще тръгваме ли? — попита появилата се на вратата Долче. — Тукашният въздух ми действа приспивно.

В този момент дойде и Ванс. На сбогуване Арингтън си позволи да задържи ръката на Стоун малко по-дълго от необходимото. Съпругът ѝ с нищо не показа, че го е забелязал, докато Долче не пропусна да го направи.

— Е, приятно беше, нали? — заговори тя, след като седнаха в колата. — Видя се отново с възлюбената си, Беше ли забавна срещата?

— Долче, с теб се познаваме едва от няколко дена. Не се учудвай, че съм имал свой живот и преди теб. Имам си го и сега, твоето място в него все още не е ясно. Тази вечер ти хем ме притесни, хем уплаши приятелите ми. Нямахме никаква нужда да ги занимаваш с моментните ми проблеми.

— Съжалявам, Стоун — покорно каза Долче. — Моля за извинение, повече няма да правя така.

През нощта не се докоснаха. Стоун мислеше за други неща.

Стоун сънуваше еротичен сън. Отвори око и прозря истината — не ставаше дума за никакъв сън. Слънчевите лъчи нахлуваха през прозорците. Повдигна леко глава и като видя пред носа си темето на Долче, възкликна тихичко и пак се отпусна върху възглавницата.

Възклицанието му накара Долче да прекъсна предишното си занимание. Възседна го и се наведе да го целуне по устните. Разпилените ѝ къдрици закриха слънцето и той се отдаде на мига, който впрочем не трая само миг.

Така двамата осветиха къщата.

Стоун остана задъхан и изпотен в леглото, а Долче му донесе от банята топла кърпа за лице.

— Добро утро — каза тя.

— Добро, без съмнение — отвърна той. — Струва ми се, че денят ми отиде, няма да стана от леглото.

— Почивай си, аз ще приготвя нещо за закуска.

Загледан в тавана, Стоун постепенно се унесе отново, докато върналата се в леглото Долче и някакви приятни аромати не го събудиха повторно. Тогава се изправи и се ограда с възглавници, а Долче постави в скута му подноса със закуската. Бъркани яйца, кренвирши, английски кифлички, портокалов сок и термос с кафе. До себе си видя и неделното издание на „Ню Йорк Таймс“.

— Внимавай да не свикна на това — каза Стоун, докато намазваше с масло английската кифличка. — Решила си да ме угояваш ли? — Бърканите яйца му се усладиха много.

— Няма да напълнееш, знам те аз — можеш да ядеш колкото си искаш, без да трупаш килограми. Как го правиш този номер?

— Правилно съм избрал родителите си — те и двамата бяха слаби до края на живота си.

— А аз, ако изяждам всичко, което леля Росария ми слага, ще стана сто кила.

— На нея ли си кръстена?

— Да.

— Освен нея имаш ли други роднини?

— Повечето от роднините ми са починали. Мама — преди година, а двамата по-големи братя на татко са починали много отдавна, още преди да навършат тридесет години.

— Толкова млади? От какво?

— От това, че са се оказали в лош ден на лошо място.

— Аха.

— На татко дори не са му разрешили да отиде на погребението им. Баща му го пратил да учи право в Колумбийския университет, но на всички разправял, че синът му учи някъде в Европа. Цели три години забранявали на татко да ходи в Бруклин, единствен той от студентите ходел на лекциите въоръжен с пистолет.

— Не мога да си представя, че баща ти е способен да стреля с пистолет.

— Всъщност така и никога не е стрелял. В името на оцеляването си обаче е бил готов да направи всичко необходимо. — Погледна го твърдо и добави: — Типична фамилна черта, впрочем.

— Помниш ли дядо си?

— Не, починал е далеч преди да се родя. Тогава татко още е нямал тридесет години, но цялата отговорност и трудности легнали върху него. Дълго време не смеел да се ожени, от страх жена му да не остане вдовица. Работил години наред, за да укрепи положението, което наследил. Било е кошмар.

— Но вече не е така, нали?

— О, сега не. Татко е посветил живота си на една цел — да гради уважавано семейство. Точно затова толкова го ядоса женитбата ми с Джони.

— А ти защо се омъжи за него?

Долче посрещна въпроса му със смях.

— Бях девствена. Татко ме държеше изкъсо и това бе единственият начин да бъда с мъж.

— Едва ли ще да е било само за това.

Последва нов смях.

— Така е. При всяко мое излизане татко пращаше човек да ме следи. Всяка моя погрешна стъпка с някое момче можеше да завърши

зле за него. Не можех да позволя подобно нещо да тежи на съвестта ми.

— Радвам се да чуя, че имаш съвест.

— Разбира се, че имам — почти извика тя. — Да не мислиш, че съм като дядо си?

— Имам съвсем бегла представа каква си. Освен в леглото, там си забележителна.

— То е вроден талант — каза тя, — също като пеенето.

— Вярвам ти. — Стоун отмести настрана подноса и взе да прелиства вестника. Намери това, което търсеше, в подлистника „Метро“. — Ето го — и показа страницата на Долче.

— Това ли е Мителдорфер?

— Да.

— Прилича ми на най-обикновен грубиян.

— Да, но е извънредно опасен.

— Къде мислиш, че се крие?

— Бих могъл само да гадая. Предполагам, че си живее живота някъде в Манхатън, в Истсайд. Точно затова се надявам, че някой би могъл да го разпознае по снимката.

— А кой е този другият, на рисунката? Прилича на Мителдорфер.

— Този портрет е рисуван по описанието на Мери Ан на нападателя ѝ. Има голяма прилика между тях, нали така? — Стоун не откъсваше очи от двете лица и изведнъж извика: — Мамка му!

— Какво стана?

Стоун грабна телефона от тоалетката до леглото и позвъни на Дино.

— Ало?

— Гледам „Таймс“, забелязваш ли нещо общо между снимката на Мителдорфер и полицейския рисуван портрет?

— Разбира се, двамата се приличат. Нали си спомняш човека, който преряза гърлото на съседката ти? Все едно беше Мителдорфер, но с коса. Нали затова си направихме труда да проверим дали е имал деца, но ударихме на камък, оказа се, че има само един племенник в Германия.

— Дино, ако Мителдорфер наистина е имал и друга жена, както твърдяла Арлин, напълно възможно е да има дете от нея.

— Проницателна мисъл!

— Имахте ли късмет да откриете нещо в регистрите на гражданските бракове?

— Засега нищо. Компютърни данни има само от няколко години насам, но натоварихме двама младоци да преглеждат микрофилмите на по-старите записи.

— Точно така, сигурен съм, че ще намерят. Успеем ли да открием първата госпожа Мителдорфер, ще открием и техния син, а после ще стигнем и до самия Мителдорфер. Проверете всички с това фамилно име в щата. Глупости, не само в щата, в цялата държава, това име не се среща често.

— Това ще е първата работа на моите хора утре. Как мина снощната вечеря?

— Ще ти разправям по-късно. Да ми се обадиш, ако изскочи нещо. Впрочем, за малко да забравя да те питам — как мина снощната премиера в театъра?

— Кръгла нула, нищо особено не се случи.

— Сигурно Мителдорфер не е успял да научи името на Палмър.

— И аз така предполагам. Кога ще се върнеш в града?

— Не съм решил, но вкъщи не мога да се върна.

— Добре, после ще говорим.

Стоун затвори телефона и се обърна към Долче.

— Струва ми се, че все още нямаш информация от затвора „Синг Синг“.

— Чакай да се обадя — каза Долче и посегна към телефона от нейната страна на леглото и набра някакъв номер. — Какво научи? Знаеш ли го кой е? — и поиска с жест хартия и молив.

Стоун скочи от леглото да ги донесе.

— Да, продиктувай ми го по букви. Дали са ти и адрес? Как се казва наблюдаващият офицер? Благодаря. — После подаде на Стоун бележника. На листа бяха написани три имена. — Първите двама са лежали заедно с Мителдорфер, помилвани са преди него. Третото име е на наблюдаващия ги офицер.

Моят човек не можа да ми даде никакъв адрес, но твърди, че са били много близки с Мителдорфер.

— Това трябва да се проучи — рече Стоун, — но до утре няма да стане нищо. Хайде да се облечем и да излезем.

Виж какъв хубав пролетен ден е навън, а някъде тук наблизно ще има и разпродажба.

— Какво ще разпродават?

— Нали знаеш провинциалните аукциони — продават всякакви неща.

— Какви всякакви неща?

— Антики, мебели, картини и всякакви дребни сувенири.

— Няма да мога да те придружа, трябва да се върна в града.

— Но днес е неделя.

— Утре има заседание на управителния съвет, дотогава трябва да се запозная със стотици молби за стипендии.

— Олеле!

— А и този селски въздух е прекалено чист за градско момиче като мен. Казваш, че не искаш да се връщаш вкъщи.

— Засега — не.

— Защо не дойдеш при мен?

— В Бруклин?

— Не, разбира се. Аз си живея в Ист Сикстиз.

— Сигурна ли си, че имаш достатъчно място?

— Разбира се, а и ти не заемаш кой знае колко.

— Може да дойда довечера, става ли?

— Става — съгласи се тя и написа адреса си. — Обади ми се от колата, като приближиш блока ми, за да ти отворя гаражната врата.

— Май ние с теб сме единствените в града със собствени гаражи.

— Възможно. — Долче нахвърля нещата си в една чанта и целуна Стоун на раздяла.

Ферарито отпраши с пронизителен рев и той заспа изтощен.

Стоун подскочи в леглото от някакъв силен звън. Реши, че може да е сънувал, но звънът се повтори. Телефонът мълчеше, дали не е от входната врата? Не беше чувал досега външният звънец на къщата си. Скочи от леглото, наметна си халат и слезе по стълбите.

Беше Арингтън.

— Добро утро. Влизай — каза все още сънен. Видя му се похубава от всякога — с избелелите дънки, с вързаната под гърдите мека памучна блуза и без грим.

Тя го прегърна през кръста и склони глава на рамото му.

— Добро утро.

— Ще пиеш ли кафе?

— Да, добре.

Отдръпна се леко от нея и отиде в кухнята да приготви кафето. Арингтън дойде след него и се настани на високия стол между кухненския плот и всекидневната.

— Май съвсем за малко изпуснах госпожа Бианки?

— Да.

— Всъщност, разминахме се на пътя.

Стоун рязко се обърна:

— Тя забеляза ли те?

— Не.

Стоун въздъхна искрено облекчен.

— Харесва ми къщата ти, отива ти.

— Благодаря.

— Заедно с госпожа Бианки ли я избирахте?

— Не — отговори лаконично, без да навлиза в подробности.

— В такъв случай още повече ми харесва.

— Радвам се. Непременно да доведеш Ванс и Питър тук.

Тя не каза нищо.

— Накъде си тръгнала в неделя сутрин?

— Мислех си да отида на разпродажбата, но изведнъж открих, че карам през полето и реших, че е по-добре да дойда да те видя.

— Аха. — Стоун сипа кафе в чашките. — Закусвала ли си?

— Да. Като живееш с Ванс, във всеки момент до теб изниква по някой прислужник, готов да изпълни всичките ти капризи. — Тонът ѝ далеч не подсказваше, че това ѝ доставя удоволствие.

— Как върви животът в Лос Анджелис? Харесва ли ти там?

— Нормално, когато не те отвлича някой.

— Е, надявам се да не ти е станало навик.

— О, не, нали ти беше така добър да сложиш край на това. За което съм ти вечно признателна — тя хвана нежно ръката му.

— Няма защо.

— Зная, че винаги се чувстваш неловко от благодарностите, но се чувствам длъжна да ги изкажа. Впрочем такива са и чувствата на Ванс. Той много те харесва.

— И аз го харесвам.

— Да се преместим в хола — предложи тя и се насочи към дивана с чашката кафе в ръка.

Стоун я последва, като предвидливо остави помежду им почтително разстояние.

— Как живееш след последната ни среща?

В главата му нахлуха спомените за апартамента в хотел „Бел еър“ и голата Арингтън.

— Както обикновено — каза, — малко работа, малко забавления.

— Дино как е? — попита тя.

— Ядосва се много, че над семейството му тегнат опасности.

Тя кимна.

— А Илейн?

— И тя е в същото положение.

— Поздрави и двамата от мен.

— Непременно.

Настана неловко мълчание. Стоун просто не знаеше как да продължи разговора.

— Сега пишеш ли нещо? — попита най-сетне.

— Започнах един роман, написах две глави, но нещо се отказах.

— Недей да се отказваш. Ще напишеш добра книга, имаш всички данни.

— Не съм сигурна, че съм родена за писателка — каза тя.

— Защо така?

— Мисля, че за да напише една книга, човек трябва да умее да се изправи лице в лице с фактите, да се справя с реалността. А мен не ме бива.

— И какво те затруднява чак толкова?

— Искам да съм с теб, това е истината.

На Стоун му спря дъхът.

— Непрестанно мисля за теб — как вечерям с теб, с Дино и Илейн, как живея в къщата ти, как се любя с теб. Тази мисъл не ме напуска.

Стоун смутено остави на масата чашката и започна да разтърква слепоочията си. Съвсем доскоро и той не бе способен да мисли за нищо друго. Ето я, сега тя е при него. Как да постъпи?

— А ти мислиш ли си за мен?

— Да.

Тя се приближи плътно до него.

— Представяш ли си как ме любиш?

— Да.

Тя коленичи на дивана и го погали. Другата ѝ ръка разхлаби колана на халата му и се плъзна надолу. Стоун се отдръпна, после я прегърна и целуна по бузата.

— Недей — каза меко. — Боли.

— Искам болката да изчезне. Желая те.

— И аз те желая, знаеш го много добре.

— Ето ме, твоя съм.

Стоун си пое дълбоко въздух.

— Не — промълви, — не си.

— Искам да бъда отново твоя.

— Не мога да си позволя да искам това.

— Защо не? Можем отново да бъдем заедно.

— Невъзможно е — каза и не можа да повярва, че е изрекъл това.

— Ще се върна в Ню Йорк и ще се разведа. Изобщо не трябваше да се омъжвам за Ванс.

— Но го направи.

— Глупава грешка — изрече тя. — Трябва ли да плащам за нея през целия си живот оттук нататък?

— Това е съдбата и на двама ни.

— Искам да се върна при теб, Стоун.

— Нямах право да отнемеш сина на Ванс, аз няма да участвам в такова нещо.

— Тогава ще оставя Питър на Ванс. Нали ще мога да се виждам с него.

— Арингтън, видях те снощи с бебето. Ти си щастлива майка и ако аз се намеся помежду ви, в крайна сметка ще ме намразиш.

— Повече от всичко искам да съм с теб.

— Не е така.

Тя се изправи и разтвори халата му.

— Нека да се любим — прошепна и започна да гали и целува врата и раменете му. — Само този път, люби ме, а ако след това все още настояваш, ще си вървя.

Стоун я хвана леко за раменете и я отдалечи от себе си.

— Искам да ме чуеш. Правил съм много неща, с които, не мога да се гордея, но никога не съм бил прелюбодеец. И този път няма да стана. Да, въпреки че няма жена, която да съм обичал толкова много. Просто не мога да го направя.

По бузите ѝ потекоха сълзи.

— Обичам те, Стоун.

— Част от мен ще те обича завинаги, Арингтън.

— Тогава защо да не бъдем заедно?

— Вече сме направили избора си, трябва да се научим да живеем с това.

— Допреди да те видя снощи, успявах — каза Арингтън. — Наистина.

— Значи трябва да продължиш. — Стоун я изправи на крака. — А сега е време да тръгваш към къщи. — Прегърна я през раменете и бавно я поведе към вратата.

Сълзите ѝ не спираха и Стоун пътъом взе от масичката няколко салфетки.

На прага тя си обърна към него:

— Не ме отпращай, моля те, недей.

— Трябва да вървиш — повтори той.

— Всъщност ти не ме желаш — избухна през сълзи Арингтън.

— Моите желания вече нямат значение — отговори той и попи със салфетка сълзите ѝ.

Тя взе салфетките и избърса лицето си.

— Ще ме целунеш ли за довиждане?

Стоун обхвана страните ѝ с длани и я целуна нежно по устните.

— Довиждане, мило момиче.

Тя се обърна, изтича до паркирания на алеята Рейндж Роувър и бързо потегли.

С буца в гърлото Стоун се върна в къщата и затвори входната врата. В същия момент отвън долетя шум от затръшната врата на кола. „Господи, тя се върна. А сега няма да имам сили да я отпратя.“ Отвори вратата, готов да я поеме в обятията си. На прага обаче стоеше Ванс Колдър.

— Здравей, Стоун.

— Здравей, Ванс — отговори на поздрава с тих глас. — Ще влезеш ли?

— Не — отвърна Ванс. — Дойдох само да разбера дали имам основания да се притеснявам от теб.

Стоун поклати глава.

— Не, Ванс, никакви.

Ванс въздъхна дълбоко.

— Благодарен съм ти.

— Търси начин да я направиш щастлива.

Ванс кимна и приятелски докосна раменете на Стоун.

После се отправи към колата си и замина. „Дай Боже неделните ми утрини в Кънектикът да не са все такива“ — пожела си наум Стоун.

Заклучи къщата и потегли на път. Разяждаше го неувереността дали бе постъпил правилно с Арингтън и все се опитваше да си представи какво би станало, ако се събереше отново с нея. Когато пресичаше Плезънтвил, се обади на Дино.

— Ало?

— Здравей.

— Къде си, Стоун?

— По магистралата. Ще можеш ли да ме посрещнеш след около час в ресторанта на П.Дж.Кларк.

— Какво има?

— Получих нишка за следване.

— Откъде?

— Не ме разпитвай сега, ела да се срещнем. Много внимавай да не те проследят.

— Добре, след час при Кларк.

Когато минаваше през Йонкърс, телефонът в колата иззвъня.

— Ало?

— Стоун, Бил Егърс се обажда.

— Здравей Бил.

— Трябва да поговорим, но не по телефона.

— Какво има?

— Дай да се видим някъде. Ти кога смяташ да се върнеш в града?

— След половин час имам среща с Дино при Кларк.

— Идеално, въпросът засяга и него. До скоро.

Стоун изключи телефона. А сега?

Намери място да паркира колата в близост до заведението на Кларк. Дино го чакаше на бара, беше преполовил чашата шотландско уиски.

— Здравей — поздрави го Дино.

— Как прекара уикенда?

— Гадно. А ти?

— Не питай — отвърна Стоун.

— За каква нишка ми говореше?

Стоун извади листчето от джоба си.

— Дадох ми имената на двама приятели на Мителдорфер от затвора. Ето, виж — подаде го на Дино. — Освободени са под гаранция, наблюдава ги един и същ офицер. Ще можеш ли да му звънеш утре сутрин и да се осведомиш за адресите им? Искам двамата да разговаряме с тях.

— Несъмнено — потърка бузата си Дино. — Време е най-сетне да направим крачка напред в разследването.

— Бил Егърс идва — каза Стоун, като махна с ръка към вратата. — Каза, че трябва да говори с нас, нямам представа за какво.

Бил се приближи към тях и ги поздрави.

— Става време за обяд — предложи, — защо да не седнем на някоя маса?

— Дадено — съгласи се Стоун.

Настаниха се и поръчаха пържоли с пържени картофи и бира.

— Е, Бил, какво има? Стори ми се разтревожен.

— Така е — отвърна Бил. — Днес ми се обади един приятел от офиса на окръжния прокурор. Мартин Бруъм е поел инициативата за процес със съдебни заседатели по убийството на Сюзан Бийн през следващата седмица.

— Значи заподозрян — каза Стоун.

— Има. Теб има предвид. Ти ще бъдеш призован като заподозрян.

— Аз също разбрах затова — потвърди Дино — в службата ми са материалите. Предчувствам какъв майтап ще стане.

— Нямам нищо против да ме призоват в съда. Мога да свидетелствам за това, което зная, и доброволно, без призовка. Всъщност казал съм на Бруъм, че съм готов да го направя.

— Ти си на мушката, Стоун, няма да те оставя да даваш показания пред съдебни заседатели.

— И какво предлагаш, да искам полицейска охрана и защита по силата на Петата поправка към Конституцията ли? Как ще погледнат хората на това? Как ще се възприеме такъв ход?

— Точно това ме притеснява и мен — съгласи се Бил.

— Съжалявам — каза Дино. — Объркан съм. Прекалено навътре съм в случая, нали пристигнах на местопроизшествието половин час след престъплението и чух показанията на Стоун пред двамата полицаи от моето управление. Добре де, какво толкова може да знае Мартин, което не ми е известно на мен? Ти скрил ли си нещо от мен, Стоун?

— Абсолютно нищо — отвърна Стоун. — Не съм запазил в тайна нищо.

— Трябва да разчитат на някой свидетел в такъв случай — каза Бил. — Иначе защо ще насочват разследването към теб?

— Свидетел за какво?

— Виж сега — започна Дино. — С удоволствие ще се явя пред заседателите и ще свидетелствам, че моят екип е провел разследването и е доказал, че Стоун не е виновен.

— Тогава Марти, за да дискредитира показанията ти, веднага ще зададе въпроса в какви отношения си със Стоун. Ще се разбере, че не само сте били партньори в полицията, а сте и близки приятели.

— Нещо не се връзва — каза Стоун. — На Мартин трябва да му е пределно ясно, че не може да изтръгне обвинителен акт против мен.

— О, недей, един добър прокурор може да накара съдебните заседатели да повярват в каквото си поиска — настоя Бил.

— Но ако не може да докаже вината ми, за какво му е да ми предявява обвинението?

— Мисля, че има две възможности — започна да ръзсъждава Бил. — Първата е да разполага със свидетел, който да посее съмнение в твоите показания или дори да каже, че ти си убил момичето.

— Това ще бъде или лъжесвидетелство, или пък цялостна инсценировка, за да те представят като убиец — каза Дино и добави: — Или и двете заедно.

— Точно така — продължи Бил. — Втората възможност е той да не вярва всъщност, че каузата му ще бъде печеливша в крайна сметка, но поне ще запуши устата на пресата с един обвиняем. Направо виждам как на следващия ден след започването на процеса вестник „Нюз“ ще те изтъпани на първа страница като главен обвиняем, за когото все още няма достатъчно доказателства, за да го осъдят.

— Майка му стара — изруга Дино.

— Е, това е Дино — пронизира го Бил, — така поне загрея същността.

— Този номер няма да мине — възрази Стоун.

— Ще мине точно толкова, колкото да те затрие в очите на общественото мнение в града.

— Покрай това — намеси се Бил — ще отиде и съдружничеството ти с „Удман и Уелд“. Фирмата няма да може да си позволи да наема — дори и на непостоянен договор — главен обвиняем по делото за нашумяло убийство.

— Ще се прочуеш като новия О Джей Симпсън — заключи Дино, оставяйки чашата си на масата.

Стоун тънеше в размисли и не докосваше пържолата си.

— Мартин не би могъл да направи такъв злонамерен удар — каза. — Кой може да го подтиква?

Дино повдигна вежди:

— Подушвам Том Дийкън.

— Кой е този Том Дийкън? — попита Бил.

— Ogлавява следствения отдел при Мартин. Недолюбва ни нас със Стоун.

— Ясно.

— Има и нещо друго — продължи Дино. — Марти се е прицелил в поста окръжен прокурор. Няма да му дойде зле, ако ръководи един ярък процес, с който да се запечати в съзнанието на избирателите.

— Така нещата се връзват — съгласи се Бил. — Смяташ ли, че този тип Дийкън просто се опитва да изпъкне като добро момче?

— Това донякъде пасва на подмазваческия му характер — отвърна Дино. — За жалост познава неколцина журналисти, така че може да покаже себе си като доброто момче, а Стоун като лошото. Няма да му бъде особено трудно да уреди това.

— Аз — каза отчетливо Стоун — вече го предупредих лично, че ако прибегне към подобно нещо, ще го дам под съд за клевета.

— Нищо чудно да се стигне дотам — изрече замислено Бил. — Имаш ли представа дали Том Сийкън се ползва с доверие пред Мартин?

— Явно му вярва — каза Дино, — след като е готов да изправи Стоун пред съда по приказки на Дийкън.

— Освен теб, Дино, ще ни трябват и други свидетели, Свидетели от нийоркския департамент на полицията, Ти ли водиш официално разследването на убийството на Сюзан Бийн?

— Не — отговори вместо него Стоун, — Анди Андерсън и Майкъл Кели.

Дино поклати глава бавно и категорично.

— Не, Кели не, никога повече.

— Защо, да не си го изгонил от участъка? — попита Стоун.

— Не съм, той напусна доброволно.

— Моите поздравления — каза Стоун, — не вярвам, че ще ти липсва тази драка.

— Отива на работа в следствения отдел на окръжния прокурор — осведоми го Дино. — От утре почва работа там.

— Ясно — подхвърли Бил, — значи единият от полицейските следователи по случая ще свидетелства против Стоун.

— Какво толкова би могъл да каже? — попита Стоун.

— При всяко положение Дино и Андерсън могат да опровергаят лъжите му.

— Не, определено не ми харесва тази история — заключи Егърс — и ще се опитам да я пресека от корен.

— По какъв начин? — поитересува се Стоун.

— Довечера съм канен в дома на Марти Бруъм и ще се опитам да изясня направо нещата. Можете ли да ми помогнете с някоя идея в това отношение?

Стоун отпиваше бавно от бирата и мислеше съсредоточено.

— Има нещо, което Сюзан Бийн сподели с мен, но тогава не му обърнах нужното внимание.

— Какво ти каза? — попита Егърс.

— Вървахме по Медисън авеню и си приказвахме, аз я поздравих за това, че техния екип успя да доведе до присъда делото срещу Данте.

— Това не беше ли един мафиот?

— Точно така. Тя обаче външно с нищо не показваше, че е вдъхновена от победата в съда. Това ми се стори странно, защото очаквах направо да са й пораснали криле от радостна възбуда.

— Кажки какво точно ти каза.

— Ами, че е доволна от спечелването на делото, но не и от начина, по който са го направили.

— Само толкова?

— Само толкова.

— Значи — замислено каза Егърс — по време на процеса прокуратурата може би е прибягнала към някакви неправомерни действия.

— Напълно възможно е да е имала предвид тъкмо това.

— Знаеш ли нещо по-конкретно?

— Не, но самото споменаване за това пред Марти Бруъм може да предизвика някакъв ефект.

— Възможно е — съгласи се Егърс. — Например да го разубеди да те призовава в съда, ако реши, че ти би могъл да извадиш на показ кирливите им ризи. Не е кой знае какво, но може да ни послужи.

— За съжаление, не мога да ти кажа нищо повече — каза Стоун и се обърна към Дино: — Нали сред следователите на окръжния прокурор има полицаи?

— Има, разбира се, и Дийкън е полицай.

— Познаваш ли някого от инспектората по вътрешните разследвания, който би могъл да прояви интерес към една проверка на представените от прокуратурата доказателства по случая Данте?

— Познавам неколцина, но не вярвам да горят от желание да разровят това змийско гнездо, особено след като делото завърши с осъждане на човек, когото полицията преследва от години.

— А да знаеш дали някой от окръжната прокуратура мрази Том Дийкън?

— Е, виж това е напълно възможно, доста народ не го обича. Ще се опитам.

Егърс погледна към часовника си и побърза да се сбогува:

— Е, момчета, аз потеглям при Марти Бруъм, оставям ви да се биете кой да плати сметката. — Остави смачканата салфетка в чинията и стана от стола. — Стоун, ти много-много не си показвай носа още ден-два, докато не ти дам знак, че съм уредил въпроса.

— Разбира се, аз ще бъда при...

— Не искам да зная — сряза го Егърс — къде ще бъдеш през това време, защото биха могли да ме питат. Просто ще ми се обадиш сутринта по телефона. Ако ме няма, продължавай да ме търсиш. Не оставяй номер, намери ме ти.

— Добре.

Егърс им стисна ръцете и излезе.

Стоун постави кредитната си карта на масата и направи знак на келнера.

— И така, къде ще бъдеш? — попита го Дино.

— Не ти трябва да знаеш. Ако ти потрябвам, търси ме по мобифона или на номера в колата.

— Ще ти се обадя, ако успея да направя нещо с тези от инспектората — каза Дино.

Стоун подписа чек за сметката, сбогува се и тръгна към колата.

Предстоеше му здравата да помисли как би могъл да научи нещо повече за процеса срещу Данте.

Стоун стигна до дресечката, където се намираше домът на Долче в Ист Сикстиз, и натисна втория от запамените телефонни номера. Докато чакаше да отговорят, се промъкна съвсем близо до солиден „Мерцедес 600“, паркиран отстрани на първата редица коли до тротоара.

— Ало?

— Тук е Стоун, на улицата ти съм.

— Сега ще ти отворя гаража, паркирай колата до моята и вземи асансьора до втория етаж. Багажа си остави в колата — каза Долче.

Възприе думите ѝ като намек, че няма да остане да ношува при нея. Изключи телефона и започна да се оглежда за търсения номер на къщата. На този номер отговаряше голяма сграда с фасада от фугирани червени тухли. Мина по наклонената рампа в гаража и вратата автоматично се затвори зад него. След като паркира автомобила си до червеното ферари, се изкачи с асансьора на втория етаж. Долче го чакаше на прага.

— Влизай — покани го и го поведе към просторен кабинет.

До откритата камина седеше Едуардо Бианки.

— Много ми е приятно да те видя — сърдечно изрече той, докато се ръкуваха и с жест му посочи да седне насреща.

След като Стоун се настани във фотьойла, Долче му поднесе питие и се отпусна на отоманката.

— Разбрах, че си купил къща в провинцията — каза Бианки.

— Да, в Кънектикът.

— Много добра идея. Човек трябва да се откъсва от време на време от града.

— Така е — съгласи се Стоун, чудейки се дали му е известно и това, че дъщеря му бе прекарала нощта в същата къща с него.

— Разбрах, че се познаваш и с приятелите ми Лио Регенстайн и Ванс Колдър.

Ясно, знаеше.

— Да, така е. През миналата година прекарах известно време в Лос Анджелис и Ванс ми уреди да летя със самолета на студиото на Лио.

Бианки кимна.

— За мен този самолет е ненужна екстравагантност, но Лио твърди, че именно благодарение на него успява да се задържи в Холивуд. Почвам да мисля, че такива неща сигурно имат висока стойност някъде — и разтвори широко ръце. — Откъде да зная?

Стоун обаче не се хвана на тази въдичка и не отвърна нищо.

— Полезна ли ти беше информацията на Долче?

— Едва утре ще мога да разбера — отговори Стоун, — но съм много благодарен за всяко сведение, което би могло да ни отведе до Мителдорфер.

— Не се притеснявай да ми поискаш и друга помощ.

— Бих могъл да го направя в момента — каза Стоун.

— Казвай.

— Сигурно ви е известно, че неотдавна окръжната прокуратура осъди човек на име Данте?

— Салваторе Данте ли? Май съм чувал това име.

На Стоун му се стори, че долови лека ирония в думите на Бианки.

— Сюзан Бийн от прокурорския екип по неговото дело впоследствие беше убита. Преди смъртта си тя намекна, че може да е имало нередности в действията на обвинението, дори некоректни действия.

Бианки възкликна силно учуден. Изразът на лицето му подсказа на Стоун, че проявяваше голям, интерес.

— Преди малко обядвахме заедно с Бил Егърс от „Удман и Уелд“. От него научих, че водещият следовател по делото на Данте има намерение да ме призове като главен заподозрян за убийството на Сюзан Бийн, независимо че полицията вече е стигнала до заключението, че не съм свързан с това престъпление. Бил не се притеснява, че ще ме осъдят, по-скоро се тревожи, че с подобен ход окръжната прокуратура може да накърни силно репутацията ми.

— А това не би било добре за „Удман и Уелд“ — добави Бианки и кимна с разбиране.

— Нито пък ще е добре за бъдещето ми като адвокат — допълни. Стоун.

— Разбирам твоя проблем. Сигурно мислиш, че ако научиш нещо, хайде да кажем съмнително, относно действията на обвинението срещу Данте, то ще ти даде по-добри позиции спрямо офиса на окръжния прокурор.

— Да. Хрумна ми например, че ако са изфабрикували фалшиви доказателства, Данте и адвокатите му са наясно с тях.

— Логично предположение — съгласи се Бианки. — Долче, защо не заведеш Стоун в кухнята да хапне нещо?

— Добре, татко — измърка Долче, хвана Стоун за ръка и го поведе към кухнята. — Татко иска да говори по телефона — обясни. — Каза ми, че си ял, не искаш ли нещо за десерт?

— Да — каза Стоун.

— Какво ще кажеш за един чудесен италиански сладкиш със сирене?

Стоун примигна и каза:

— Да, моля.

Долче се засмя и извади малко кейкче от хладилника.

— Заповядай, другото ще остане за после.

Стоун се справи със сладкиша, пи кафе и си побъбри с домакинята си близо три четвърти час. Най-сетне се появи Едуардо Бианки.

— Хареса ли ти кейкът със сирене? — попита той.

— Беше направо превъзходен — отговори Стоун.

— Росария е голяма майсторка, приготвя го чудесно. Така... Разговарях с... едни лица и мисля, че има напредък. Изглежда обвинението е направило удар с предоставените записи от подслушани от следствената служба на окръжния прокурор телефонни разговори на Данте. Странното е, че въпреки прослушването на тези записи по време на процеса, Данте категорично отрича да е казвал уличаващите го думи.

— Значи записите са били обработени, така ли?

— Естествено, адвокатите на Данте подложили лентите на експертиза, но специалистите не успели да открият признаци за фалшификация; Ще ги дадат на повторна експертиза, на други специалисти. Става дума за само една минута и половина от записа,

който се е оказал ключов за осъждането на Данте. Той продължава да отрича, че е казал подобно нещо, но тъй като не е бил призован като свидетел на защитата, не е направил това опровержение в съда, то не е било взето предвид.

Стоун кимна замислено.

— Мога ли да се обадя по телефона?

— Използвай този в кабинета — предложи Бианки, — аз през това време ще хапна малко от сладкиша.

Стоун се надяваше от все сърце, че ще намери в указателя номера на Мартин Бруъм. Слава Богу, така излезе.

Отговори му женски глас и той помоли да го свържат с Бил Егърс, ако е още там. За щастие, не си беше тръгнал.

— Ало?

— Бил, тук е Стоун. Слушай ме внимателно. От много сигурен източник научих, че записите на телефонните разговори, благодарение на които е осъден Данте, са били обработени. От Дийкън или от някой негов човек.

— Благодаря ти — каза Бил. — Това е много интересно.

— Как вървят нещата?

— Звънни ми утре — и затвори.

Стоун се върна в кухнята.

— Е, полезна ли беше информацията? — попита Бианки.

— Мисля, че да. Утре ще разбере със сигурност.

— Много ми се иска да ме информираш за резултата — рече Бианки.

— Непременно.

— Изключително неприятно е да виждаш подобен произвол от страна на длъжностни лица — произнесе Бианки — и да мислиш, че човек като Бруъм може да унищожи някого в името на политическите си интереси. Няма съмнение, че се стреми да вземе мястото на окръжния прокурор, когато сегашният титуляр най-сетне го освободи.

— Така дочух и аз.

— Общественото благо ще бъде застрашено, ако не предотвратим това — заключи Бианки.

— Сигурно е така.

— Ще си помисля по въпроса. — Бианки погледна ръчния си часовник. — Е, става късно, млади хора, време е да си вървя и да ви

оставя да прекарате приятно вечерта. — Стисна ръката на Стоун за довиждане, а Долче излезе да го изпрати.

Докато я чакаше, Стоун си сипа още една чаша кафе.

После тя се върна и го целуна.

— Сега вече можеш да донесеш нещата си тук.

Стоун отиде за багажа си.

— Баща ти явно знае, че сме били заедно в Кънектикът — каза, след като се върна.

— Тази сутрин той говори по телефона с Лио и истината излезе на бял свят. Въпреки това мислех, че не бива да те вижда да си носиш багажа тук. — Целуна го още веднъж. — Какво ще кажеш за още едно парче от италианския сладкиш със сирене?

— Умирам от желание — отвърна Стоун.

Час по-късно Долче го погали по лицето.

— Какво ти е? — попита.

— И аз не знам, сигурно съм уморен. — Всъщност си бе дал сметка, че не може — да се люби с друга, докато в мислите му е Арингтън.

— Ще я преодолееш — прошепна му тихо Долче.

Стоун се престори на заспал.

Шофьорът на Дино паркира успоредно на редицата коли и спусна сенника с полицейския знак.

— Ателието е тук — каза Дино. — Задния или предния изход да завардим?

— Че той няма да тръгне да бяга — каза Стоун. — Нали е законно освободен и няма нарушения.

Дино погледна още веднъж листчето.

— Елиът Дарси се казва. И той като Мителдорфер е убил жена си, само че преди двадесет години.

— Да вървим — подкани го Стоун и излезе от колата.

Ателието за поправка на обувки беше по-просторно от повечето подобни работилници, разполагаше и с места за клиентите, докато пробват обувките или чакат да ги лъснат. Зад тезгяха работеха двама души.

— Господин Дарси? — обърна се Дино към по-възрастния.

Преди да изключи машината Дарси огледа внимателно двамата мъже.

— Аз съм. С какво мога да ви бъда полезен?

Дино му показва полицейската си, значка и попита:

— Можем ли да поговорим някъде на спокойствие?

Дарси им отвори да минат зад тезгяха и ги отведе в една толкова малка канцеларийка, че след като Дино зае единствения стол, на Стоун не му остана друго, освен да се облегне на вратата.

— Е, за какво става дума? — погледна ги въпросително Дарси.

— Така — започна Дино, — как вървят нещата след освобождаването? Впрочем, откога сте на свобода?

— От девет месеца. Всичко е нормално — отвърна Дарси. — Нямах представа, че полицията се интересува дали помилваните са добре.

— О ние сме много състрадателно ведомство — пошегува се Дино.

— И дори ме удостоявате с посещение на лейтенант?

— Не можем да си позволим да изпратим редови патрулен полицай при един преуспяващ собственик на дребен бизнес — продължи Дино в същия дух. — Ваше ли е магазинчето?

— Да.

— Ще ми кажете ли как събрахте парите за него? Намира се на чудесно място.

— Имах пари преди да вляза в затвора — каза Дарси.

— Признах вината си, така че адвокатите не ме обраха до шушка.

— И с какъв капитал разполагахте преди да попаднете в затвора?
— попита Дино.

— Не кой знае колко — няколко хиляди долара и лична собственост — автомобил, мебели, такива работи. Продадох всичко и вложих парите изгодно.

— И по този начин капиталът ви нарасна, докато бяхте в затвора?

— Да.

— Хърби Мителдорфер ли ви беше инвестиционен съветник?

— Да, доста ми помогна.

— Как се запознахте с него? — попита Дино.

— Изпращаха ни на една и съща работа, тоест в същия сектор, така стана.

— Кой сектор?

— Канцеларията на затвора. После аз поех обушарницата. Хърби уреди да ме преместят там.

— И как успя да го направи?

— Той изиска да му пратят човек с компютърна грамотност.

— Изискал?!

— На практика Хърби управляваше канцеларията.

— Къде е той сега?

— Нямам никаква представа. Видях снимката му във вестника, но не вярвам въобще на написаното. Хърби не би сторил никога нищо лошо на някого.

— Все пак е убил жена си.

Дарси сви рамене.

— И аз сторих същото, но въпреки това съм кротък човек, на мравката път правя. Нямаме представа как може да ви подлуди една жена.

— Кога разговаряхте с Мителдорфер за последен път? обади се Стоун.

— В деня на освобождаването ми от затвора.

— Дарси — намеси се пак Дино, — искате ли да се върнете в „Синг Синг“? Мога да го уредя.

— Не съм сторил нищо, за да се върна там — каза Дарси.

— Бих могъл да уредя да направиш нещо.

— Ех, ясно ми е, че можете да направите всичко, каквото поискате, но, казвам ви, не разполагам с никаква информация за Мителдорфер. Впрочем Хърби никога не би ме потърсил.

— И защо така? — поитересува се Стоун.

— Смята ме за човек второ качество — каза Дарси. — Така или иначе, аз съм един калпав обуцар. Хърби никога не би имал вземане-даване с мен. Страхотен сноб е.

— В такъв случай защо ви е помагал да инвестирате парите си? — попита Стоун.

— Плащах му процент от печалбата си — отговори Дарси. — Както и другите, впрочем.

— Кои други?

— Доколкото знам, половин дузина затворници, които разполагаха с пари.

— Имената?

Дарси започна да брои на пръсти:

— Мидълтън, Шварц, Алесио, Уорън и аз.

— Дотук са само петима.

— Добре де, приблизително половин дузина. Не включвам служителите в затвора, разбира се.

— Да, разбира се. Те колко бяха?

— Половин дузина, там някъде.

— Освен вас и Алесио кои други бяха помилвани? — попита Стоун.

— Алесио? Не знаех, че е излязъл. Предполагам, че ние сме единствените, другите си стоят още вътре.

— Поддържате ли връзка с някого от тях?

— Получих две писма от Шварц, иска да го взема в обуцарницата, след като го пуснат догодина.

— Той какво ви пише за Мителдорфер?

— Не е чул и дума за него, откакто са го освободили, Според Шварц, Хърби отишъл при тях да си вземе довиждане и им казал да се оправят кой как може, защото повече няма и да чуят за него. Посъветвал ги да си намерят брокер.

— А Мителдорфер кого използваше като брокер?

— Не съм много сигурен дали изобщо се е свързвал е брокер. Мисля, че знаеше как да си върши работа сам, с компютър. Можеше да се оправя и без да излиза от затвора, но по-късно започна да работи извън панделата.

Когато излязох, той вече беше превел всичките ми средства в местната банка. Дори не зная как го е направил.

Вземаше 25 процента от печалбите ми за тази услуга.

— С кого друг беше в приятелски отношения в затвора? — зададе поредния въпрос Стоун.

— Приятелски? Не беше приятелски настроен към нито една жива душа. Нали ви казах, беше сноб. Е, беше учтив по своему, но хич не понасяше глупаците, включително Варковски. Беше дори сам в килия, единственото изключение в затвора.

Върнаха се в колата и Дино даде на шофьора следващия адрес.

— Добре, хайде сега да видим Алесио.

— Имам чувството, че няма да ни помогне повече от Дарси — каза Стоун. — Мителдорфер е прекалено умен, за да поддържа връзка с когото и да е от затвора. Все пак, мисля, че определението на Дарси, че е сноб, е попадение в десетката. Няма да се обвърже той с никакъв бивш пандизчия.

— Длъжни сме да опитаме — каза Дино.

Алесио се оказа възрастен мъж, Стоун го определи на около седемдесет години. Както им бяха казали съседите му, играеше шах в един център за възрастни хора.

Посрещна ги весел:

— Очаквах ви.

— Ами? Откъде-накъде? — парира го Дино.

— Знаех, че ще дойдете, щом видях във вестника снимката на Хърби. Никога няма да го намерите обаче.

— Защо смятате така?

— Защото не е глупак, затова. Според мен, само предполагам, иначе нямам представа, Хърби вече е с променена външност, а нищо

чудно и да е напуснал страната.

— След като нямате никаква информация, защо смятате така? — попита Стоун.

Алесио сви рамене.

— Хърби е като добър шахматист. Винаги мисли с няколко хода напред. Знаете ли как се оправяше с надзирателите в затвора? Когато настояваше за нещо, но не му го разрешаваха, той вече беше готов с друго искане, и ако пак не ставаше работата, искаше нещо трето... докато не получише своето. В крайна сметка, нали печелеше пари за тях.

— Търсят те от участъка — уведоми шофьорът на Дино, след като се върнаха в колата.

Лейтенантът вдигна слушалката.

— Къде? Кога? — Обърна се към Стоун: — Пипнахме го! — после пак в слушалката: — Никой, абсолютно никой да не разговаря с него, докато дойда. До двайсет минути съм там.

— Мителдорфер ли? — попита Стоун.

— Не, другият тип. Рисунката във вестника е свършила добра работа, някой се обадил от магазин за химическо чистене на Трето авеню — ухилен каза Дино. — Липсва част от едното му ухо.

Стоун и Дино се втурнаха в участъка.

Анди Андерсън работеше на компютъра на бюрото в центъра на помещението.

— Разказвай, Анди — подкани го Дино.

— Този тип отишъл в ателие за химическо чистене в квартала Севънтис, на Трето авеню, а там управителят го познал по рисунката в „Таймс“ и ни се обади веднага.

Една от нашите коли беше в момента на половин пресечка от това място. Двамата патрулни го спипали, щом излязъл от ателието. Намерихме у него деветмилиметров автоматичен пистолет и голям сгъваем нож, така че можем да го задържим колкото си искаме за незаконно носене на оръжие.

— Къде е сега?

— Успокоява си нервите в килията.

— Подгответе първа зала за разпити с видео и магнетофон — нареди Дино.

— Готова е.

— Някой прочете ли му правата?

— Патрулните са свършили тази работа.

— Добре, влез при него и му ги прочети още веднъж, предупреди го, че разпитът ще се записва.

— О, лейтенант... — колебливо започна Андерсън.

— Какво има?

— Тук може да имаме проблеми, откакто го хванахме, не е казал нито дума.

— Да не е ням?

— Не зная.

— Върви и направи, каквото ти казах.

— Дино — обади се Стоун, — първо да направим разпознаването.

— Ще доведе тук Мери Ан и ще го направим — отговори Дино.

— Не, трябва да го направим сега, преди да пристъпим към разпита. Това ще е важно за пред съда, нали и двамата сме очевидци на едно от убийствата.

— Правилно — съгласи се Дино, — благодаря ти, Стоун. Анди, заеми се с нещата, доведи други арестанти или хора, които ние със Стоун не познаваме. Всичко за пред съда трябва да е изрядно, не искам да допуснем и най-малката грешчица.

Андерсън се втурна да изпълнява заповедта.

— Така и трябваше да свърши тази история — каза Стоун, — някой просто да ни се обади и край.

— Няма да свърши, докато не заключим Мителдорфер в килията и не сме подготвили солидни доказателства против него — отвърна Дино.

Дино пръв от двамата мина пред редицата строени за разпознаване мъже и излезе през другата врата. Стоун го последва в малката стаичка, позна моментално мъжа и излезе да потърси Дино.

— Имаш ли някакви съмнения? — попита Дино.

— Никакви. Той е.

— Хайде да го погледнем още веднъж преди да го разпитаме.

Стоун последва Дино в стаичката, откъдето можеше да се следят разпитите. Двете помещения бяха разделени от бронирано стъкло, с огледална страна откъм залага за разпити. Там седеше Андерсън с един мъж, който показваше с жестове, че иска да пуши. Андерсън поклати бавно глава.

— Мери Ан беше свършено права — каза доволен Дино, — откъснала му е ухото.

— Прилича забележително на младия Мителдорфер — вметна Стоун. — Сигурно му е роднина.

— Добре, аз влизам — тръгна към вратата Дино. — Ти наблюдавай отгук, не ми се ще да направя нещо, което да бъде атакувано от адвокатите.

— Държа и аз да го разпитам, Дино. Какво би могъл да възрази срещу това един адвокат?

Лейтенантът поразмисли.

— Съгласен, но няма да се обаждаш, освен ако не сметнеш, че съм забравил нещо. Остави ние с Андерсън да водим разпита.

— Добре — кимна Стоун и последва приятеля си в залата.

Седна на един стол отляво и зад мъжа, така че да не влиза в полезрението му. Дино се настани на масата от страната на Андерсън, точно срещу арестувания.

— Така — обърна се Дино към Андерсън. — Прочетохте ли правата на господина?

— Да.

— Известно ли му е, че разпитът се записва?

— Казах му, но не зная дали ме разбра.

Дино се обърна към мъжа:

— Чувате ли ме?

Мъжът кимна утвърдително.

— Разбирате ли английски?

Същият отговор с глава.

— Как се казвате?

Мъжът остана безучастен и неподвижен.

— Провери ли отпечатъците му? — обърна се към Дино Андерсън.

— Да, все още чакаме резултатите.

— Знаете — каза Дино на арестувания, — че по отпечатъците ще разберем кой сте.

Мъжът показа с жест, че иска нещо за писане.

Андерсън побутна през масата към него бележник и химикалка.

— Предпочитате да изписвате отговорите си ли? — попита Дино.

Мъжът кимна.

— Добре. Име и адрес?

Мъжът не помръдна.

— Ще ида да проверя за отпечатъците — надигна се Андерсън и излезе от залата.

Дино гледаше втренчено арестувания.

— Защо убихте всичките тези хора? — изрече рязко и неочаквано.

Мъжът започна да пише нещо, след което обърна бележника към Дино.

— Сметнали сте това за добре, така ли?

Последва енергично утвърдително кимане.

Андерсън се върна и седна на мястото си. На въпросителния поглед на Дино поклати отрицателно глава.

— Нищо?

Андерсън кимна.

Лейтенантът се обърна отново към заподозрения:

— Напишете имената на хората, които убихте.

Мъжът написа нещо в бележника и го показа.

Дино прочете гласно:

— Три жени, портиер и адвокат.

— По какъв начин убихте трите жени?

Мъжът първо имитира удар по главата, а след това показва с пръст, че прерязва гърлото.

Издад гърба на мъжа Стоун показва на Дино четири пръста.

— Жените бяха четири — каза Дино. — Как убихте четвъртата жена?

Мъжът повтори имитацията на удара по главата.

Дино поклати горчиво глава.

На Стоун му хрумна нещо и извика рязко:

— Хер обер!

Мъжът рязко се обърна назад.

— За нас не е никаква тайна немският ви акцент — каза Стоун.

— Няма смисъл да мълчите.

Мъжът размисли малко и отрони тихо: „Ох“.

Трябваше да мине доста време, докато Дино започна да осъзнава, че мъжът бе проговорил.

Стоун дойде на себе си по-рано и попита:

— Хер Мителдорфер?

Мъжът посрещна въпроса със смях:

— Не — отговори на немски. — Говорите ли немски език?

— Не — каза Стоун, — но името ви все пак е Мителдорфер, нали?

— Не е.

— И как се казвате?

— Не ви трябва да знаете — отговори мъжът със силен немски акцент.

— Но сте негов син, нали така?

В отговор получи само мълчалива усмивка.

Дино пое инициативата и върна бележника на заподозрения.

— Напишете имената на убитите от вас хора.

— Не зная всичките имена.

— Напишете тези, които знаете.

Мъжът писа нещо, спря и го прочете на глас:

— Секретарката — не ми е известно името. Дамата Хирш, голата с машината — а... чистачката.

— Прахосмукачката — поправи го Дино.

— Ја. Да. — Продължи да чете: — Фройнлайн Енцберг, мъжът от входа на Пето авеню и полицаят, а и адвокатът хер Голдшмит.

— Голдсмит.

— Да.

— Защо убихте госпожица Енцберг?

Мъжът само сви рамене.

— Известно е, че беше приятелката на Мителдорфер какво може да го накара да иска да я ликвидира?

— Кой е този Мителдорфер, дето ми го повтаряте непрекъснато — попита мъжът с тънка усмивка.

— Чудесно знаете кой е — каза Дино.

— Вашият баща — намеси се Стоун.

— Аз съм сирак — без да престане да се усмихва, отговори мъжът.

Имаше още една немска фамилия, която Стоун можеше да пробва, но не успяваше да си я припомни.

— Защо убихте Сюзан Бийн? — отчетливо зададе въпроса Анди Андерсън.

Мъжът остана истински озадачен.

— Бийн ли? За кого ли става дума?

— Това е името на жената от мансардния апартамент в квартала Ист Сикстис — поясни Андерсън. — Вие сте проследили дотам господин Барингтън и след неговото излизане сте убили жената. Поради каква причина я убихте?

— Аз няма понятие за това — отговори мъжът.

В този момент Стоун си спомни името и зададе въпроса:

— Хер Хаусман, твърдите, че не знаете коя е Сюзан Бийн, така ли?

Мъжът сепнато се обърна към Стоун. Очите му излъчваха отчаяние.

— Аз няма... — гласът му заглъхна и той не можа да продължи.

— Вашето кръщелно име е Ернст, нали? — попита Стоун.

По тялото на мъжа премина неволна тръпка.

— Изчислих го — каза Дино. — Този е племенникът от Хамбург, дето работи в цигарената фабрика.

— Ясно — каза мъжът и поклати глава, — Ернст си е в Хамбург и сега.

— Майка ви също е в Хамбург, нали? — попита Стоун.

Мъжът отново се обърна, взря се напрегнато в Стоун, но не отговори.

— Да се върнем към Сюзан Бийн — намеси си Андерсън и прочете от бележника си нейния адрес. — Ходили ли сте на този адрес?

— Не, не ми е известен.

Стоун се пресегна към бележника на масата, откъсна един лист и написа: „Провери дали Ернст Хаусман е в момента в Хамбург. Разбери как се казва и къде живее майка му. Провери дали има и други деца.“ Подаде листчето на Дино, който му хвърли един поглед и го връчи на Андерсън за изпълнение.

— Не разбирам — изрече Дино след като Андерсън излезе от залата. — Признавате, че сте убили всички тези хора, но отричате да имате нещо общо със смъртта на Сюзан Бийн. Защо?

— Трябва да слушате по-внимателно — каза мъжът. — Не ми е известна тази жена.

Върна се Андерсън и подаде на Дино един лист.

— Всичко е изпълнено.

Лейтенантът прочете бележката и я предаде на Стоун.

— Няма взети отпечатъци от пръстите в САЩ. Изпратено е запитване до Интерпол — прочете на глас.

— Кога пристигнахте тук? — попита Дино.

— Преди няколко седмици май беше — сви рамене мъжът.

— Законно ли влязохте в страната?

— О да, аз винаги спазвам закон.

— Освен когато убивате.

— Освен тогава, да — потвърди с усмивка.

— Видимо сте доволен от себе си, нали? — попита Дино.

Последва само свиване на рамене.

— Позволете ми да ви запозная с някои от законите на щата Ню Йорк — каза Дино. — Законът предвижда смъртна присъда. Ясно ли ви е какво е това смъртна присъда?

Поредно свиване на рамене и пак мълчание.

— Те вземат една игла, поставят я ей тук — взе да обяснява Дино, посочвайки ръката си, — забиват я във вената. И край, това е всичко, капут.

— В Германия няма смърт — каза мъжът. — Германия е цивилизована.

— Е, ние пък тук сме си все още варвари — отвърна саркастично Дино. — Тук ние все още осъждаме убийците на смърт. А вие сте убиец. Признахте извършването на седем убийства.

— Шест — поправи го мъжът. — Онази дама Бийн — не.

— Имам лоши новини за вас — продължи настъпателно Дино. — Шест убийства са достатъчни за смъртната присъда, за иглата. Но, естествено, преди това да се случи, ще прекарате дълги години наред сам в килията на смъртника, няма да можете да продумате дума с когото и да било. Такива са затворите в нашата държава. Опасните хора, тези като вас, ги поставяме в специални килии, те с никого не се виждат и с никого не говорят — така е всеки ден, по 23 часа на ден. Само през един час имаш право на индивидуални занимания. Право да вземеш душ — един път седмично. И после, след като самотата те е довела до почти пълна лудост, тогава те отвеждат в една малка стаичка и ти забиват иглата във вената. Ясно?

Мъжът запази мълчание, но лицето му бе придобило мрачен вид.

— Но — продължи Дино, — може би имате някакъв шанс да спасите кожата. Виждате ли, ние разбираме, че сте извършили убийствата по настояване на Мителдорфер. Вие лично не сте имали нищо против тези хора, така ли е? Сигурно Мителдорфер ви е наредил да ги убиете. Затова, ако ни кажете това и го потвърдите в показанията си пред съда, тогава ние бихме могли да поискаме от окръжния прокурор да не настоява за смъртна присъда.

— Но аз съвсем сам ли ще бъда? — очите на мъжа гледаха уплашено. — Няма с никого да говоря? Никого, не виждам?

— Вероятно — каза Дино. — Но ако ни окажете съществена помощ, бихме могли да ви облекчим съдбата.

— Аз не вярвам вас — отдръпна се мъжът. — Вие заключите мен в оная стая завинаги.

— Предложих ви сделка — каза Дино. — Разбирате ли значението на думата сделка?

— Не.

— Вие помагате на мен, аз помагам на вас.

— Как помагам аз?

— Като ми кажете къде да открием Мителдорфер. Като обясните защо Мителдорфер е искал да убие тези хора. Това ще кажете пред съда.

Мъжът поклати глава.

— Ако вие не ме убиете, той ще ме убие.

— Не — възрази Дино. — Ние ще ви защитим от Мителдорфер. За огромна изненада на Стоун, мъжът се разплака.

Дино също го гледаше сащисан.

Внезапно арестувания се изправи на крака и заяви:

— Трябва ми тоалет.

— По-късно — отказа Дино.

Мъжът започна да разкопчава ципа на панталоните си.

— Добре де, добре — прие Дино и сложи белезниците на ръцете му отпред, за да може да се справи в тоалетната. — Хайде.

Стоун излезе след тях от стаята за разпити. Коридорът беше възтесен и Дино се принуди да прилепи арестувания с лице към стената, за да могат да минат двама полицаи.

Стоун видя какво става и отвори уста да извика, но беше твърде късно. Мъжът бързо протегна ръце и измъкна пистолета от кобура на единия полицай, после удари с лакът Дино и насочи оръжието към Стоун.

— Пистолет! — успя да извика Стоун и се хвърли по лице на пода. Някъде иззад гърба му прозвучаха два изстрела. Когато погледна нагоре, видя как арестуваният се свлече на пода до него. Куршумът бе отнесъл част от главата му. Стоун се обърна назад и видя, че Анди Андерсън е в позиция за стрелба и държи на мушка мъртвия мъж.

— Ох, майка му стара! — изруга Дино.

В коридора настъпи страхотна бъркотия.

Неколцина полицаи с извадени пистолети заеха позиция за стрелба. Анди Андерсън повръщаше до стената. Полицаят, чийто пистолет бе измъкнал арестуваният, неспирно крещеше: „Не съм виновен, не съм виновен!“ Дино, който бе паднал на пода, се изправи на крака и изкрещя:

— Никой да не стреля! Млъкнете! — Малко по малко настъпи тишина. — Престъпникът е мъртъв. Моментално приберете оръжието.

Стоун взе пистолета от ръката на Анди, подаде го на Дино и поведе Андерсън към тоалетната.

— Върви да се наплискаш със студена вода — каза на младия полицай.

— Сега — разпореди се Дино, — викате съдебен лекар, покривате трупа с едно одеяло и всички седате да опишете точно и подробно какво сте видели. Незабавно, докато всичко ви е пресно в главата. — Коридорът мигом се изпразни. — Господи Исусе Христе — извърна очи нагоре Дино, — оплесках всичко. А ни беше в ръцете.

— Нищо, Дино — успокои го Стоун, — той и бездруго нямаше да ни издаде Мителдорфер. Щеше да ни баламосва, да ни мотае и разиграва.

— Добре поне, че направихме запис на признанието му — въздъхна Дино. — И това е нещо.

Пристигна лекарят и след като направи огледа, изнесоха трупа от коридора. Чистачът на участъка се зае да почисти пода от кръвта. Двамата с Дино се оттеглиха в кабинета му и Стоун спусна щорите.

— И сега — пак от началото — каза Дино.

— Не е така. Убиецът вече го няма, така че ние няма да сме принудени толкова зорко да си пазим гърбовете.

Не зная защо, но Мителдорфер ми се струва неспособен лично да извърши убийство.

— Смяташ ли, че този му беше син?

— Вероятно е имал двама синове — Ернст, дето работи в цигарената фабрика, и този тук. После ме подсети да благодаря на Анди Андерсън — каза Стоун. — Реагира толкова мълниеносно, че мръсникът не можа да стреля и веднъж.

— Ще му издействам награда — обеща Дино.

— Ако трябва, ще направя писмена декларация за действията му. На врата се почука, влезе Андерсън и остави на бюрото на Дино някакви документи.

— Моят доклад за случилото се, лейтенант.

— Анди — обърна се към него Стоун, — благодаря ти за бързите действия. Спаси ми живота.

— Радвам се, че можах да бъда полезен — отговори Анди, — Сега какво да правя?

— Мисля, че все още нямаш отговор от Хамбург — предположи Дино.

— Още не, ще ги потърся пак.

— Нали извади всичко от джобовете му, след като го доведохте в участъка, Анди? — попита Стоун.

— Да, всичко съм оставил при дежурния сержант.

— Донеси плика, искам да видим какво има в него — нареди му Дино.

Андерсън излезе.

— Сега какво ще предприемем? — попита Дино.

— Предлагам да започнем от магазина за химическо чистене. Ако успеем да разберем къде е живял, там можем да намерим нещо, което да ни е от полза.

— Добра идея, ще възложя задачата на Анди.

Андерсън се върна в кабинета и връчи на Дино кафяв плик. Лейтенантът го разкъса и изсипа съдържанието му върху масата. И тримата се надвесиха.

— Малко повече от стотина американски долара и доста германски марки — констатира Дино. — Няма портмоне; ключодържател с два ключа. — От блока и от апартамента — предположи Стоун и разгърна един сгънат лист хартия. — Д това тук е бележка за платен наем, издадена на името на Ервин Хаусман — и прочете следващия адрес.

— О, че това е съвсем близо до химическото чистене — плесна се по челото Анди.

— Страхотно! — зарадва се Стоун.

— Да — тупна го по рамото Дино. — Да тръгваме незабавно. Анди, ти се погрижи цялата тази история да не стигне до ушите на пресата; никак не ми се ще Мителдорфер да я прочете във вестниците и да офейка.

— Лейтенант — изохка Анди, — боя се, че тук не ни провървя.

— Защо?

— В момента, когато арестувахме този тип, в близост имаше една телевизионна камера на Канал-4. Заснеха всичко.

— Знаеха ли кой е арестуваният? — попита Стоун.

— Нямам представа.

Дино погледна ръчния си часовник:

— Ще успеем преди новините в 17 часа.

— Да, ако не са го пуснали вече като гореща новина.

— Обади се в телевизията, Анди, и ги помоли да не излъчват историята 24 часа. Ако сметнеш за добре, можеш да им обещаеш ексклузивно интервю след това.

— Те вече получиха от мен ексклузивно интервю, лейтенант.

— Добре, обещавай им интервю с мен, ако го задържат 24 часа.

— Не знам, мисля си, че ще е успех дори ако успея да ги накарам да го задържат поне до 23 ч. днес.

— Направи каквото можеш. Тръгвай, Стоун.

На адреса намериха занемарена ограда от червени тухли, с външно пожарно стълбище. Не откриха пощенска кутия с името Хаусман, но единият ключ веднага отвори външната врата. Дино почука на вратата на домоуправителя и отвътре се показа дребен на ръст латиноамериканец.

— Да?

Дино му показва полицейската си значка.

— При вас живее човек на име Хаусман. Кой апартамент заема?

— Нищо не знам — отвърна мъжът.

Тогава Дино му показва разписката от химическото чистене с адреса и попита троснато:

— Къде е този проклет адрес?

— А, тези са в ЗД — уточни мъжът.

— Тези ли? Кой са те?

— Господин Хаусман и един негов приятел.

— Приятелят мъж ли е или жена?

— Мъж.

— Как изглежда?

Домоуправителят отговори след кратък размисъл:

— Ами, прилича на господин Хаусман, ама е с много къса коса.

— Този приятел сега вътре в апартамента ли е?

— Не знам. Влизат, излизат.

— Добре, ти сега се прибери в апартамента си и стой там, докато те повикам.

Мъжът се прибра и затвори вратата.

— Въръжен ли си, Стоун?

Стоун веднага му показва автоматичния си пистолет.

Дино нареди по мобилния телефон да им изпратят подкрепление от участъка и подкани Стоун.

— Хайде.

Изкачиха се внимателно по стълбите и намериха апартамент 3Д. Дино долепи ухо до вратата и шепнешком каза на Стоун, че вътре работи телевизор. След това заеха позиции от двете страни на рамката. Дино почука силно на вратата.

— Хей — викна, имитирайки гласа на домоуправителя. — Аз съм, домоуправителят.

Никакъв отговор.

Стоун се послуша внимателно, но не чу нищо друго, освен работещия телевизор.

Дино почука отново, този път още по-решително. Пак нищо. Тогава пхна ключа в ключалката, завъртя го възможно най-леко и отвори вратата. Звукът от телевизора се усили.

— Хей, ало — повика отново Дино. — Домоуправителят съм, вода водопроводчик да провери канализацията.

Никакъв отговор.

Дино кимна на Стоун и двамата влязоха с насочени напред пистолети, така както го бяха правили стотици пъти заедно. И в трите стаи нямаше жива душа.

Стоун се обади от спалнята:

— Тук са ни оставили обувки с различен размер и само празни закачалки в гардероба.

Дино влезе в спалнята и попита:

— Нещо друго?

— Горното шкафче на дрешника е изпразнено и оставено отворено.

— Какво, смяташ, че другият е духнал ли?

Върнаха се в хола точно когато започнаха новините по телевизията. „Имаме нови подробности по извършения днес следобед арест на Трето авеню — започна водещият. — Нека да се върнем на мястото на събитието с репортерката ни Мария Джоунс. — Показаха млада жена с микрофон в ръка пред ателието за химическо чистене. — Благодаря, Боб. Собственикът на магазина потвърди пред мен, че арестуваният по-рано днес пред магазина мъж е приличал като две капки вода на този от рисунката, публикувана от полицията в неделния брой на вестник «Ню Йорк Таймс». По всяка вероятност е бил във връзка с Хърбърт Мителдорфер, доскорошен затворник, когото полицията издирва за разпит във връзка с поне пет извършени убийства и бомбен атентат в близост до картинна галерия през миналата седмица. Сега отивам към полицейския участък за повече информация от полицията. Това е от мен, Боб.“

— Така, след като това е техен втори репортаж, нищо чудно нашият човек да е гледал първия и да си е вдигнал партакешите.

— В такъв случай, първото нещо, което е направил, било да предупреди Мителдорфер — каза Дино.

Стоун се огледа и констатира:

— Тук няма телефон.

— Гадост — изруга Дино.

В този момент чува забързано трополене от стълбището. Анди Андерсън първи се показва на вратата.

— Анди, огради с лента мястото, докарай екип и претърсете всичко до шушка. Ервин Хаусман си е имал съквартирант. Търсете внимателно за всяко нещо, което би могло да ни подсказва неговата самоличност, както и за следа, която да ни отведе към Мителдорфер.

— Слушам.

— Дойде ли нещо от Хамбург?

— Не сър, няма и от Интерпол.

— Не ги оставяй на мира — заръча му Дино.
— Дино — повика го Стоун, — трябва да говорим с теб.
В колата.

Портиерът Джеф Баниън беше на поста си пред входа на блока. Едно такси спря под сенника точно пред входа и той се втурна да отвори вратата на пътника. Миг след това обаче възпря устрема си, тъй като не изглеждаше като обитателите на блока на Джеф. Затова се върна на мястото си пред входа и остави пътника от таксито да се оправя сам с вратата на колата.

За негова изненада обаче младежът се насочи към входа. Беше нисък, с широки дрехи и тежки кубинки, и подстриган толкова ниско, че изглеждаше почти с гола глава. Носеше раница.

— Мога ли да ви помогна, господине? — попита Джеф, без да се отмества от вратата.

— Аз гледам за човек от тази сграда — каза младежът със силен чужд акцент.

— И кой е той, господине?

— Господин Хауърд Мензиес.

Това вече свършено обърка представите на Джеф.

— Каква работа можете да имате с господин Мензиес?

— Лична работа — отговори младежът.

— Как се казвате?

— Петер Хаусман.

Джеф го изгледа подозрително от главата до петите и каза:

— Почакайте тук, моля. — Влезе във входа и каза на втория портиер: — Ралф, дойде един съмнителен тип, иска да се качи при господин Мензиес. Той вкъщи ли си е?

Ралф погледна един списък.

— Да, освен ако не е излязъл с колата от гаража.

— Обади му се по домофона, искам да говоря с него.

Ралф набра номера и зачака.

— Господин Мензиес? Портиерът Джеф би искал да ви каже нещо — и подаде слушалката на Джеф.

— Ало, господин Мензиес?

— Да, Джеф, какво има?

— Дойде един човек за вас, но ми се ще да ви попитам дали да го пусна.

— Кой е той?

— Твърди, че се казва Хаусман, Петер Хаусман.

Последва кратко мълчание, после Мензиес каза:

— О, това е племенникът ми. Дойде миналата седмица, за погребението на жена ми. Пусни го да се качи горе, ако обичаш.

— Извинете, господин Мензиес, бихте ли ми описали външността на племенника си, искам да съм сигурен, че това е той.

— Висок е почти колкото мен, късо подстриган и облечен малко странно — отговори Мензиес.

— С акцент ли говори? — попита Джеф.

— Да.

— Пускам го — рече Джеф и се върна да отвори вратата пред младежа. — Заповядайте, с асансьора на 16 етаж, господин Мензиес ви очаква.

Без да обели дума, младежът влезе в асансьора и натисна копчето за етаж.

Въпреки че се беше подсигурил, на Джеф не му беше приятно да пусне тип като този в блока. Не се съмняваше, че и на другите собственици нямаше да им стане приятно.

— Джеф — повика го Ралф.

— Кажи.

— Карлос се обади, че е болен, днес няма да е на работа. Би ли изнесъл кутиите и вестниците?

— Разбира се. — Джеф не обичаше да върши тази работа, но какво да прави, като днес нямаше кой да я свърши. Слезе с другия асансьор до нивото на гаража, за да вземе складираните в ъгъла чували с отпадъци за рециклиране и купищата вестници. Окачи на една закачалка сакото и шапката си, отвори вратата на асансьора и се захвана на работа. Първо изнесе на улицата чувалите, по четири наведнъж, после се върна за тежките купчини от вестници. Много вестници четат хората от тази сграда, мислеше си Джеф. Него вестниците не го привличаха. Понякога гледаше новините по местния телевизионен канал, но иначе малко го засягаше какво става по света.

Поизпоти се здравата с вестниците и в момента, когато трупна и последната купчина, нещо привлече вниманието му. От първата страница на неделната притурка „Метро“ го гледаше нарисован портрет на мъж, който тревожно приличаше на влезлия току-що в блока младеж. До рисунката имаше и снимка на по-възрастен човек.

Джеф извади вестника от връзката и прочете материала под нея. Вярно, младежът беше нарисован с гъста коса, но иначе приличаше като две капки вода на Петер Хаусман. После се вгледа внимателно в снимката на по-възрастния мъж. Двамата определено си приличаха като роднини, пък и възрастния напомняше на Хауърд Мензиес, само дето господин Мензиес си имаше брада и коса, разбира се. Човекът от снимката беше плешив, тоест нямаше начин да е господин Мензиес.

Откъсна страницата от вестника, после я сгъна, прибра я в джоба си, а останалата част от притурката сложи върху купчината. В този момент дочу, че някой пали двигател на кола в гаража и след малко мерцедесът на господин Мензиес изпълзя по рампата навън. Зад волана беше господин Мензиес, а до него — младежът. Мензиес и Джеф си размениха по една усмивка и приятелски си махнаха с ръка.

Джеф се върна в гаража, облече си сакото и шапката и се изкачи на горния етаж, тъкмо навреме, за да помогне на една дама да си пренесе пакетите. Веднага след като остана свободен, пак извади от джоба си откъснатата страница и препрочете историята. Седем убийства!

Ужас, потръпна Джеф.

Помисли си, че ако не познаваше лично Хауърд Мензиес, непременно щеше да се обади в полицията. Нямаше начин обаче джентълмен като господин Мензиес да е забъркан в подобна история. Виж, за племенника му, е, за него не беше толкова категоричен.

Джеф прибра вестника в джоба си и отиде да отвори на един господин.

В кабинета на Дино Стоун помоли да се обади по телефона на Бил Егърс от „Удман и Уелд“, защото дотогава така и не беше успял да се свърже с него.

— Ало?

— Стоун се обажда, Бил.

— Добро утро.

— Как мина снощи срещата с Мартин Бруъм?

— Не успях да постигна кой знае какво. Струва ми се, че все още държи да те призове.

— Намекна ли му за историята с манипулирания запис от процеса срещу Данте?

— Не ми се удаде възможност. Готвех се да си тръгвам, когато жена му ме повика да говоря по телефона, а след това вече Марти беше влязъл да се къпе. Сега трябва да му се обадя. Видях по телевизията, че сте хванали онзи, когото търсехте. Нали ти го смяташе за убиеца на Сюзан Бийн? Това сигурно ще накара Марти да позабави действията си.

— Имам лоши новини, Бил. Онзи тип, Хаусман се казваше, си призна за шест убийства, но отрича да е убивал Сюзан Бийн. Направо не зная какво да мисля.

— Ами, натисни го повечко. Щом е почнал да си признава, може да изчисти напълно подозренията за теб.

— Боя се, че вече не може. Мъртъв е. В участъка успя да грабне пистолет от кобура на полицаи и тогава един детектив го застреля.

— Виж ти!

— Даа.

— Слушай Стоун, имам една идея. Не си ли се отказал все още да дадеш показания, ако те призоват, нали?

— Напротив, твърдо съм решен. Няма да направя нищо, от което би могло да следва, че се чувствам виновен.

— Тогава дай да отидем утре сутринта в съда и без да се показваш в залата със съдебните заседатели, да изискаш да бъдат изслушани показанията ти.

Стоун поразмисли и се съгласи:

— Харесва ми, така бихме могли направо да провалим Мартин.

— Там ще има и хора от пресата, така че ще можем да направим удар с твоето явяване, направо ще влезеш в новините. Освен това, ще разкриеш какво ни е известно за историята с Данте, нека Марти да се притеснява по този въпрос, докато те разпитва. Ако пък ни ядоса много, след това можем да подхвърлим тази информация и на журналистите.

— Съгласен — каза Стоун.

— Ще се видим утре, точно в девет. Дотогава не искам да зная къде си, та ако се опитват да ми връчат призовка за теб, с чиста съвест да заявя, че не зная къде се намираш.

— Добре, до утре — сбогува се Стоун и затвори телефона.

— Какво става? — поинтересува се Дино.

Стоун му обясни положението.

— Ще ми се да приключим цялата история още преди да се явиш да даваш показания — каза Дино.

— И на мен.

На вратата се почука и Анди Андерсън влезе в канцеларията.

— Сядай и докладвай, Анди — каза Дино.

Андерсън се настани на един стол и извади бележника си.

— Така, първо за апартамента. Претърсихме го сантиметър по сантиметър без особени резултати. Намерихме само още една разписка на името на Ервин Хаусман. Никакви документи и никакви записки. Само два вида отпечатъци от пръстите — тези на Ервин и още едни.

— Нищо ли не открихте, което да ни помогне в търсенето на Мителдорфер?

— Нищо. Ако в апартамента имаше телефон, поне щяхме да можем да проверим на кои номера се е обаждал.

— Точно затова апартаментът е без телефон — вметна Стоун. — Мителдорфер е много умен.

— Сега — за отпечатъците — продължи Анди. — В Интерпол са открили тези на Ервин — арестуван е над десет пъти къде ли не из Европа като участник в масови побоища по време на международни

футболни мачове. Той е част от групата на постоянните нарушители на реда. Полицията в Хамбург потвърди тези данни — и още по-важно, — твърди, че той има по-малък брат, Петер Хаусман, който също така е бил арестуван многократно за подобни нарушения. Техен единствен близък родственик е Ернст — работи в цигарена фабрика и изглежда почтен гражданин. Майката на братята се казва Хелга, не е пожелала да каже на полицията повече от две думи. Не е отговорила на въпроса на полицаите за бащата на децата ѝ, който изглежда не живее заедно с тях.

— Бинго! — възкликна Дино. — Най-после получихме нещо.

— Е, какво толкова? — попита Стоун. — Това как би ни помогнало да намерим Мителдорфер или Хаусман, както и да се казва?

— Направих проверка по името Хаусман — каза Анди.

— Намерихме само двама души с такава фамилия в Ню Йорк. Единият е възрастен машинист, пенсионер, живее в Куинс, а другият работи като шофьор на такси през последните шестнадесет години.

— Тоест, връщаме се на изходната точка — на портрета по описание от вестника, който ни донесе едно-единствено обаяване — каза Стоун.

— При това за Хаусман, а не за Мителдорфер — включи се Дино. — Анди, говори с местния телевизионен канал довечера да покажат едновременно снимката на Мителдорфер и рисунката на Хаусман. Непременно обаче да обновят портрета, да го покажат с къса коса.

— Ясно — каза Анди. — Нещо друго?

— Съсредоточете се върху това и бездруго нямаме време.

— Лейтенант, всъщност искам да кажа още нещо.

— Давай!

— Свързано е с убийството на Сюзан Бийн. Досега не ми се струваше важно, пък и Кели ме беше помолил да не го раздувам. Така и направих, защото не виждах смисъл.

— За какво става дума, де? — попита припряно Дино.

— Когато трите убийства — на Бийн, на секретарката на Стоун и на Хирш — станаха едно подир друго, аз си помислих, че може да са свързани.

— Всички направихме така — каза Дино.

— Но сега вече не мисля, че убийството на Бийн има връзка с другите две. Най-вече, защото Хаусман отрича категорично да я познава. Това е правдоподобно, след като призна за другите шест убийства.

— Разумно. Кого подозираш? — попита Дино.

Стоун бързо се обади:

— Надявам се да не подозираш мен.

— Не, Стоун — каза Анди. — Но съзираш ли някаква причина, поради която някой от окръжната прокуратура би искал да запуши устата на Сюзан Бийн?

Стоун подскочи.

— Твърде е възможно — рече. — Защо ми задаваш този въпрос?

— Помниш ли колко бързо се озовахме ние двамата с Мик в апартамента на Бийн след твоето обаждане?

— Да — потвърди Стоун.

— Това стана, защото бяхме буквално зад пресечката, когато ни се обадиха.

— Защо? — попита Дино.

— Мик искаше да се срещне с някого в малък бар на „Лексингтън“ и го закарах до там. Влезе в барчето и се забави не повече от три минути. На мен ми се схвана кракът и излязох да се поразтъпча. Нали знаеш, че всички барчета непременно имат малки прозорчета, задължиха ги отдавна, за да могат жените да поглеждат през тях за мъжете си.

— Да, знам ги — кимна Дино.

— Е, аз погледнах през едно от тях и видях Мик да разговоря с някого.

— Кой ли може да е бил? — попита Стоун, сигурен, че знае отговора на въпроса си.

— Беше Том Дийкън от кабинета на окръжния прокурор. — отговори Анди.

— И това само на трийсет секунди пеша от блока на Бийн? — попита Стоун.

— Да. Много съжалявам, че не ти разказах това по-рано, лейтенант, но в онзи момент ми се видя неуместно и без връзка с нещата. Попитах Мик за какво се среща с Дийкън. Отговори, че иска да се премести в следствената служба на окръжната прокуратура.

Помоли ме да не казвам на никого, не искам ти да научиш, че след толкова кратък стаж в участъка гледа да се премести.

— Дино — започна Стоун, — докато вървахме през онази нощ към апартамента ѝ, Сюзан ми каза, че не е доволна от начина, по който са спечелили делото на Данте, и че си мисли да напусне прокуратурата.

— Да, помня тези твои думи — кимна Дино.

— Нямах възможност досега да ти кажа, но научих от един източник, че Дийкън по всяка вероятност е фалшифицирал или манипулирал записи на подслушвани телефонни разговори, които са били използвани като важни доказателства за осъждането на Данте.

— Как мислиш, Бруъм знаел ли е за това?

— Може да е знаел, може и да не е — поклати глава Стоун, — Мисля, че утре сутрин ще науча отговора на този въпрос.

Дино веднага се обърна към Анди:

— Опитай да вземеш разрешение за обиск на дома на Дийкън.

— Какво да кажа на съдията, че ще търсим там?

— Оръжието на убийството или каквото ти хрумне друго. Съзнавам, че основанията ни са съвсем плитки, затова опитай при съдия Хейвърман, тя винаги е доброжелателна.

— Веднага — скочи Анди.

— Няма да получиш разрешение — изрази съмнение Стоун. — Защо просто не пипнеш Дийкън в съда, там да му сложиш бележниците? Той дори не подозира, че ние знаем, че се е навъртал наблизко. Като го изненадаме, може да направи погрешен ход.

— При това положение съм готов да опитам какво ли не — каза Дино.

Стоун отиде в апартамента на Долче за багажа си. Беше попривършил чистите дрехи и сметна, че след смъртта на Хаусман може вече без опасения да се върне вкъщи. Остави бележка на Долче, но като поразмисли, реши да запази ключа от апартамента ѝ.

На връщане направи няколко обиколки около къщата, без да забележи нищо подозрително. Отвори гаража с дистанционното управление, затвори вратата бързо след като влезе и взе багажа от багажника.

В апартамента цареше пълен ред, явно Хелън беше продължила да идва редовно, не ѝ бе дал други инструкции. Даде си сметка, че не я беше предупредил, и се начумери от собствената си небрежност, с която можеше да я изложи на опасност.

Сложи дрехите за пране в коша и извади сейфа. Беше решил да върне в него автоматичния пистолет, но мисълта, че братът на Хаусман е все още на свобода, го накара да размисли и да остави оръжието в кобура. Отиде в офиса и провери оставените съобщения по телефона. Бяха се натрупали повече от дузина, но нямаше нищо спешно. Откакто беше приключил делото за нанесената телесна повреда, никой не го беше търсил за нова поръчка. Замисли се обаче от кого ли бяха трите обаждания, след които не бе оставено съобщение. Провери ги и видя, че са от неизвестен телефон в Бруклин. Мина му мисълта, че може да го е търсил Едуардо Бианки, но бързо я отхвърли. Едуардо би трябвало да знае къде да го открие. Не му остана друго, освен да свие рамене в недоумение и да си каже, че ако са го търсили за нещо важно, ще опитат да се свържат пак.

Позвъни се на входа на къщата. Стоун понечи да отговори по домофона, но премисли и вместо това отвори външната врата на офиса и насочи поглед към другия вход. Тузарски облечен мъж стоеше пред вратата и нервно потропваше с крак.

— Хей, какво обичате?

— Ти ли си Стоун Барингтън? — попита мъжът.

— Да.

Мъжът слезе по стълбите до входа на офиса.

— Обаждах ти се няколко пъти, никой не вдигна слушалката. Аз съм Джон Донато, това говори ли ти нещо?

— Май нищо — каза Стоун, но почти веднага след това се сети.

— Странно, би трябвало да ти говори, след като чукаш жена ми.

— А, да. Зная кой си, но недей да правиш прибързани изводи.

— Познавам си я аз Долче, не правя никакви прибързани изводи. Чукаш я, нищо, но си помислих, че трябва поне да те предупредя, преди да ти опра пистолет в слепоочието и да ти пръсна мозъка.

Стоун кипна и изостави адвокатската си сдържаност.

— Чуй какво ще ти кажа, мафиот безмозъчен. Много добре ми е известно кой си — ти си един нищожен долен главорез, оженил се някога за момиче, което далеч те превъзхожда и след това си тръгнал да чукаш мадамите наоколо. Хич недей да ми говориш глупости за съпружеските си права.

Донато отстъпи крачка назад и разкопча сакото си, за да лъсне пистолета в кобура под мишницата му.

— Това виждаш ли го?

— О, виждам го — отвърна Стоун и на свой ред разкопча сакото си. — Това виждаш ли го?

Донато примигна и отново отстъпи назад.

Стоун извади картата си и я размаха пред него:

— А това виждаш ли го? Трябва да ти говори, че само с едно обаждане ще ти пратя половин дузина полицаи да разнищват аферите ти. Харесва ли ти? Дали пък не предпочиташ федералните да се заемат със строителния ти бизнес, а? И това мога да го уредя. Почваш ли да загряваш?

Донато се стресна и се върна на тротоара.

— Внимавай да не забравиш, че докато аз съм жив, Долче е омъжена жена — каза и тръгна да пресича улицата към колата, която го чакаше.

Стоун се прибра и ядно затръшна вратата. Чу, че звъни телефонът, натисна копчето и се обади ядосан.

— Спокойно, не се сили толкова — прозвуча гласът на Долче.

— Извинявай, не исках.

— Видях бележката ти и се разстроих, щеше ми се да те заваря вкъщи.

— Долче, трябваше непременно да се прибера. Имам добри новини — този, който се опитваше да убие мен, Дино и всичките ни познати, е мъртъв. Застрелян е в полицията.

— Наистина добра новина — съгласи се Долче. — Всичко свърши, значи?

— Не, не сме заловили Мителдорфер, а изглежда, че има и още един съучастник. Гледай новините по телевизията в шест часа.

— Мога ли да дойда да ги гледам при теб? — попита тя Тихо.

— Нощес трябва да си почина, скъпа. Утре рано ми предстои да свидетелствувам пред съдебните заседатели, трябва да обмисля добре показанията си.

— Стоун — измърка Долче, — това, че имаше проблем миналата нощ, съвсем не означава, че ще се повтори и довечера. Защо да не дойда и да ти стотвя нещо?

Аргументът за готвенето смили Стоун.

— Добре, да ти кажа адреса.

— Зная го. Аз ще донеса зеленчуците, виното е от теб.

— Кога ще дойдеш?

— Дай ми на разположение около час.

— Не бързай, аз съм тук.

— Това ми е ясно — приключи тя.

Стоун се обади на неколцина от оставилите му съобщения по телефона, а после слезе в мазето да избере вино за вечерята. Облече си удобни дрехи и се настани през телевизора в спалнята. Показваха точно техния случай по новините; редом със снимката на Мителдорфер стоеше и обновената рисунка на Хаусман, Дай Боже да се обадят повече хора сега, помоли се Стоун. В този момент иззвъня телефонът.

— Ало?

— Дино се обажда. Какво, ти се върна вкъщи?

— Да, реших, че вече няма опасност. Ервин е мъртъв, снимката на Мителдорфер я показват по телевизията, бандата на лошите е в смут.

— Радвам се да чуя, че си напуснал леглото на магьосницата и си се завърнал в собственото.

— Виж, Дино, след малко Долче ще дойде при мен. Настоявам да спреш с тези неприятни приказки по неин адрес.

— Не съм казал и дума, която да не е вярна.

— Харесвам я, Дино. Да, ще ти призная, че понякога е трудно поносима, но ми харесва. Харесвам и баща ѝ. Трябва да знаеш, че всъщност той намери информацията за манипулирания запис от процеса на Данте, така че и двамата сме му задължени.

— Не желая да му бъда задължен! — отсече Дино.

— Добре де, това може да е прекалено, но и ти, и аз сме доволни от помощта му. Искам да заживея отново нормално, разбираш ли?

— Добре, добре, знам. Опитвам се да реша дали е време да върна Мери Ан и Бен у дома.

— Недей все още, нека да бъдем предпазливи още няколко дни. Може пък репортажът по телевизията да предизвика много обаждания.

— Впрочем, да знаеш, че получихме разрешение за обиск в дома на Дийкън. Утре сутринта Анди само ще изчака той да излезе от къщи, и ще започне да действа.

— Какво се надяваш да намерите там?

— Най-вероятно е да не намерим нищо, не е глупав да си държи ножа вкъщи. Въпреки това ще опитаме. Не ни е достатъчен фактът, че малко преди убийството на Сюзан се е навъртал около апартамента ѝ.

— А защо не арестуваши и Кели?

— Виж това е добра идея. Ще им щракнем белезниците едновременно на него и на Дийкън.

— Ако научиш още нещо, обади ми се утре рано. Ще ми се да съм възможно най-добре подготвен за показанията си.

— Разбира се.

— Да ти кажа между другото, че имах честта да ме посети Джони Донато.

— Господи — възкликна Дино, — виждаш ли какво става като не щеш да чуеш съветите ми?

— Кажи ми нещо повече за него, Дино.

— Не бих казал, че е от редовите главорези, но ѝ мафиотски шеф не е. Върви приказка обаче, че може и да стане такъв в скоро време, стига да не му види някой сметката.

— Опасен ли е?

— Кой знае? Ако сметне, че ще му се размине, може да поръча покушение върху теб. Но не ми се вярва да го направи лично той.

— Показахме си един на друг пистолетите.

Дино се развесели.

— Е, това ще го накара да стои на почетно разстояние. Хора като Донато не обичат да си имат работа с някой, който не им отстъпва във въоръжението. Би трябвало да сме благодарни на този тип, Стоун, той стои като буфер между теб и Долче. Докато е жив, Долче не може да предприеме ново трайно решение.

— Какво те кара да мислиш, че тя би искала да се обвърже трайно с мен? — попита Стоун.

— Не зная, Стоун, не зная. Едуардо обаче изглежда има високо мнение за теб, а с това не може да се похвали, никой от обожателите на Долче досега.

— Ти откъде знаеш всичките тези неща?

— От Мери Ан, откъде.

— Струва ми се, че пресилваш, Дино.

— А бе ти само гледай да не гръмнеш Донато, че няма да е в твой интерес.

— Довиждане, Дино — приключи разговора Стоун. Миг след това се звънна от входната врата. Стоун отговори по домофона:

— Да?

— Вечерята ти пристигна — прозвуча гласът на Долче.

Долче донесе два препълнени пакета с продукти. Подаде ги на Стоун, целуна го по устните и веднага тръгна да оглежда всекидневната.

— Приятна, е — обяви присъдата си най-сетне. — Малко сивичка, може би, но ще я развеселим с цветни петна, основата си я бива.

— Ела да ти покажа кухнята — поведе я нататък Стоун.

Кухнята ѝ хареса още повече.

— О, тук една жена наистина може да се развихри — каза тя. — Имаш много добро кухненско оборудване, откъде този вкус у теб?

— И аз си падам малко по готвенето — отговори Стоун и остави донесените продукти. — Ще пийнеш ли нещо?

— Може, малко стрега.

— О, боя се, че не ми се намира такова питие.

— Посрещаш италианка, Стоун, зареди бара както трябва.

— Имам обаче много качествен зехтин.

— Не пия такова нещо, какво ще кажеш за един добър малцов шотландски дестилат, от най-ограничените производства? Тях поне одобряваш ли ги?

Стоун отвори барчето с напитките.

— Имам „Лафроег“, имам „Гленливът“, също и „Далуини“.

— „Лафроег“, ако обичаш, без лед, с малко студена вода.

Стоун веднага изпълни желанието ѝ. Тя отпи малко и го прегърна.

— Чудесно — целуна го. — А кога ще видя спалнята?

— Първо яденето, после любовта — заяви Стоун и сам се удиви, че каза любов вместо секс.

— Правилно — одобри тя, взе една престилка от закачалката и се зае да вади покупките. — Между прочем, Донато не ти се е обаждал, нали?

— Защо питаш?

— На мен ми досажда, но мисля, че е достатъчно умен да не се заяжда и с теб. Съпруг ми е.

— Направи го днес подир обяд — призна Стоун. — Идва ми на гости.

Долче присви очи и сви юмруци. Обърна се с лице към Стоун и каза с гузен вид:

— Ще имам грижата това да не се повтаря.

— Не се притеснявай — рече Стоун. — Мисля, че го стреснах, заплаших го с полицията и с федералните служби. Не ми се вярва след това да се чувства в свои води.

Долче сложи да кипне вода и започна да кълца чесън.

— От тази страна на Ист Ривър Донато никога не се е чувствал в свои води — каза тя. — Той си е дете на Бруклин и не бива да излиза оттам.

— Красавец е — подхвърли Стоун. — Представям си как си обръщала глава подир него, когато е бил на деветнадесет години.

— Проблемът е, че Джони си остана деветнадесетгодишен. — Зае се да стърже сиренето. — Все прави дивотии и после моли за прошка. Страда от нещо като раздвоение на личността — в един момент е малко сладко момче, миг след това — непоносим маниак.

— Колко време всъщност живея с него?

— По-малко от месец. В последния ден от съвместния ни живот го цапардосах по главата с един чугунен тиган и той се просна като мъртъв в кухнята. Главата му излезе по-твърда, отколкото очаквах.

— Напомни ми никога да не те ядосвам — пошегува се Стоун.

Долче го погледна мило.

— Никога не ме ядосвай. Смятай се за предупреден.

Стоун отвори бутилка вино, сипа в чашата си и я вдигна да улови аромата.

— Мога ли да го опитам? — попита тя.

Стоун ѝ подаде чаша с вино, тя я разклати, вдъхна аромата и го опита.

— Чудесно е, италианско ли е?

— „Мондави шардоне“ реколта '94. Не всичко хубаво е италианско.

— Мондави е италианско име — самодоволно каза тя.

— А тъй като стана дума за италианци, татко те кани да дойдеш утре в Бруклин на вечеря.

— Ще ми бъде приятно. Кои ще присъстват?

— Мери Ан ще дойде, за Дино не съм сигурна. Ще минеш ли да ме вземеш от къщи към шест часа?

— Разбира се.

— В колко часа ще даваш показания пред съдебните заседатели?
И за какво ще даваш показания?

— Ще свидетелствам, че не съм убил една жена.

— А това истина ли е?

— Да.

— Е, слава Богу.

Вечеряха фетучини със сос от сирене, грах и сметана.

Стоун одобри кулинарните ѝ способности. А самата тя му харесваше все повече и повече. Вярно, че на моменти проблясваше нейната стоманена твърдост, но тук, в неговата кухня тя бе мека, забавна и мила. И наистина знаеше да готви!

— Искаш ли от сладкишите на Росария? — попита го, след като приключиха с макароните.

— Да, но само ако преди това се обадиш на „Бърза помощ“ да пратят линейка — отвърна Стоун. — Макарони със сос и сега десерт — все едно си инжектирам холестерин във вените.

След като приключиха вечерята, я заведе в горната спалня. Последва същият подробен оглед като в хола.

— Много мъжка е — произнесе се тя.

— Нали е на човек с мъжки наклонности — припомни ѝ Стоун.

— Вече имам представа за това — каза тя, разкопча колана на панталоните му и ги пусна да се свлекат на пода.

— А, май останах без панталони — престори се на изненадан.

Последва същата операция със слиповете му.

— Точно така те харесвам — каза тя.

— Не ми се вярва тази вечер да имам... проблеми.

Разкопча блузата ѝ и я целуна по гърдите.

— Сигурна съм.

На сутринта Стоун и Бил Егърс се срещнаха пред съдебната палата и се насочиха към заседателната зала.

— Дай да причакаме тук Марти Бруъм — предложи Егърс и двамата се настаниха на една от пейките в коридора.

— Сигурен ли си, че трябва да направим това? — попита Стоун.

— След като вчера той не пожела да говори с мен по телефона, не виждам друг начин.

— Е, както кажеш.

— Снощи вечеряхме с Едуардо Бианки — подхвърли Егърс, — Засипа ме с въпроси за теб.

— Така ли? И какви бяха въпросите?

— Такива, каквито биха интересували един бъдещ тъст.

Стоун премълча, но се почувства малко неудобно.

— Интересуваше се за детството и образованието ти, за финансовото ти положение, за перспективите в кариерата ти.

— Какво отговори?

— Истината, разбира се. Не мога да лъжа такъв човек.

— Той как реагира?

— Много интересно, познавам Едуардо не от вчера, но снощи за първи път чух от устата му да излезе положително мнение за някого. Естествено, той е много сдържан и възпитан, така че не съм слушал от него и отрицателни съждения. Но, повярвай ми, снощи останах много изненадан.

— От това, че някой може да има положително мнение за мен ли?

Егърс се засмя.

— Та това е Едуардо, а не някой си. Не се впечатлява лесно.

На Стоун му се искаше да задълбочи разговора по темата, но забеляза, че идва Мартин Бруъм, заобиколен от репортери.

Егърс стана на крака, Стоун не помръдна от мястото си.

— Добро утро, Марти — извика Егърс, без да се притеснява от репортерите. Протегна ръка към Мартин и той се видя принуден да се здрависа.

— Добро утро, Бил, ще те помоля да ме извиниш...

— Марти, като чух, че имаш намерение да изпратиш призовка на Стоун, реших да ти спестя този труд и го доведох да го разпиташ пред съдебните заседатели — каза Егърс и кимна с глава към Стоун.

Едва тогава той стана от пейката, протегна ръка на Бруъм и задържа неговата известно време.

— Добро утро, господин Бруъм — ясно и високо заговори Стоун, за да го уловят добре всички репортерски магнетофони. — Явявам се в съда доброволно, за да отговоря на всички ваши евентуални въпроси относно връзките ми със Сюзан Бийн и действията ми през нощта на нейното убийство. Дали ще можете да започнете днес първо с мен?

Бруъм направи усилие да скрие смущението си.

— Аз... тъ... ще видя какво мога да направя, господин Барингтън. Оценявам желанието ви да свидетелствате доброволно.

— Настоявам да бъдат изслушани показанията ми. — Стоун продължаваше да не пуска ръката на Бруъм. — Не сте забравили нали, още преди време ви заявих, че с радост ще ви окажа всякакво съдействие.

— Да, да — каза Бруъм и успя да измъкне ръката си.

— Ако изчакате тук, господин Барингтън, ще се опитам да ви повикам възможно най-скоро.

Егърс отново произнесе високо и ясно:

— Дали ще можем да си поговорим малко насаме, Марти? Разполагам с информация, която може да повлияе върху делото, бих искал да я споделя с теб преди да свикаш съдебните заседатели.

— Съжалявам Бил, точно сега нямам време — Бруъм се обърна и закрачи към залата.

— Вчера се опитах да говоря с теб по телефона — викна подире му Егърс. След миг вратата се затвори зад гърба на Бруъм.

Репортерите незабавно се скупчиха около него.

— Каква информация имате за окръжната прокуратура, господин Егърс — попита го един от тях.

— Мисля, че е по-добре да я предам на господин Бруъм, преди да разговарям с вас. А сега ви моля да ме извините. — Седна до Стоун

и му прошепна: — Непременно ще те покани да дадеш показания още сега. Ако не го направи, пресата ще го разкъса.

Стоун остана да чака спокойно. Пристигнаха и други свидетели. Стоун се поздрави с облечения в цивилни дрехи сержант Тим Райън от 19-ти участък. Докато разговаряха, зазвъня мобилния телефон на Стоун. Той се извини на сержанта, отдалечи се по коридора и едва тогава отговори:

— Да?

— Тук е Дино.

Стоун чу в слушалката доволното хихикане на Дино.

— Какво има?

— Преди час обискирахме апартамента на Дийкън, познай какво намерихме.

— Дано да е оръжието на убийството.

— Е, нямахме чак този късмет, но намерихме дневника на Сюзан Бийн.

— Това е страхотно! — възхити се Стоун. — Прегледахте ли го?

— Съмняваш ли се? Записките са доста лаконични, но показват ясно, че тя е знаела за използването на подправени записи по делото срещу Данте.

— Дневникът намесва ли и Бруъм?

— Пряко — не, но е доста трудно да приемем, че Бийн е знаела за това, а Марти е бил в неведение. Както и да е, по отношение на Дийкън това е първостепенен мотив за пред съда. Самият факт, че дневникът на убитата е у нея, го обвинява. За нас това го прави заподозрян номер едно, към него прибавяме и Кели. Най-малкото, ще мога без проблеми да изхвърля Кели от полицията заради укриване на присъствието на Дийкън в близост до мястото на престъплението.

— Прибрахте ли вече Дийкън?

— Още не сме, но следим и него, и Кели. Засега не съм разпратил бюлетин за тях, не искам да ги подплаша.

— Това са страхотни новини, Дино. Идват съвсем навреме.

— Не са ли те призовали все още?

— Чакам да вляза.

— Наблъскай му го както се полага и от мен.

— Не се съмнявай. Мога ли да използвам това, което ми каза?

— Действай. До скоро виждане.

— Ще се видим ли на вечерята при Едуардо?

— Поканен съм — каза сухо Дино.

— Значи ще се видим — приключи разговора Стоун и се върна на мястото си на пейката.

— Какво има? — попита го Егърс.

— Направо няма да повярваш... — но не можа да завърши, тъй като вратата на заседателната зала се отвори и съдебният пристав промуши навън глава.

— Призован е Стоун Барингтън! — проехтя гласът му в коридора.

— Тук — изправи се на крака Стоун.

Приставът отвори широко вратата и го покани в залата.

С енергична крачка Стоун отиде до свидетелското място. Срещу него бяха съдебните заседатели — съвсем обикновени граждани. Мартин Бруъм се беше изправил уверено, със скръстени пред гърдите си ръце. Съдебният секретар накара Стоун да се закълне, че ще говори истината, само истината и нищо друго освен истината.

— Представете се за протокола — подкани го Бруъм.

Стоун съобщи името и адреса си и добави:

— Бих искал да се протоколира, че не се явявам пред този състав по призовка, а по собствено желание.

— Да, да — раздразнено поде Мартин. — Какво работите, господин Барингтън?

— Адвокат съм — отговори Стоун.

— Преди това сте бил полицай, нали така?

— Да. Работих четиринадесет години в Нюйоркското управление на полицията и достигнах до детектив втора степен.

— При какви обстоятелства напуснахте тази работа? Защо не продължихте да работите до пенсиониране?

— По време на служебна акция бях ранен и вследствие на това бях освободен от управлението по здравословни причини. Получих пълна пенсия и премии. — Отговорът видимо се оказа неочакван за Бруъм и той се смути.

— Разбирам — каза, колкото да дойде на себе си. — Познавахте ли се с лицето Сюзан Бийн преди да бъде убита?

— Да, запознах се с нея във вашия дом — отговори Стоун и посочи на коя дата е станало това.

Гримасата на лицето Бруъм показва видимо недоволство, че този отговор ще бъде протоколиран.

— Но сте я срещали и преди тази дата, нали?

— По време на дело на един мой клиент тя е била сред помощниците на прокурора, но всъщност почти не си я спомням оттогава. Когато ни запознаха във вашия дом, нито се сетих, че съм я срещал преди, нито тя ми припомни подобно нещо.

— Не е ли истина това, че преди няколко години сте се срещнали в един бар, завели сте я в дома си и сте я прелъстили?

— Вече изложих цялостно спомените си за запознанството ми с госпожица Бийн. Нямам какво да добавя към тях.

— Прелъстихте ли я?

— Повторен въпрос, повторен отговор.

Преди да зададе следващия въпрос, Бруъм се обърна с лице към съдебните заседатели.

— Не е ли истина това, че в момент на сляпа ярост вие сте убили Сюзан Бийн?

— Не е истина. Не съм я убил и не съм я наранявал по какъвто и да било начин — отговори спокойно Стоун с поглед към съдебните заседатели.

Бруъм си пое дълбоко дъх, повдигна се на пръсти и извиси глас:

— Не е ли истина...

— Да, истина е — прекъсна го Стоун, — истина е, че преди малко, в разговор по телефона лейтенант Бакети, началникът на детективската служба на 19-ти участък ме информира, че имат нов главен заподозрян като извършител на убийството на госпожица Бийн и в момента полицията го издирва.

Бруъм въздъхна шумно и задавено изпъшка:

— Какво?...

— Лейтенант Бакети назова пред мен като главен заподозрян лицето Том Дийкън, началник на детективската служба към кабинета на окръжния прокурор.

Този път Бруъм вече направо онемя. Стоеше пред съдебните заседатели с отворена от изненада уста, лицето му бързо побледня. Успя да си поеме дъх и каза:

— Свободен сте, господин Барингтън.

— А не бихте ли искали, господин Бруъм, да ви запозная с доказателствата, които свидетелстват срещу Дийкън?

— Свободен сте! — изкрещя Бруъм.

Стоун стана от банката и напусна залата. В коридора Бил Егърс се втурна да го посрещне.

— Казвай бързо — нетърпеливо попита той. — Как мина?

Преди да му отговори, Стоун видя зад гърба на Егърс приближаващите Том Дийкън и Майкъл Кели.

— Извини ме, Бил — каза на Егърс и се обърна към седящия наблизо полицай Тим Райън: — Тим, би ли ми услужил с белезниците?

Райън мълчаливо свали от пояса си белезниците и му ги подаде.

— Предстои ми да извърша арест — каза му Стоун. — Искаш ли да ми помогнеш?

— Разбира се, Стоун — отвърна с готовност Райън.

— Познаваш ли Дийкън и Кели?

— Да.

— Аз поемам Дийкън, а ти — Кели.

— Дадено.

С белезниците в лявата си ръка, Стоун се насочи към Дийкън с протегнатата дясна ръка.

— Здравей, Том.

Дийкън видимо се изненада, но протегна ръка на Стоун.

Стоун я пое и задържа малко, точно колкото да щракне белезниците на китката му.

— Арестуван си за убийството на Сюзан Бийн — каза и още преди Дийкън да реагира, извъртя ръката му зад гърба, притисна го до стената и закопча с белезниците и двете ръце. След това го обърна с лице към себе си, извади пистолета му от кобура и взе от вътрешния джоб полицейското му удостоверение. — Това повече няма да ти трябва.

Глухо тупване зад гърба му накара Стоун да се обърне. Мик Кели беше проснат разкрячен по очи върху мраморния под, а надвесеният над него Тим Райън му поставяше белезниците.

— Вземи му пистолета и значката, Тим — нареди Стоун, — и прочети и на двамцата правата им. Ще се обадя за подкрепление.

След това избута Дийкън да седне на пейката и се обади на Дино.

— Ало?

— Тук е Стоун. Току-що арестувах заподозрения.

Течеше обичайното вечерно дежурство пред входа на жилищния блок, когато Джеф Баниън забеляза приближаващия по улицата голям мерцедес на Хауърд Мензиес. Двете предни места бяха заети. Джеф проследи с поглед как колата спря пред навеса, един познат на вид човек слезе от шофьорското място и тръгна към него. Не можа обаче да разпознае веднага Петер Хаусман, племенника на господин Мензиес. По някакъв необясним начин на Хаусман беше поникнала буйна коса.

— Веднага се връщам — каза младежът със силен акцент. — Няма нужда от обаждане, господин Мензиес чака мен.

— Много добре — отвърна Джеф. После хвърли отново поглед към улицата и забеляза, че един униформен от пътната полиция лепи наред бележки за глоби на неправилно паркираните автомобили. Бързо отвори вратата на мерцедеса и се настани зад волана. — Моля да ме извините, господине — обърна се към непознатия мъж на съседната седалка, — но се налага да преместя колата, един полицай лепи глоби.

— Добра идея — каза мъжът. — Много готина кола, а?

— О, да — съгласи се Джеф, маневрирайки. — Само да изчакам да се махне ченгето.

— Искаш ли да я купиш? — попита го мъжът.

— Разбира се — засмя се Джеф, — запиши ми я на сметката.

— Не мога да го разбера този Мензиес — продължи пътникът. — Няма и две седмици, откакто му я продадохме, а той сега иска да ни я върне.

— Ами?

— Да, наистина. Дошъл съм само да закарам Мензиес до летище „Кенеди“ и си прибирам колата. Плаща ни едногодишното обезщетение, за да ни я препродаде.

Междувременно полицаят, изчезна зад ъгъла и Джеф излезе от колата.

— Какво да се прави — рече той, — хората вършат какви ли не щуротии. — Върна се на поста си, недоумявайки защо ще му е на Мензиес да продава новата си кола. Домофонът итззвъня и Джеф се обади:

— Тук е Джеф.

— Хауърд Мензиес се обажда, Джеф. Ще можеш ли да се качиш при мен, за да ми помогнеш за багажа?

— Разбира се, господин Мензиес. Идвам веднага. — Отби се до рецепцията и каза на колегата си: — Ралф, нали ще наглеждаш входа? Трябва да помогна на господин Мензиес. — Взе асансьора до шестнайсетия етаж и намери вратата на апартамента отворена. — Ало?

— Влизай, Джеф — долетя гласът на Мензиес, — в кабинета съм.

Размина се с Петер Хаусман, който носеше пакети към асансьора — Има още багаж в спалнята — каза му Мензиес.

— Ще пътувате ли, господин Мензиес? — попита Джеф.

— Само за няколко дена. — Мензиес държеше в ръката си обемисто куфарче. — С Питър ще погребем тленните останки на съпругата ми в родината ѝ. Тъжен дълг.

— Да, така е. Много съжалявам за нея. Отивам за багажа. — В спалнята видя два куфара върху леглото.

Тръгна да ги вземе и кракът му се натъкна на нещо под кревата. Наведе се да види какво е, повдигна края на кувертюрата и пред очите му лъсна автоматичен пистолет в кобур. Е, знаеше, че някои хора изпитват параноичен страх да живеят в Ню Йорк. Взе куфарите и ги понесе към асансьора.

В кабината никой не проговори. Джеф мислеше по едно време да попита Мензиес защо продава мерцедеса, но се отказа, в крайна сметка това не беше негова работа. Долу му се наложи да пренареди нещата в багажника, за да вмести всичко.

Мензиес протегна ръка.

— Благодаря за помощта, Джеф. Ще се видим... ъъ... в средата на другата седмица.

— На добър път, господин Мензиес — пожела му сърдечно Джеф. Усети, че Мензиес оставя в дланта му сгънати банкноти. Издебна момент да ги зърне и с изумление откри две стотачки. По това време мерцедесът се отдалечаваше по Пето авеню и зави на изток.

Джеф закрачи умислен към блока. Нищо не разбираше: Хаусман с дълга коса, Мензиес продава колата, оставя му грамаден бакшиш. Нещичко му подсказваше, че повече няма да срещне Хауърд Мензиес.

За десети път извади от джоба вестникарската изрезка и я препрочете. Седем убийства, пишеше там. Пъхна вестника в джоба си и взе решение.

— Ралф — обърна се към портиера на рецепцията, — ще наглеждаш ли малко входа? Трябва да се обадя по телефона.

Раздираше се от противоречиви чувства, но се налагаше да го направи.

Пиетро посрещна Стоун и го заведе на терасата, която гледаше към голямата цветна градина. Едуардо Бианки стана да посрещне госта.

— Добър вечер, Стоун — приветства го топло и го покани да седне. — Предлагам ние с теб да вземем по един аперитив навън и да оставим жените да си побъбрят. Много приятна вечер.

— Какво ще желаете, господин Барингтън? — попита Пиетро.

— Една стрега, моля.

Пиетро го погледна одобрително и се отдалечи.

— Вечерта наистина е чудесна — рече Стоун. Лъчите на залязващото слънце и дългите сенки създаваха приятната илюзия за покривало от светлина и сенки върху градината. — Много хубава градина имате.

— Благодаря, Стоун. Понякога си мисля, че тя ме радва най-много от всичко, което притежавам. Остарявам и ми е приятно да видя, че един ден къщата с градините ще бъде в ръцете на хора, които оценяват красотата им.

— Не се съмнявам — отвърна Стоун. — Настроен сте философски.

— Откривам, че подобно настроение ме спохожда все по-често. Сигурно е типично за старите хора.

— Ни най-малко не изглеждате стар.

По лицето на Бианки просветна лека усмивка.

— Когато станеш на моите години, ще разбереш, че старостта не се свежда само до физическо състояние, а е цялостна настройка на ума. Колкото и да се старая, вече не мога да мисля като млад човек, дори не и като мъж на средна възраст. Дар Божи е да запазиш трезв разсъдък на стари години, тогава ти се открива възможност за безкрайни разсъждения и равносметки. Успях ли в живота? Направих ли щастливи близките си? Простени ли са греховете ми?

Стоун слушаше мълчаливо.

— Вчера разговарях надълго и нашироко с Бил Егърс — смени темата Бианки, — най-вече за теб.

— Бил ми каза, че сте вечеряли заедно — вметна Стоун.

— Разбрах, че мъчнотиите с хората от окръжната прокуратура са разрешени благоприятно.

— Да, струва ми се. От сутринта не съм разговарял с Дино, но се надявам да проведе успешно разпитите на Том Дийкън и на един друг полицай във връзка с убийството на Сюзан Бийн.

— О, мисля, че всичко е наред — каза уверено Бианки, сякаш разполагаше със сигурна информация как върви разпитът, смятам и че оттук нататък няма да имаш проблеми с хора от типа на Бруъм.

— Много съм ви задължен — благодари Стоун.

— Не желая — Бианки подчерта думите си с красноречив жест — приятелите ми да се чувстват задължени. Успея ли да окажа помощ на приятел, тя сама по себе си е моята награда. Освен това, аз далеч не съм човекът, на когото да се чувстваш задължен. Пази независимостта си от всички, най-вече от мен.

Стоун истински се зачуди как да разбира това.

— Бил Егърс много неща ми разказа, така че успях да намеря отговор на много от въпросите си, както и да си създам по-пълна представа за теб като личност. Ще призная, че всичко, което чух от него, напълно съвпадна с инстинктивната ми преценка за теб.

Стоун продължаваше да слуша мълчаливо.

— Беше ме приятно да чуя, че си честен мъж и верен приятел, че имаш силно чувство за справедливост. Уверен съм, че ще мога да използвам човек като теб в много от деловите си начинания.

— Едуардо — проговори най-сетне Стоун, — благодарен съм за доверието, но мисля, че бих предпочел по-скоро да ви бъда приятел, отколкото да работя при вас.

За първи път Стоун видя Бианки широко усмихнат.

— Ето, че продължаваш да оправдаваш доверието ми. Знаеш добре колко много държа на Долче.

— Напълно ви разбирам. — каза Стоун, чудейки се на поврата на разговора към Долче.

— Нейното щастие и нейната сигурност са особено важни за мен, възприемам ги много лично. И другите — например моят внук — са много важни за мен, но Долче има особено място в сърцето ми.

Прилича много на мен, разбира важните неща — моралната двойственост на охолния живот, нуждата от законност за успехите, разумната употреба на ресурсите. Силно желая тя да бъде пълноценна жена. Вярно, от известно време насам това стана невъзможно. Сега...

Извънния мобилният телефон на Стоун и той притеснено бръкна в джоба си.

— Извинете Едуардо, но съм дал на неколцина този номер и трябва да отговоря.

— Разбира се, моля.

— Ало?

— Тук е Дино, с Бианки ли си?

— Да.

— Добре, че се обадох.

— Не те разбирам.

— След една минутка ще ти обясня всичко, толкова ми трябва, за да стигна до къщата. Излез на входа, ще ти се наложи да пропуснеш вечерята.

— Дино, какво е станало, по дяволите?

— Мителдорфер се появи.

— Идвам веднага. — Стоун затвори телефона и стана от мястото си.

— Много съжалявам, Едуардо, но няма да мога да остана на вечеря. Дино се обади, появил се е човекът, когото издирваме, нападателят на Мери Ан. Дино идва да ме вземе.

Бианки се изправи на крака.

— Разбирам, Стоун. И аз съжалявам, че прекъсваме разговора си, но се надявам да го подновим в скоро време.

— Моля да поднесете моите извинения на Долче и Мери Ан.

— Непременно.

Ръкуваха се и Стоун забърза към входната врата. В момента, когато Пиетро я отвори пред него, сирената на полицейската кола прозвуча съвсем наблизко.

Стоун се качи почти в движение и веднага му се наложи да се вкопчи в колана, защото Дино завъртя колата извън алеята и изпод гумите полетяха ситни камъчета.

— Разказвай сега — нетърпеливо изрече Стоун, когато колата пое уверено по пътя.

— Обади се портиер на жилищен блок на Парк авеню — започна Дино, докато задминаваше една друга кола, с мигащи светлини и виеща сирена. — Той разпознал Петер Хаусман по рисунката във вестника, но загубил малко време, докато се реши да се обади. В този блок живеел Мителдорфер под името Хауърд Мензиес.

— Държал е да запази същите инициали на името си, все пак.

— Сигурно има носни кърпички с извезани инициали. Както и да, та Хаусман се появил в блока, след като ние хванахме брат му. Същата вечер Мителдорфер препродал обратно на дилъра си купения нов-новеничък мерцедес — с голяма загуба, събрал си багажа и потеглил за летище „Кенеди“. Обяснил, че връща урната с праха на съпругата си в нейната родина.

— Тоест на Елоиз Енцберг?

— Позна. Портиерът веднага я разпозна по снимката, която му показва Анди Андерсън.

— Значи е отлетял за Германия?

— Не съм сигурен в това, през следващия час има полети за Лондон, Париж, Рим и за още поне десетина градове; плюс четири за Германия. Сега проверяваме за пътници с имената Мензиес и Хаусман в списъците. Повече ще научим от Анди, той ще ни посрещне на летището. — Тук Дино смело кривна по забраненото за движение резервно платно, за да задмине един камион.

— Да, ако останем още толкова време живи — саркастично подхвърли Стоун през зъби. Дино караше бързо и в най-спокойно настроение, а в подобни екстрени ситуации се проявяваше като пилот от „Формула 1“ — Успя ли да пречупиш Дийкън? очи, тъй като профучаха на сантиметри от една закъсала на платното кола.

— Много добре знаеш какво прави, нали? Урежда женитбата на Долче.

— Долче е омъжена, Дино.

— А, не съм ли ти казал? Някой взел, че видял сметката на Джони Донато. Днес следобед.

Стоун се вцепени.

— Шегуваш се, признай, че се шегуваш.

— Ни най-малко.

— Кой го е свършил?

— Едва ли някога ще се разбере, но няма да се изненадам, ако чуя, че го е направила Долче собственоръчно.

Чисто по мафиотски — два пъти отзад в главата. — Дино щеше да се задави от смях.

— Не е забавно.

— Разбира се, че е.

Дино сви по алеята за международните полети и спря рязко. Анди Андерсън тичаше насреща им.

— Вдигнах под тревога охраната на аерогарата — докладва той. — Ето този е шефът им — и посочи приближаващия се мъж в тъмни дрехи.

— Лейтенант Бакети? Аз съм Сам Уорън, началник на охраната. Кажете ми с какво мога да помогна.

— Видяхте ли снимките?

Уорън кимна утвърдително.

— В момента ги раздават на моите момчета, но както разбирам, тези двамата сигурно вече са минали проверките и са в чакалнята при

изходите за самолетите. Става дума за двадесет и пет изхода. От този момент до полунощ от всеки един предстои да излети самолет.

— Спрете ги — отсече Дино.

— Моля?

— Нито един самолет да не излита непроверен!

— Господи! Лейтенанте, не мога да блокирам двадесет и пет полета. Вие представяте ли си какво означава това? Хората ще изпуснат връзките си в Европа. Не може.

— Добре де, а какво става при силен снеговалеж?

— Ами, да, случват се закъснения.

Дино посочи с пръст към прозореца и извика:

— Ей, човече, гледай какъв сняг вали навън! Истинска виелица!

— Лейтенанте...

— Чуйте ме, Сам. В летището са на свобода двама убийци, виновници за шест убийства. Можете ли да поемете такава тежка отговорност — да ги оставите да напуснат страната?

Уорън не отговори, трескаво разсъждаваше.

— Анди, колко от нашите хора са тук? — попита Дино.

— Близо една дузина, още петдесет са на път, но при това движение...

— Да, да, разказвай ми приказки. Дай да видим първо полетите за Германия. Проверихте ли направените резервации?

— В списъците на пътниците няма Мензиес и Хаусман.

— Значи си имат и други паспорти, нещата се затрудняват.

— Анди — обади се Стоун, — проверете за инициали Х.М., започнете с полетите за Германия.

— Добра идея! — извика Дино. — Действай, Анди. Щом намериш нещо, веднага се обади.

— Добре — каза Уорън. — Ще го направя — и се обади по портативната си радиостанция: — Базата, тук е Уорън.

— Да, шефе?

— Пуснете червено на всички международни полети.

Никого не отвеждайте към самолетите, докато не ви наредя.

— Тук Роджър. Шефе, ами тези, които са на пистата и чакат разрешение за излитане?

— По мое нареждане спирате всички международни. Ще ви се обадя по-късно.

— Елате с мен — обърна се към Дино.

Четиримата се затичаха към изходите.

Андерсън остана при един телефон, за да позвъни, ако се наложи.

— Къде са останалите ми хора? — попита Дино.

— Пресяват чакалните, търсят ги по снимките.

Уорън ги преведе през загражденията и се насочиха към изходите за излитане.

— Давай направо към самолетите, Дино — каза Стоун.

— Поставих мои хора на местата за проверки — уведоми ги Уорън, — така че ако са минали през гишето, нямат път назад, само към самолетите. Полетите за Германия са на следващите четири изхода. Ако не са качили пътниците на борда, ще ги проверим в чакалните при изходите.

Влязоха в първата чакалня на обявен вече полет. Уорън взе микрофон от един служител и обясни, че отвеждането към самолета ще закъснее с пет минути.

— Дино — каза Стоун, — дай ми твоя резервен.

Бакети се наведе и извади от кобура на глезена си един къс револвер 38-милиметров. Стоун го затыкна в пояса си. Тръгнаха покрай редиците от чакащи пътници. Стоун оглеждаше всички мъже и търсеше късо подстригания младеж и Хърбърт Мителдорфер.

Дотича Анди Андереън направо без дъх.

— Лейтенант — изрече като скоропоговорка, — в списъка на пътниците два изхода по-нататък има Хайнц Мюлер. Единствен той сред пътниците за Германия е с такива инициали.

Дино тупна за благодарност Сам Уорън по рамото, кимна на Стоун и изкрещя:

— Давай!

Разбутвайки всички по пътя си, четиримата се затичаха по коридора и нахълтаха във втората чакалня. В залата нямаше нито един пътник, само до пункта за предаване на бордовите карти стоеше млада служителка.

Уорън се втурна към нея и размаха служебната си карта:

— Кога приключи качването на борда?

— Преди двадесет минути — отговори момичето, след като погледна часовника си.

— О, не! — отчаяно простена Стоун.

Уорън грабна телефона и набра някакъв номер.

— Контролната кула? Говори Сам Уорън от охраната, дайте ми някой от старшите диспечери. — Изчака малко. — Аз съм Сам Уорън, от охраната, говоря от изход 18. Полет 104 за Берлин е рулил от изхода към пистата преди двадесет минути. Все още ли е на земята? — Пак изчака малко. — Страхотно! Върнете го на ръкава, кажете на пилота да обяви, че се е появил технически проблем, който ще бъде отстранен за няколко минути; да съобщят на пътниците, че ще трябва за това време да излязат от самолета, но могат да не вземат със себе си багаж. — После се обърна към тримата: — Връщат го тук, ще сваля всички пътници от самолета, за да можем да ги огледаме на излизане. — Сетне каза на служителката: — Искам от вас да ги проверявате поименно на излизане, иначе никого не пускайте да мине покрай вас.

— Слушам сър — отговори тя.

До връщането на самолета четиримата успяха да си поемат дъх. Дино изпрати Анди Андерсън да провери останалите полети за Германия.

— Моля се на Бога да са в този самолет — мърмореше си той, крачейки нервно напред-назад.

— Досега запазва инициалите си, защо би се отказал от тях? — разсъждаваше на глас Стоун.

Минутите се нижеха една подир друга. По едно време Сам Уорън посочи навън:

— Самолетът се приближава.

Анди Андерсън се върна и докладва:

— Другите полети за Германия са чисти. Ако не са в самолет, ще трябва да проверяваме всички международни полети.

Сам Уорън включи радиото си:

— База, тук е Уорън. Можете да пускате всички полети за Германия, с изключение на 104; него ще проверим след малко.

Пристигна подкреплението и полицаите заеха позиции около изхода. Стоун и Дино минаха по гъвкавия ръкав до самия самолет. Застанаха от двете стани на прохода и се втренчиха напрегнато в минаващите покрай тях пътници.

Стоун изпразни съзнанието си от всякакви образи и остави единствено лицата на младежа с късата коса и на мъжа на средна възраст. Имаше усещането, че е безкрайно близо до Мителдорфер. Взираше се в минаващите мъже и търсеше да забележи у тях най-вече признаци на напрежение или познатите му черти. Преобладаваха лица, изразяващи умора и досада. Изведнъж погледът му срещна очите на един младеж. Беше нисък и набит, облечен в черни дрехи. За съжаление обаче имаше дълга коса. Младежът отмести поглед и продължи по ръкава.

Стоун пренасочи вниманието си към по-далечните пътници и тогава някъде зад гърба си чу женски писък и шум от боричкане. Докато се обърне натам, усети тежък удар по лявото си рамо. Остана без дъх от острата болка, но продължи да се обръща. Свитият юмрук на младежа в черно приближаваше повторно към лицето му. Стоун се опита да парира удара с лявата си ръка, но не можа да я помръдне. Всичко ставаше сякаш на забавен кадър.

Сега вече видя ясно, че във вдигнатата си ръка младежът държи малък нож, който застрашително се насочваше към лицето му. Изведнъж младежът подскочи рязко и се свлече настрани, сякаш някой го бе дръпнал.

Стоун видя как от гърлото му бликна кръв, после чу изстрела и едва тогава съгледа Дино с насочен напред пистолет.

Пътниците викаха и пищяха, неколцина се хвърлиха по очи на пода, други правеха отчаяни усилия да излязат от самолета. Дино си

проби път сред тях, за да стигне до рухналия на земята младеж, който се гърчеше изкривен от болка. До него Стоун забеляза окървавен голям кухненски нож с широко острие.

— Изведи отгук тия хора — кресна Дино на Сам Уорън. — Самолетът да се опразни, повикайте веднага лекар! — Последните пътници се измъкнаха покрай него и най-сетне Дино стигна до Стоун. — Седни!

— Какво? — попита Стоун.

— Сядай веднага на тази седалка, ранен си с нож. Впрочем, чакай, първо съблечи сакото.

Стоун свали сакото си и с удивление откри, че левият ръкав е подгизнал от кръв. Преди това въобще не беше усетил забиването на ножа, а само удар по рамото.

— Откъде е взел този нож? — попита Стоун. — Как е успял да се промъкне с него през металния детектор?

— От кухнята на самолета — обясни Дино. — Видях го, когато го взе, но нямаше как да стрелям, помежду ни имаше много хора.

Приблужи една стюардеса.

— Повикахме помощ — каза тя. — Много съжалявам за ножа, тъкмо режех лимони в кухнята на първа класа, когато...

— Няма нищо — успокой я Стоун, — нямате никаква вина. — Обърна се към Дино: — Забелязах го, когато мина покрай мен, но косата му...

Дино се приближи до младежа и го дръпна за косата.

Перуката увисна в ръката му. Провери пулса и заключи:

— Мъртъв е. Не ти ли споменах за перуката?

— Не.

— Портиерът съобщи, че на Хаусман изведнъж му пораснала коса. Съжалявам, забравил съм да ти го кажа, нали карах колата.

— Няма нищо — успокой го Стоун, който започваше да отмалява.

Стюардесата донесе кърпа за лице и я притисна към раненото рамо на Стоун.

— Облегнете се назад — посъветва го тя, — за да не пада кърпата.

— Сега добре ли си? — попита го Дино. — Искам да претърся целия самолет.

— Нищо ми няма — отвърна Стоун.

Дино кимна на Сам Уорън и двамата тръгнаха да проверяват салона на самолета, надзъртаха под седалките и в тоалетните. След малко Дино се върна и го попита:

— Как се чувстваш?

— Добре съм, Дино, кога ще се махнем оттук?

— На теб ти трябва спешна медицинска помощ.

— Няма да се кача в линейка, ти можеш да ме закараш.

— Добре — съгласи се Дино. — Госпожице — обърна се към стюардесата, — имате ли да ми дадете инвалидна количка.

— Не ми трябва количка — опъна се Стоун, — мога да ходя сам.

— Как пък не. Няма да те оставя да маршируваш през цялата аерогара подгизнал от кръв и да вземеш да умреш пред очите на всички.

— Хвана ли Мителдорфер?

— Не го видях, в момента Анди и другите претърсват залите пред изходите. Успял е да се измъкне от самолета по време на суматохата.

Появиха се двама санитарии с носилка и отнесоха трупа на Петер Хаусман. Освен Дино и Стоун нямаше никого в самолета.

— Ти стой тук — поръча Дино, — ще намеря количка и ще те измъкнем.

Стоун остана сам.

Почувства се по-добре, шокът от пробождането с ножа отминаваше и двадесетина минути след това дори усети как му се доспива. Отпусна назад облегалката и си подложи възглавница.

Почти се беше унесъл, когато дочу звук като от хъркане и отвори очи. Нямаше начин да беше изхъркал самият той, та нали все още не беше заспал.

Хъркането се повтори. Стоун върна облегалката в изправено положение. Звукът продължаваше да се чува, сякаш идваше някъде отзад.

Изправи се неуверено на крака и тръгна към вътрешността на самолета. Звукът постепенно се усилваше. Когато навлезе вече доста навътре в туристическия салон, спря и се насочи наляво. Големият багажен отсек над седалките беше затворен. Протегна се, отвори

вратичката му, стисна в ръката си дадения от Дино пистолет и се отдръпна малко назад.

Определи със сигурност, че хъркането идва откъм един сгънат в багажното отделение шлифер. Стоун го отмести с късото дуло на пистолета и откри легнал по гръб мъж на средна възраст, с побеляла коса и малка брадичка.

Стоун не го разпозна от пръв поглед.

В този момент Дино се появи с инвалидна количка.

— Ей — викна му. — Какво правиш там? Защо си станал?

— Ела насам — на свой ред извика Стоун — и дай белезниците.

Мителдорфер се стресна, обърна глава и видя Стоун.

— Ти! — изкрещя.

— Да, аз! — яростно му отвърна Стоун.

Минаваше един след полунощ, когато Дино спря колата пред къщата на Стоун.

Започваше да ръми. В отделението за бърза помощ беше като в зоологическа градина. С местна упойка бяха зашили раната, след което му направиха инжекция против тетанус и му дадоха антибиотици и болкоуспокояващи. Стоун успя да убеди доктора, че въпреки че се чувства по-добре, отколкото в болницата.

— Благодаря. — с признателност изрече Стоун.

— Е, не се отклоних кой знае колко от пътя си — отвърна Дино.

— Не, имам предвид, че гръмна Хаусман преди да ме прободете повторно.

— Съжалявам само, че не го направих по-рано.

— Обаче всичко свърши, нали? Окончателно.

— Да, сложихме точка.

— Никой друг не крои ли да ни види сметката?

— Спи спокойно нощес — пожела му Дино. — Впрочем и аз ще направя същото. Мери Ан и Бен вече се върнаха у дома.

— Радвам се за теб, знам колко се измъчи.

— Така е. Ергенският живот не е толкова хубав, колкото го представят.

— Е, не зная, все пак не е толкова лош, стига някой да не е тръгнал да те убива.

— Реши ли, какво ще отговориш на Едуардо?

— Ще му изложа разумно аргументите си.

— Може и да се получи, стига да не го ядосаш. Сицилианците успяват да се почувстват обидени дори без да имат основания за това.

— Ще внимавам много в разговора си с него.

— Добре. Приятел си ми, Стоун, но не мога да кажа, че те искам за зет.

— Обиждаш ме, Дино.

— А с Долче как ще се разбереш?

— Не съм убеден, че човек може да я вразуми.

— А така, започваш да загряваш картинката.

— В момента съм прекалено уморен, не ми се ще да мисля по този въпрос — въздъхна Стоун. — А и съм замаян от болкоуспокояващите, дано успея да се кача до спалнята преди да съм заспал.

— Да ти помогна ли? — предложи Дино.

— Няма нужда, ще се справя сам. — Стоун отвори вратата на колата и излезе под дъжда. — Лека нощ, Дино.

— Лека нощ, Стоун. Ще ти се обадя утре да ти кажа новините за Мителдорфер.

— Непременно.

Стоун затвори вратата на колата и бавно изкачи стълбището пред къщата. Усети, че няма да се справи понагоре и взе асансьора. Лекарствата го унасяха.

За негово учудване в спалнята светеше. Долче спеше гола, едва завита с чаршаф. Изглеждаше невинна и мила като сънено дете.

Измъкна ръката си от подвижната превръзка, съблече се безшумно и след като угаси светлината, се мушна в леглото до нея. Тя се размърда на сън и се протегна към него. Лъчите на нащърбената луна падаха върху лицето ѝ.

— Добре ли си? — попита го в просъница.

— Нищо ми няма. Ти как се вмъкна тук?

Тя повдигна вежди.

— С дистанционното за гаражната врата. Докарах колата ти. Какво стана?

Усети, че ще я разсъни напълно, а нямаше никакво намерение да го прави. Погали я нежно и тя заспа отново.

— Утре ще ти разправам — прошепна съвсем тихо и се отпусна в прегръдката на съня.

Нямаше абсолютно никаква представа какво щеше да ѝ каже утре.

Издание:

Стюарт Уудс

Подозренията убиват

(Кралете на трилъра)

„Бард“, София, 2001

(Печат: Полиграфюг, Хасково)

303 с. ; 20 см.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.